

Den Udødelige

Bog 1

af

J. J. Dewey

Legenden fortæller, at Johannes, forfatteren af Johannes' Åbenbaring, aldrig døde, og at han stadig lever på Jorden nu 2000 år efter. Disse sider fortæller den fascinerende historie om en mands møde med en ægte udødelig.

Originaltitel: ”The Immortal”

Copyright © 1997 & 1998 by Joseph J. Dewey
Great AD-Ventures,
P.O. Box 8011, Boise,
Idaho 83707

Oversat fra amerikansk af Anni West

Copyright ©

www.synteseforlaget.dk

telefon: 22 83 88 88

e-mail: syntese@synteseforlaget.dk

Ingen del af denne bog må reproduceres eller kopieres eller indgå i noget andet værk uden forfatterens skriftlige tilladelse – dog med følgende undtagelse hvad angår Bog I:

Forfatteren giver sin tilladelse til, at læserne må kopiere og omdele Bog I af denne serie i trykt eller digital form under forudsætning af, at materialet krediteres forfatteren J. J. Dewey, og at de omdelte eksemplarer er gratis.

ISBN 87-988825-0-3

Trykt hos Aka Print, Danmark 2002

DEN UDØDELIGE

BOG 1

Da nu Peter så ham, sagde han til Jesus: “Herre, hvad så med ham?”

Jesus sagde til Peter: ”Hvis jeg vil, at han skal leve, til jeg kommer, hvad angår det så dig? Følg du mig!”

Da kom det forlydende ud blandt brødrene, at den discipel ikke skulle dø. Men Jesus havde ikke sagt, at han ikke skulle dø, men: ”Hvis jeg vil, at han skal leve, til jeg kommer, hvad angår det så dig?” Johannes Evangeliet 21:21-23

Johannes, den elskede, Åbenbareren, Jesu apostel, måske historiens mest mystiske mand, bliver levende i denne bog. Legenden siger, at Johannes aldrig døde og stadig vandrer om på jorden som lærer.

Indholdet af denne første bog og de næste bøger om Den Udødelige er måske sande – måske ikke. Det er op til læseren at afgøre. Men uanset hvilken mening man kommer frem til, er historien og visdommen heri en seriøs overvejelse værd.

Kapitel 1

Elizabeth

Jeg har altid ønsket at blive forfatter, men har aldrig syntes at kunne finde tid til at føre min drøm ud i livet. Lige nu er ironisk nok det mest vanskelige tidspunkt i mit liv at påbegynde sådan et projekt, men det er noget, jeg **må** gøre. Jeg har en historie at fortælle, som er svær at tro på, så jeg skriver den som fiktion. Den er for utrolig til at kunne præsenteres som en sand historie. Ikke desto mindre fastholder jeg, at principperne, som præsenteres heri, er sande, og at mange læsere vil få dem bekræftet gennem deres eget hjerte og sjæl.

Jeg ville gerne starte med Johannes, men det ville sikkert ikke gå. Jeg må fortælle jer om Elizabeth og noget om mig selv for at give jer en mulighed for at forstå.

Der er ikke så meget at fortælle om mig selv. Jeg er gennemsnitlig eller under gennemsnittet på en del måder. Hvis der er noget ud over det almindelige ved mig, er det sandsynligvis, at jeg er temmelig nysgerrig af natur. Jeg har tænkt meget over, hvorfor tingene er, som de er. Jeg har altid stillet mig selv en masse ubesvarede spørgsmål som: Hvem eller hvad er Gud? Findes der et liv efter døden? Hvordan mon det vil være? Hvad er meningen med livet? Spørgsmål - som ikke synes at have nogle svar.

Jeg mødte Elizabeth for omkring ti år siden. Jeg var 43 år, og Elizabeth var adskillige år yngre. Jeg var netop ved at komme i gang som ejendomsmægler efter flere mislykkede vovestykker som selvstændig forretningsdrivende. Både Elizabeth og jeg havde tidligere været gift, og da vi kom fortræffeligt ud af det sammen, efter at vi begge to havde oplevet vanskelige forhold sammen med andre, følte vi begge, som om vi endelig havde mestret ægteskabets kunst, og det i en sådan grad at vi halvhjertede overvejede at holde seminarer om emnet.

At efterlade mine børn hos min tidligere hustru var en af de sværeste beslutninger i mit liv, men situationen var ikke en af disse vind – vind situationer. Det var en tab – tab. At jeg mistede så meget i forhold til mine børn, og at de mistede meget i deres forhold til mig, gjorde det

endnu vigtigere for mig, at mit forhold til Elizabeth på en eller anden måde skulle være det store offer værd.

Lad os fortsætte. Jeg ved, at mange af jer har gennemgået vanskelige ægteskaber, og at I ville ønske, I kunne gøre jeres liv med børnene om igen. Men der er også noget andet, jeg ved. Jeg ved, at I alle i jeres hjerter ønsker at møde jeres livs kærlighed og at forblive forelsket. Jeg ved, at kun få af jer har fundet den kærlighed, som I leder efter.

Det er et område af mit liv, som bestemt ikke er gennemsnitligt. Jeg fandt mit livs kærlighed. Jeg fandt endda mere, end jeg ledte efter. Jeg fandt Elizabeth.

Efter min skilsmisse begyndte jeg at undervise adskillige voksenhold på aftenskole i mit lokalsamfund. Det havde længe været en af mine hobbyer at studere grafologi, eller hvordan en persons karaktertræk afsløres gennem håndskriften.

Så efter at have fusket i flere år blev jeg temmelig god til det, og jeg tilbød min ekspertise.

Jeg takker Gud hver dag, fordi jeg studerede håndskriftsanalyse, for uden den havde jeg måske ikke genkendt Elizabeth.

I slutningen af min første lektion fik jeg alle i klassen til at aflevere et stykke papir med hans eller hendes håndskrift. Så fortsatte jeg med at demonstrere, at jeg i sandhed var nøjagtig i analysen af hver enkelt. Denne evne har intet med psykiske evner at gøre. Nej, det er en analytisk måde at forstå en persons karakter på.

Der var omkring tyve i klassen, og jeg troede, at jeg havde analyseret alle, da Elizabeth rejste sig.

”Du har ikke analyseret mig endnu,” sagde hun.

”Det er jeg ked af,” sagde jeg. ”Har du afleveret en skriftprøve?”

”Ja, det har jeg.”

Jeg tog stakken af håndskriftsprøver op, rakte dem til hende og sagde: ”Prøv og se, om det er en af dem her.”

Hun så dem igennem. ”Her er den,” sagde hun og rakte den til mig. ”Den hang åbenbart fast bag på en af de andre prøver.”

Jeg så på håndskriften. Og jeg så en gang til. Igennem årene havde jeg ikke blot opbygget et billede af, hvad jeg ledte efter i den ideelle partner, jeg havde også forestillet mig, hvordan min ideelle partners håndskrift

skulle se ud. Efter mange år og tusindvis af håndskriftsprøver havde jeg endelig fundet en, der så ud nøjagtigt, som jeg havde forestillet mig.

Jeg gjorde formodentligt Elizabeth genert, da jeg busede ud med hendes kvaliteter. Hendes håndskrift viste, at hun var meget intelligent, lidenskabelig; objektiv og dog omsorgsfuld; målrettet og dog nysgerrig; kærlig og alligevel havde sund fornuft.

Efter at have fortalt hende om en halv snes positive karaktertræk lagde jeg håndskriftsprøven ned og så grundigt på hende. Det første, jeg bemærkede, var hendes tiltrækkende næsten funklende ansigt med spillende intelligente øjne, der nogle gange kunne fokusere med stor opmærksomhed. Der var en ærlighed i hendes øjne, som afslørede hendes sindsstemning i øjeblikket. Siden er jeg begyndt at kalde dem smilende øjne, fordi når hun er lykkelig, afslører gnisten i hendes øjne hendes følelser så tydeligt.

Fysisk var hun omkring 160 cm høj, havde lyst brunt hår, en flot skikkelse og et udseende, der var i stand til at gøre et tiltrækkende indtryk på enhver mand.

På en eller anden måde følte jeg dybt inde i mig selv, at jeg ville gifte mig med hende. Jeg forsøgte øjeblikkeligt at afvise følelsen, men den blev hos mig hele ugen. Så efter næste time kontaktede jeg hende, inviterede hende ud på en kop kaffe, og resten er historie.

Jeg kunne nemt skrive en bog om vores forhold og om, hvordan det udviklede sig, men det er ikke hensigten med denne bog, som det snart skal ses. Man må forstå, at vi blev så forelskede, som det er muligt for os dødelige. Tænk på den bedste kærlighedshistorie, du kender, gang følelserne med 10, og det var os. Jeg følte mig fuldbyrdet og sikker for første gang i mit liv. Det virkede, som om intet kunne gå galt.

Indtil den skæbnsvangre dag...

Jeg husker den dag meget klart. Jeg sad i stuen og læste en bog, mens Elizabeth var ved at lave en kop aftenkaffe til os. Øjeblikket kom, da hun gik ned ad trappen med min kop, som hun gjorde hver aften.

Men denne gang faldt hun ned ad trappen og slog sig halvt bevidstløs.

Jeg løb hen til hende, holdt om hende, mens hun vågnede op igen og løftede hende op.

”Jeg kan ikke stå op,” sagde hun.

”Jovist, kan du så, skat. Men du havde lige et grimt fald. Hvil dig nu et øjeblik.”

Hun hvilede sig en tid, men kunne stadig ikke stå op.

Jeg kørte hende på skadestuen i en fart. Lægen sagde, at de var nødt til at tage nogle prøver.

Endelig efter 3 ugers tests opdagede vi problemet. Hun havde dissemineret sclerose. Mit hjerte sank i livet, da jeg spurgte lægen, hvor alvorligt det var, og hvor lang tid hun havde at leve i.

”Det varierer fra den ene patient til den anden,” sagde han. ”Nogle klarer det ikke ret længe, andre bliver hængende i årevis. Men jeg må dog advare dig, for det ser ud, som om sygdommen udvikler sig hurtigt hos din kone. Jeg gætter på, at hun har omkring et år eller to at leve i. Men man ved aldrig. Hun kan måske holde den gående i ti år eller længere, men du må forberede dig på det værste.

”Lige nu kan hun ikke engang gå. Hun får måske noget af sin styrke tilbage, men vil sandsynligvis miste den igen. Det er som at gå et skridt fremad og to tilbage. Før eller senere får sygdommen bugt med én.

”Lige nu er problemet hendes ben, men senere vil det være andre dele af kroppen. Til sidst vil hun sikkert miste synet og endog evnen til at tale og til selv at spise. Jeg håber, du elsker hende virkelig meget, for hun vil blive meget afhængig af dig.”

”Jeg vil være der for hende,” sagde jeg med tårer i øjnene. ”Vi vil gøre hvad som helst. På en eller anden måde vil vi vinde over det her.”

”Vær blot klar til at tage dig af det. Håb ikke for meget. Det kan godt være frustrerende for jer begge to. Vær taknemmelige for, at I har et eller to år at dele endnu. Mange af de mennesker, jeg møder, får deres kære revet pludseligt væk og ville ønske, at de kunne få blot 5 minutter sammen med dem til at sige farvel. I har tid til et langt og kærligt farvel. Jeg råder jer til at få mest muligt ud af det.”

”Jeg værdsætter dit råd, doktor, men tag ikke håbet fra os. Der må være en måde at overvinde sygdommen på.”

”Jeg forstår godt dine følelser,” sagde han tålmodigt. ”Men min erfaring siger mig, at jeg må gøre det bedste, jeg kan, for at forberede dig på den virkelige verden.”

”Jeg hører, hvad du siger,” sagde jeg. ”Men jeg nægter at opgive håbet, uanset hvor små chancerne er. Jeg har altid troet på, at alt er muligt.”

”Jeg er her for at hjælpe jer så godt som muligt,” sagde lægen stille.

Det næste år var temmelig nedslående. Lægen fik fuldstændigt ret. Elizabeth fik det lidt bedre og meget dårligere. Hun fik en del styrke tilbage i benene, men tabte senere al kraften igen sammen med en del af synet. I løbet af det år prøvede vi enhver medicin, enhver slags helsekost og enhver urt, som havde en chance for at virke, men hendes helbred syntes at være upåvirket af alt, hvad vi prøvede. Hun nåede til slut en tilstand, hvor hun var lænket til en rullestol og knapt nok var i stand til selv at spise på grund af sine rystende arme og hænder. Heldigvis havde hun stadig sine mentale evner i behold, men lægen advarede mig om, at selv de kunne forsvinde snart. På dette tidspunkt fortalte han mig, at hendes tilstand så ud til at forværres hurtigt, og at hun kunne forlade denne verden temmelig snart. Hun kunne måske holde i seks måneder endnu eller måske blive hængende i nogle år.

En aften da vi lå i sengen, og jeg holdt hende i mine arme, tænkte jeg på de år, som vi havde tilbragt sammen. For mit indre øje forestillede jeg mig, at hun var vibrerende og strålende, som hun var, da vi først mødtes, og som hun er nu. Jeg var meget bedrøvet. Hvorfor skulle dette ske for den mest vidunderlige kvinde, jeg nogensinde havde mødt?

Mens jeg overvejede situationen, bad jeg en bøn fra mit hjertes dyb.

”Hvorfor sker sådan noget, Gud, for sådan en vidunderlig person som min kone? Man skulle tro, at man skulle være massemander for at fortjene sådan en straf, men Elizabeth har aldrig såret nogen. Måske nogle småting, men intet der kan retfærdiggøre sådan en smerte. Hvis det her er en straf, så virker den uretfærdig og ude af proportion.

”Selv præsterne siger i dag, at livet er uretfærdigt. Hvis du virkelig er Gud, skulle et af dine kendetegn være retfærdighed. Hvor er retfærdigheden henne i denne situation? Jeg spørger ikke for min egen skyld, men på grund af den kvinde som jeg elsker. Der må bestemt være et svar et eller andet sted og på en eller anden måde...”

Det var sådan cirka den grundlæggende bøn, som jeg bad i mit hjerte flere gange dagligt, lige siden Elizabeth blev syg. Men denne særlige aften

sagde jeg den med stor følelse, og jeg græd mig selv i søvn med mine tanker.

Den nat fik jeg mig en sund, dyb og fredelig nattesøvn. Så om morgenen skete der noget helt usædvanligt. Jeg sov ikke, og jeg var heller ikke rigtigt vågen, jeg befandt mig i en døsende mellemtilstand. Jeg ved, at jeg flere gange i denne tilstand ikke har vidst, om jeg drømte eller ej. Sådan havde jeg det også nu.

Det var den første gang, jeg hørte klokkerne; blide, gennemtrængende, kendte, bløde i lyden og dog meget virkelige klokker.

Da jeg hørte dem, var jeg sikker på, at det var virkelige klokker, jeg hørte - måske et eller andet sted uden for mit soveværelsesvindue, men så satte jeg mig op i sengen, og lyden forsvandt. Jeg var ikke sikker på, om jeg virkelig havde hørt dem, eller om jeg havde drømt. Så døsede jeg hen igen, og atter hørte jeg klokkerne. Jeg vågnede helt op, og klokkerne tav igen. Processen gentog sig en tredje gang.

En oplevelse kunne jeg have rystet af mig, men en tredobbelt gentagelse fik mig til at tro, at der var noget betydningsfuldt ved den.

Næste morgen hørte jeg atter klokkerne.

Og igen den næste morgen.

Til sidst følte jeg, at jeg måtte nævne dem for Elizabeth. Jeg fortalte hende historien, og hun sagde: "Det eneste, jeg kan tænke mig, er, at det må være en slags meddelelse eller tegn kun beregnet for dig. Jeg lå og sov lige ved siden af dig alle tre morgener, og jeg hørte ingen klokker."

"Men hvis det er en eller anden besked kun beregnet for mig, hvilken nytte er den så til? Jeg har tænkt og tænkt over det, og jeg kan ikke se nogen skjult mening i klokkeringning."

"Har du hørt nogle klokker i virkeligheden, som lød noget i samme retning?" spurgte hun.

"Tja, de lyder noget i retning af juleklokker, og de virker meget bekendte. Det er jul om nogle få uger. Kan det have noget med det at gøre?"

"Hvem ved?" Hun trak på skuldrene. "Måske tænker du bare alt for meget på julen. Hvad med at få tankerne bragt på andre baner ved at tage ud og handle for mig? Find en kuglepen, så skal jeg give dig listen."

Kapitel 2

Mysteriet om klokkerne

Siden Elizabeth blev syg, var det mig, der foretog de fleste af vores indkøb, og jeg må indrømme, at jeg var blevet ret god til det. Jeg klippede kuponer, checkede tilbudsannoncer, sammenlignede de forskellige supermarketers tilbud og meget mere. Jeg var kommet dertil, at jeg ligefrem nød at købe ind og sikkert ville fortsætte med at foretage mange af indkøbene, også selv om Elizabeth skulle blive rask.

Da jeg kørte op foran Albertsons supermarked på hjørnet af 16. gade og State Street i vores skønne by Boise, Idaho, lagde jeg for første gang mærke til, at julepynten var hængt op, og at der var juletræer til salg. Jeg var ikke sikker på, om julepynten lige var blevet hængt op, eller om det bare var første gang, jeg bemærkede den. Det virkede, som om Thanksgiving lige var overstået, og at det var alt for tidligt til overhovedet at tænke på jul. Jeg følte mig lidt som Scrooge, da jeg stod ud af bilen og tænkte på alle de julegaver, som jeg skulle købe sammenlignet med de få gaver, som jeg ville få. Jeg kan huske, at jeg på vej ind i bygningen tænkte, at det ville være meget bedre, hvis det kun var jul hvert femte år...

Da jeg åbnede døren, forlod alle tankerne mig pludseligt... Jeg hørte klokkerne! Det var de samme klokker, som jeg havde hørt i min døsende tilstand, men denne gang var jeg sikker på, at jeg var vågen, og at klokkerne var virkelige. Jeg gik tilbage ud ad døren og vendte mig om. Til min store overraskelse så jeg en klokkeringer fra Frelsens Hær!

Jeg blev overrasket over, at jeg ikke havde sammenlignet klokkerne i min halvsøvn med klokkeringerens juleklokker. Jeg syntes nu også, at de klokker, jeg netop hørte, var anderledes end de fleste klokkeringeres juleklokker. Lyden af disse her klokker var så ren, sød og næsten hellig. Måske havde jeg bare aldrig lyttet rigtigt til dem før.

Klokkeringeren var en nydelig ældre mand omkring de 60, glatbarberet og med mørkt hår og enkel påklædning. Nogle af klokkeringerne så ud, som om de kom fra et center for hjemløse, men denne ringer var anderledes. Han så langt fra ud som en direktør, men gav heller ikke indtryk af, at han nogensinde havde været en bums. Hvis jeg skulle gætte

hans profession ud fra hans udseende, ville jeg gætte på, at han var lærer eller måske endda ejendomsmægler ligesom jeg selv.

Da jeg havde kigget i hans retning i ca. 30 sekunder, fangede han mit blik og sagde: ”Glædelig jul.”

”Glædelig jul,” sagde jeg, mens jeg helt forvirret trak mig tilbage ind i forretningen.

Mens jeg arbejdede mig igennem min kones indkøbsliste, prøvede jeg at finde mening i det hele.

Jeg hørte klokker i halvsøvn tre dage i træk, og nu hørte jeg de samme klokker her i supermarkedet hos en klokkeringer fra Frelsens Hær. Da jeg hørte klokkerne, tænkte jeg på julen ligesom Scrooge. Måske fik jeg en eller anden overnaturlig belæring ligesom i en film. Måske fik jeg fortalt, at jeg skulle give noget til de fattige.

Økonomisk følte jeg mig som en af de fattige selv, for jeg stod i dyb gæld og havde ingen ekstra penge på grund af Elizabeths sygdom. Men måske skulle jeg holde op med at tænke så meget på mine egne bekymringer og i stedet tænke på andre, som havde problemer.

Da jeg var færdig med at handle, havde jeg besluttet mig til at give klokkeringeren en skilling på vejen ud. Det var ikke meget, men måske var det det, jeg burde gøre. Idet jeg gik forbi hans indsamlingsbøsse, puttede jeg en femdollar seddel i. Klokkeringeren så mig ind i øjnene og sagde: ”Tak. Og rigtig glædelig jul.”

Der var et eller andet ved udtrykket i hans øjne, som virkede forstyrrende på mig. Han havde store øjne med store pupiller, og hans blik forstærkede indtrykket af en lærer. Der var noget i hans blik, som fik mig til at føle, at han vidste noget, som jeg ikke gjorde. Sådan havde jeg aldrig før følt over for en helt fremmed, men jeg følte sådan over for denne mand.

Jeg steg ind i bilen og begyndte at køre hjemad og passerede en anden forretning, som viste sig at have en klokkeringer. Jeg parkerede igen, gik hen imod klokkerne og standsede foran manden. Jeg var forbløffet. Lyden af disse klokker lignede, men var ikke helt magen til den første klokkeringers eller til klokkerne, jeg havde hørt i min drømmetilstand.

Nu var min nysgerrighed vakt, så i de næste par timer kørte jeg rundt i hele byen og fandt alle de klokkeringere, jeg kunne. Hver eneste én lød

magen til klokkeringer nummer to. Kun den første klokkeringer frembragte en lyd, der var magen til klokkerne, jeg havde hørt i min halvt sovende tilstand. Jeg begyndte at overveje, om min hjerne spillede mig et puds. Måske var det bare noget, jeg forestillede mig, at de første klokker var ligesom klokkerne i min halvdøsende tilstand.

Elizabeth var oprevet over, at jeg havde været ude og handle så længe, og hun var bekymret for mig. Hun blev hurtigt beroliget, da jeg forklarede hende, hvad der var sket. Jeg sluttede med: ”Måske er det bare indbildning, at den første klokkeringers klokker lød som klokkerne, jeg hørte, da jeg var ved at vågne op.”

”Og måske er det ikke,” sagde hun. ”Måske er det et eller andet tegn. Måske skulle du bare huskes på juleånden og på at give, hvad du har råd til, og det er så det.”

”Måske,” sagde jeg, ikke overbevist om at hun havde ret.

Jeg var utilfreds med alle de forklaringer på klokkerne, vi kunne komme i tanke om. Næste morgen da jeg lå halvvågen, blev jeg endnu mere usikker på vores forklaringer, da jeg hørte klokkerne igen. Denne gang kunne jeg høre dem give genlyd i nogle få sekunder, efter at jeg var blevet fuldstændig vågen. Nu vidste jeg, at klokkerne ikke stammede fra min fantasi. Jeg vidste også, at klokkenes budskab ikke var blevet afsløret.

Da jeg delte oplevelsen med Elizabeth, sagde hun: ”Dit gæt på, at klokkerne betyder, at du bør udvise en mere givende holdning, kan godt være rigtig. Sidste gang gav du fem dollars. Det er vist nok det eneste, vi har givet til de fattige hele året. Tænk lige over det. Det er ikke meget af en gave. Jeg ved godt, at vi ikke har ret mange penge, men vi kan godt gøre det bedre end det..”

”Du har ret,” sagde jeg. ”Denne gang vil jeg give 50 dollars. Det er, hvad vi har råd til, men så meget kan vi da give.”

Jeg kørte atter hen til Albertson på 16. gade og nærmede mig klokkeringeren igen. På ny hørte jeg den smukke lyd. Det var helt sikkert de samme lyde, jeg hørte, da jeg vågnede op. Da jeg begyndte at værdsætte lyden, følte jeg, at hele min krop og sjæl resonerede med klokkenes vibration. På en eller anden måde fik de mig til at føle mig hel, fredfyldt, stærk, forbundet... Det er svært at videregive billedet, men

virksomheden var entydig og stærk. Jeg lagde 2 tyvere og en tier i indsamlingsbøssen, så på klokkeringeren og sagde: ”Glædelig jul.”

”Din gave påskønnes virkelig,” sagde klokkeringeren.

Jeg gik baglæns og fangede klokkeringerens blik i nogle få sekunder, før vi skiltes. Jeg følte mig igen usikker, da jeg kørte hjem.

Da jeg kom hjem, sagde jeg til Elizabeth: ”Det var en god gerning at give de 50 dollars, men jeg er ikke sikker på, at det var svaret. Hvad nu hvis svaret ikke har noget at gøre med klokkerne, julen, at give til de fattige, men noget helt andet?”

”Hvad andet kan det være?” spurgte hun.

”Måske har det noget at gøre med manden – klokkeringeren.”

”Du sagde, at du følte, at han var anderledes?”

”Ja, han var anderledes... Måske ved han noget.”

”Hvis du hører klokkerne igen, skal du måske undersøge ham lidt nærmere,” sagde hun.

Kapitel 3

Klokkeringeren

Næste morgen hørte jeg klokkerne igen. De blev ved med at ringe i flere minutter, efter at jeg var helt vågen. Denne gang besluttede jeg, at jeg måtte tale med klokkeringeren selv. Jeg følte, at der var en mulighed for, at han på en eller anden måde havde nøglen til dette mysterium.

Jeg kørte over til Albertson igen, og der stod han nok så trofast og ringede med klokken. Jeg følte mig nervøs ved at kontakte ham, men tvang mig selv fremad.

Jeg lagde et par dollars i indsamlingsbøssen og fik fremstammet: ”Hvordan går det så i dag?”

”Fint,” svarede han.

”Er der nogen, der har fortalt dig, at dine klokker lyder anderledes end de andre juleklokker her i byen?”

”Der er nogle, der har kommenteret dem,” smilede han med tydelig glæde i øjnene. ”Grunden til at min klokke lyder anderledes er, at jeg har min egen klokke.”

”Jeg var ikke klar over, at nogle klokkeringere havde deres egen klokke.” ”Jeg har brugt denne klokke i meget lang tid. Her. Kig på den.” Han lagde den i min hånd.

Den føltes varm, næsten brændende i min hånd. Jeg betragtede den og sagde: ”Det ser ud, som om der er nogle gamle håndskårne hieroglyffer på overfladen.” Jeg så nærmere efter. ”Den her er interessant. Den ligner en korncirkel, som jeg har set for nylig. Kender du noget til, hvad de betyder?”

”Der er flere betydningsslag, og budskabet kan fortolkes på flere niveauer. Jeg forstår flere af niveauerne,” sagde han.

Da han sagde det, følte jeg, at min mistanke var rigtig, at der var noget skjult ved denne mand. Jeg ringede blidt med klokken tæt ved mit øre.

”Den har den smukkeste klang, jeg nogensinde har hørt,” sagde jeg.

”Ja,” sagde manden smilende. ”Den hjælper meget, når folk giver almisser. På grund af den smukke klang, giver dette sted mere end tre gange så meget som andre steder i byen.”

”Interessant,” sagde jeg. ”Er der nogle, der har sagt, at de har hørt dine klokker, mens de sov?”

Manden så synligt rystet ud. ”Ikke i lang tid,” sagde han. ”Hvorfor spørger du om det?”

Jeg fortalte ham om mine oplevelser med klokkerne.

Han smilede og sagde: ”Så er du den, jeg har ventet på.”

Jeg stirrede på ham med vidt åbne øjne. ”Du har ventet på mig? Hvorfor? Det er alt for underligt til at være sandt.”

”Hvis du synes, at det er mærkeligt, så bare vent og se. Hvad hedder du, gamle ven?”

”Hvad mener du med *gamle ven*?”

”Det skal jeg forklare dig senere, når du er klar til det. Fortæl mig nu dit navn.”

Jeg tænkte, at der ikke kunne ske noget ved at fortælle ham det. ”Mit navn er J. J. Dewey. Mine venner kalder mig Joe.”

”Så det første J står for Joe, eller er det Joseph?”

”På min dåbsattest står der Joseph, men som du nok ved, kalder næsten alle Joseph’er sig selv Joe. Joseph er ligesom lidt for fromt. Næsten den eneste, som kalder mig det, er min kone.”

”Det er godt, at du ikke er from. Ikke desto mindre er Joseph et smukt og gammelt navn. Ved du, hvad det betyder?”

”Jeg tror, jeg har læst et sted, at det betyder *tilføjet* eller *føjet til*.”

”Den, som fandt på det, forstod ikke hebræisk korrekt. Når en far i gamle dage kaldte sin søn for Joseph, gjorde han det med den forståelse, at hans søn ville vokse – at det gode, som er i ham vil forstørres og til slut frembringe en overflod af alt, hvad jorden har at tilbyde. Biblens Joseph, som blev solgt i Egypten, var det perfekte eksempel. Han voksede i viden og dyd og blev til sidst den rigeste mand på jorden.”

”Det lyder som en god skæbne,” sagde jeg. Denne mand var utroligt vidende af en klokkeringer at være.

”Dit andet initial er J. Hvad står det for?”

”John,” sagde jeg.

”Meget passende! Det er en forkortelse af mit navn: Johannes. Ved du, hvad det betyder?”

”Det tror jeg ikke.”

”Navnet kommer fra det hebræiske *Yowchanan*. Ingen af de ordbøger, der definerer ordet, har den fulde mening. Grundlæggende indebærer det, at en mand med dette navn vil tiltrække sig Guds opmærksomhed, og det i den grad at Gud vil hjælpe ham som en ligemand. Nogle siger, at det betyder *favoriseret af Gud*, men betydningen er faktisk mere *ven med Gud*.”

”Så vil du mene, at apostlen Johannes er et godt eksempel på det, fordi han blev kaldt ”den elskede” af Jesus, og måske Hans bedste ven?” spurgte jeg.

Johannes’ øjne udvidede sig af overraskelse, og han smilede. ”Han var måske et eksempel. Jeg ved ikke, om jeg vil kalde ham et godt et.”

Jeg grundede over, hvad han havde sagt. Hans kommentar forekom mig mærkværdig. Selvfølgelig var Johannes den elskede et godt eksempel, tænkte jeg.

Han rettede igen min opmærksomhed mod klokken. ”Kan du se det her symbol,” sagde han og holdt klokken frem.

Jeg så på den og svarede: ”Mener du de to sammenslyngede cirkler?”

”Ja.”

”Den ene har en prik i midten,” bemærkede jeg.

”Det er mit navn,” sagde Johannes.

”Dette symbol betyder Johannes?”

”Ja og nej,” sagde han. ”Det identificerer mig, og jeg er Johannes, men det betyder ikke nødvendigvis Johannes.”

”Det virker, som om du taler i gåder,” sagde jeg.

”Det gør alle lærere til tider,” sagde han smilende. ”Hørte jeg rigtigt, at dit efternavn er Dewey?”

”Ja.”

”Ved du, hvad det betyder?”

”Jeg er ikke sikker.”

”De middelalderlige walisere ændrede navnet David, eller det græske *Dabeed* til noget i retning af *Dawee* og til sidst til *Dewey*. Kender du betydningen af David, gamle ven?”

Jeg undrede mig atter over, hvorfor han blev ved med at kalde mig sin gamle ven, men jeg var alt for interesseret i navnene til at forfølge det.

”Jeg synes, jeg kan huske fra søndagsskolen, at det betyder *elskede*.”

”Den almindelige betydning er tæt på her. Det betyder *elskede*, som man vil bruge det om et familiemedlem eller en nær ven. Biblens Kong David var en mand efter Guds eget hjerte, og Gud havde medfølelse med David i al hans svaghed, ligesom en far vil have det med sin egen søn.”

”Hvordan ved du alt det her? Du lyder næsten, som om du ved det ud fra egen erfaring.” Denne mand vakte virkelig min nysgerrighed.

”Det har ingen betydning lige nu,” sagde han. ”Det vigtigste er, at du er velsignet med tre meningsfyldte, gamle navne. Det vil hjælpe dig med at fuldføre din mission.”

”Mission?” spurgte jeg forbløffet. Jeg ville være gået min vej på dette tidspunkt, hvis ikke manden havde været så fængslende.

”Dit fulde navn har meget stærke betydninger. Sat sammen betyder det noget i den her retning: *Dit hjertes begær vil blive forstærket og opfyldt ved at tiltrække opmærksomhed fra Gud eller hans tjenere*. Hvis du bruger din voksende kraft godt, vil du træde ind i Guds kongerige og blive medlem af Guds familie.”

”Det er godt, jeg ikke kendte mit navns betydning tidligere – jeg kunne jo være blevet ret så høj i hatten,” lo jeg.

”Du er langt fra den eneste, som har et smukt og meningsfyldt navn. Næsten alle navne har en smuk og betydningsfuld mening. Det er trist, at den ældgamle videnskab om navne og kraften i deres mening er gået tabt for verden. Men tabet er midlertidigt. Menneskeheden vil snart lære navnenes kraft at kende igen.”

Jeg studerede denne vise mand nærmere. ”Du er ikke bare en klokkeringer, vel? Hvem er du egentlig?”

Johannes sukkede, vendte sine øjne mod himlen et øjeblik og så derefter på mig. ”Jeg tror, det er på tide, at jeg fortæller en eller anden det, men jeg kan kun fortælle det til dig, hvis du hørte klokkerne i mellemtilstanden mellem vågen og søvn. Du hørte dem, ikke?”

”Jo, jeg hørte dem højt og tydeligt.”

Johannes lukkede sine øjne i nogle sekunder, som om han læste fra en side i en bog inde i hovedet. Han åbnede dem igen og sagde: ”Ja, du hørte dem virkelig. Jeg tvivler ikke på dig. Det er i sandhed en stor dag i dag. Har du lyst til at drikke en kop kaffe hos Denny’s, når jeg er færdig med min vagt? Jeg har bare et par minutter tilbage.”

Jeg vidste ikke, om denne fyr var virkelig eller ej – *sikkert ikke*, tænkte jeg – men som jeg allerede har sagt, er jeg en meget nysgerrig person. Jeg svarede: ”Jeg ved ikke, hvorfor jeg synes, dine ord er så fascinerende. Men ja, jeg vil virkelig gerne snakke noget mere...”

Kapitel 4

Den første samtale

Det kan godt lyde mærkeligt, at man kan have sit livs største spirituelle oplevelse, mens man drikker kaffe hos Denny's, men det var altså der, det skete.

Efter at vi havde fået vores kaffe og havde udvekslet spøgefulde bemærkninger om julesæsonen, måtte jeg vise min nysgerrighed. "Jeg er fyldt med spørgsmål. Jeg vil gerne høre om meningen med klokkerne, hvem du er, og hvad du mener med mission."

"Et ad gangen," smilede han. "Hvad vil du gerne vide først?"

"Ved du, hvorfor jeg hørte klokkerne?"

"Klokkerne var indstillet på din vibration, og jeg kaldte på dig. I følge den spirituelle lov kunne jeg ikke komme til dig, men du skulle svare og komme til mig. Du hørte klokkerne og kom til mig, sådan som jeg forventede. Mere vil jeg ikke fortælle dig lige nu."

"Ok, hver eneste lille bid information hjælper lige nu. Vil du fortælle mig, hvem du er? Det er helt klart, at du er mere end en almindelig klokkeringer og også mere end et almindeligt menneske, tror jeg..."

"Hvis jeg bare fortæller dig det lige ud, vil du ikke tro på mig," sagde han.

"Hold din højre hånd op og lad dine fingerspidser berøre mine."

Jeg følte mig lidt underlig ved at gøre det. Jeg så mig omkring og kunne se, at vi var temmeligt isolerede i et hjørne, så jeg tænkte *hvad pokker* og satte mine fingerspidser imod hans.

"Se mig nu roligt ind i øjnene," sagde han.

Det var noget mærkeligt noget at gøre, men alt ved denne mand og de begivenheder, som gik forud for vores møde, fandt jeg underlige, så jeg tænkte, at jeg ikke havde noget at miste og så ham ind i øjnene, mens vores fingerspidser mødtes. Først skete der ikke noget, syntes jeg.

"Bliv ved med at se," sagde han, "og befri dit sind for alle tanker."

Mens jeg samarbejdede med ham, følte jeg, at mit sind begyndte at flyde. Jeg syntes, vi oplevede en "Vulcan blanding af sindene", som Spock siger i Star Treck filmene, for jeg følte en sammenblanding af vore to sjæle, som er vanskelig at forklare.

Han trak fingrene væk og spurgte: ”Nu kan du fortælle mig ... Hvem er jeg?”

Jeg trak mig tilbage med et ryk og udbrød: ”Jeg ved, hvem du er. Du er Johannes!”

Han smilede og sagde: ”Du har hele tiden vidst, at mit navn er Johannes.”

”Men du er ikke en hvilken som helst Johannes. Du er *den Johannes*.”

”Og hvilken Johannes er det?”

”Du er Johannes, fiskeren, søn af Zebedæus, apostlen... den elskede... Hvordan ved jeg det?”

”Jeg overførte nogle af mine minder til dig. Tror du på dem?”

”Du har ret. Hvis du havde fortalt mig det lige ud, havde jeg troet, at du var en galning, men når jeg ser dine minder, er det svært at benægte. En del af mig tror på, hvad jeg modtog, men en anden del siger, at det er umuligt. Min hjerne skal lige have bragt orden i det hele. Jeg bliver nødt til at stille et par spørgsmål mere.”

”Spørg løs.”

”Der er gået 2000 år siden apostlenes dage. Det betyder, at du enten er en engel, som er blevet sendt tilbage til jorden eller et genopstået væsen... Eller måske drømmer jeg bare det hele.”

”Det er ingen af delene,” sagde han.

”Men hvad kan det ellers være?” spurgte jeg.

”Der er en mulighed mere, som du overså. Der bliver givet en hentydning i Biblen.” Han stak hånden ned i en taske, som han havde med og trak en Bibel frem, der så ud til at være meget gammel. Han fandt et sted, pegede på det og sagde: ”Her. Læs der... Johannes Evangeliet kapitel 21 vers 21, 22 og 23.”

Jeg tog hans Bibel og så på den. Bogstaverne var meget gamle. Den lignede en King James oversættelse, men skriftstilen var en slags gammel, romersk stil. ”Det er vist den allerførste King James Bibel, som blev trykt,” sagde jeg halvt i sjov.

Han så helt alvorligt på mig og sagde: ”Ikke helt. Den første udgave var meget stor og ikke særlig praktisk at bære rundt. Den her er en senere, men stadig meget tidlig udgave.”

”Selvfølgelig,” sagde jeg og lo indvendigt. ”Hvad var det for nogle vers, du ville have, jeg skulle læse?”

”21, 22 og 23. Husk på, at Jesus og Peter talte om apostlen Johannes, der er mig, som du nu husker.”

Jeg holdt en lille pause og læste så versene: *”Da nu Peter så ham (Johannes), sagde han til Jesus: ”Herre, hvad så med ham?”*

Jesus sagde til Peter: ”Hvis jeg vil, at han skal leve, til jeg kommer, hvad angår det så dig? Følg du mig!”

Da kom det forlydende ud blandt brødrene, at den discipel ikke skulle dø. Men Jesus havde ikke sagt, at han ikke skulle dø, men: ”Hvis jeg vil, at han skal leve, til jeg kommer, hvad angår det så dig?”

”Jeg kender godt dette skriftsted,” sagde jeg. ”Det er meget mystisk. Det er umuligt at afgøre, om Johannes vil dø eller ej. Jeg kan huske, at jeg har læst flere legender om, hvordan han blev kogt i olie og alligevel overlevede.”

”Det er ikke legender. Jeg blev kogt i olie. Og oven i det er jeg blevet korsfæstet, tortureret, dolket, hængt og skudt adskillige gange.”

”Så du gennemgik alt det, og du døde aldrig?” spurgte jeg forbløffet.

”Bemærk lige skriftstedets helt nøjagtige ordlyd. Der står, at Jesus ønsker, at jeg skal forblive her, til han kommer igen, men han sagde ikke noget om, at jeg ikke skulle dø. Jeg er død mange gange, men blev genoplivet og helbredt af Gud... noget lignende det som skete for Lazarus, men med den forskel at når jeg bliver genoplivet, kan jeg selv vælge, hvilken alder jeg vil være. Jeg plejer at vælge begyndelsen af tyverne.”

”Men nu ser du ud, som om du er omkring 60. Er det den alder, du har valgt denne gang?”

”Nej, min ven. Sidste gang jeg døde og blev genoplivet, valgte jeg at se ud ca. som en 21-årig. Det var tilbage i 1944. Siden dengang er jeg ældet på normal vis. Min nuværende krop har en alder af ca. 71 år.”

”Du ser godt ud af en 71-årig at være,” sagde jeg med et smil.

”Jeg har lært at passe nogenlunde godt på min krop og at overkomme sygdom. Jeg har ikke været syg i ca. 1500 år, og sidste gang jeg blev syg, var det, fordi jeg var uforsigtig og blev forgiftet af en fjende, så man kan ikke sige, at jeg blev syg af normale årsager.”

”Hvordan døde du i 1944?”

”Jeg blev hængt i klaverstreng af en egensindig broder.”

”Han må virkelig have været egensindig. Hvem var han?”

”Adolf Hitler.”

”Hitler,” udbrød jeg. Efter at have fordøjet oplysningen et øjeblik spurgte jeg: ”Var du i koncentrationslejr eller sådan noget lignende?”

”Nej,” han holdt en lille pause og fortsatte så: ”Jeg levede blandt tyskerne og var med i et forsøg på at vælte nazisterne indefra.”

Jeg gjorde store øjne. ”Jeg kan huske, at jeg har læst om et oprør mod Hitler anført af en enøjet, trefingret mand.”

”Den mand var Klaus Schenk von Staufenberg, som gjorde et meget modigt forsøg på at fjerne Hitler fra magten. Jeg var der og opmuntrede og samarbejdede med den lille håndfuld sammensvorne, men det er ikke alting en discipel gør, som lykkes. Efter Staufenbergs mislykkede forsøg på at dræbe Hitler blev alle, som blot lugtede, som om de ikke kunne lide Hitler, slået ihjel. Jeg kunne ikke flygte og endte med at blive en af dem, der blev hængt i en klaverstreng, fordi de ikke kunne finde noget almindeligt reb.”

”Oplever du så smerte, når du bliver slået ihjel?”

”Når jeg bliver fysisk såret, føler jeg det ligesom alle andre, men jeg har lært at neutralisere ubehag ved at slippe forbindelsen til det.”

”Når du dør og bliver genoplivet, har du så fuld hukommelse om din fortid?”

”Når jeg genoplives, mister jeg meget af min hukommelse, men gennem koncentration og meditation har jeg lært at genfinde det vigtigste. Det er en fordel, som jeg har frem for andre, hvis du altså vil kalde det en fordel. Jeg har en hukommelse, som går 2000 år tilbage. Hvis jeg skulle skrive hele min livshistorie, ville den fylde mange bind.”

”Hvad har du så lavet i de sidste 50 år?”

”Det er en lang historie, men jeg vil give dig den korte udgave. Efter at jeg blev genoplivet, så jeg, at den næste store trussel var Sovjetunionen, og det er der, jeg har tilbragt det meste af tiden. Men jeg har ikke tilladelse til at være en fremtrædende spiller. Min opgave er at arbejde med, inspirere og undervise mennesker, som kan ændre verden i en positiv retning. Derfor arbejdede jeg i Rusland med dem, der søgte frihed og demokrati og opmuntrede dem til at arbejde videre fremad. Kristus fortalte mig, at mit arbejde hjalp med at forberede kommunismens og Berlin-murens fald.

”Jeg rejste også til Kina og arbejdede sammen med Kristus med at inspirere studenterne på Den Hellige Freds Plads, men som jeg sagde før, er det ikke alt, hvad jeg gør, der lykkes med det samme. Selv om forsøget på at skabe demokrati i Kina slog fejl, plantede vi nogle frø, som vil bære frugt i næste forsøg.

”Vi lever nu i en tid med meget store muligheder. Autoriteten og tyranniet, som regerede Sovjetunionen, er stort set slut. Vi har stadig Kina og nogle nationer med atomvåben i den 3. verden at bekymre os om, men jeg fik øje på et vindue, hvor jeg kunne få mulighed for at tilbyde nogle rene åndelige lærdomme til verden. Det har jeg set frem til i flere liv. Jeg håber bare, at du er klar til at modtage, hvad jeg har at give dig, min ven.”

”Jeg har altid været interesseret i filosofi,” sagde jeg, ”og i den spirituelle side af livet. Hvis du vil undervise mig, er jeg som en svamp, der venter på at suge til sig. Men jeg er nysgerrig med hensyn til én ting. Hvorfor valgte du mig?”

”Kristus udvalgte dig. Han indstillede klokkerne på din vibration og sendte mig til Boise for at kalde på dig.”

”Kalde?”

”Ja. Før ethvert stort arbejde kan udføres, må enhver involveret først reagere helt frivilligt på en spirituel kalden af en eller anden slags. Du var nødt til at reagere frivilligt på klokkernes kalden, som du hørte og finde mig, ligesom jeg fandt dig. Disciplen må møde læreren på halvvejen.”

”Denne her opgave som du har til mig.. Er den også baseret på min frie vilje?”

”Selvfølgelig. Du kan enten acceptere eller forkaste den. Det er dog kun ganske få disciple, som nogensinde forkaster en mission, hvor de skal undervise. Nej, problemet er, at de fleste af dem ender med at forkludre det hele ved at søge hæder og ære til sig selv i stedet for at erkende det led, som forbinder os med Den Eneste Gud.”

”Og hvad er det for en forbindelse?”

”Når en sandhed kommer til jorden, kommer den altid igennem en række af sjæle, som er forbundet med Det Ene Store Liv. Hvis du accepterer din mission, er du forbundet med mig, jeg er forbundet med Kristus, og Kristus er forbundet med det væsen, som han kaldte *Fader* i Det Nye

Testamente. Faderen er forbundet med Gud i en sådan grad, at han er et med Gud og er Gud på alle områder, som det gennemsnitlige menneske kan fatte. Forbindelser højere end den Evige Fader er så langt uden for vores fatteevne, at det er nytteløst for det almindelige menneske overhovedet at tænke på dem.”

”Mener du, at der findes liv, som er højere end Jesus og Faderen?”

”Det er ikke til nogen nytte at gå i detaljer med det lige nu, for det vil virke fornærmende på nogle mennesker, sådan som sandheden altid gør. Jeg er blevet dræbt flere gange, fordi jeg blev betragtet som kætter.”

Johannes fortsatte: ”Jeg vil dog sige én ting. Forestil dig bevidstheden i én celle i din krop. Forestil dig derefter alle dine kropscellers bevidsthed sat sammen, hvilket er din egen bevidsthed. Forskellen i bevidsthed mellem dig og en celle er så stor, at kommunikation på en individuel basis ikke er særlig praktisk. Men hvis du har et problem med din fod, som er sammensat af milliarder af celler, retter du din opmærksomhed mod at helbrede den, og den proces gavner ikke bare foden som en helhed, men også de milliarder af individuelle celler, som den består af.

”Den Eneste Gud regerer over et stort univers, og lige nu er denne del en øm fod. Du og jeg er celler, som arbejder sammen med mange andre celler om at helbrede foden. Mere vil jeg ikke fortælle dig om det lige nu. Vi må gå videre til din mission, for jeg er ikke sikker på, hvor lang tid jeg har sammen med dig.”

”Hvorfor er du ikke sikker på det?”

”Hvis der opstår en verdenskrise, bliver jeg måske kaldt væk fra dig.”

”OK, jeg skal prøve på ikke at lede dig på afveje,” sagde jeg. Jeg var meget overrasket over, at jeg troede på Johannes, for jeg er sædvanligvis temmelig skeptisk over for besynderlige eller usædvanlige påstande. Grunden til, at jeg ikke kunne få mig selv til at stille spørgsmålstegn ved denne mands troværdighed, var, at han virkede så bekendt, ligesom en gammel ven, og jeg kunne heller ikke benægte de minder, han havde plantet i mit sind. Jeg var nødt til at spørge: ”Hvad er min opgave?”

”Den første del af din opgave er at undervise i nøglerne.”

”Hvad er nøglerne?”

”Der er tolv Visdomsnøgler, tolv Forståelsesnøgler og tolv Udødelighedsnøgler. Jeg skal undervise dig i dem, og du skal undervise andre.”

”Er du sikker på, at du har fat i den rigtige fyr?” spurgte jeg. ”Jeg har undervist lidt, men jeg er ingen Moses.”

”Moses mente heller ikke, at han var nogen stor lærer, men han klarede det fint.”

”Jamen, jeg vil nægte at undervise i noget, som ikke giver mening for mig selv,” sagde jeg.

”Det er lige nøjagtig den kvalitet, vi leder efter i en elev,” sagde han.

”Nu skal du høre,” sagde jeg. ”Giv mig noget undervisning, så vil jeg overveje den og se, hvad jeg synes.”

”Du er i det mindste villig til at begynde processen,” sagde Johannes, “men jeg kan kun give dig nøglerne en ad gangen.”

”Tja, det kan vel ikke skade at lære et par af dem, og hvis de så lyder fornuftige, vil jeg fortsætte.”

”En logisk konklusion,” fastslog Johannes.

”Så hvornår begynder vi?” spurgte jeg.

”Hvad med lige nu?” sagde Johannes.

”Lige nu? Jeg er bange for, at jeg ikke er forberedt. Jeg har ikke engang noget med mig til at skrive på.”

”Det her er ikke en almindelig form for undervisning,” sagde han. ”Du behøver ikke noget papir.”

”Hvad behøver jeg så?”

”Du bliver nødt til at bruge dine evner til at forstå på en måde, som du aldrig har gjort før.”

Jeg forholdt mig tavs i 15 lange sekunder i forventning.

Kapitel 5

Antydninger og den første nøgle

Jeg tog mig sammen og spurgte: ”Nå, hvordan gør vi så det her?”

”Hvis jeg bare fortalte dig nøglerne lige ud, ville din forståelse af dem blive ret begrænset, og du ville ikke være i stand til at værdsætte den dybde, der ligger bag dem. I stedet for vil vi bruge det, der kaldes *Det Intuitive Princip*. Jeg vil give dig små stumper af information eller antydninger, og du vil granske dem og overveje, hvor de fører dig hen og derefter give mig din intuitive feedback. Så giver jeg dig flere antydninger, indtil du når til en forståelse af princippet. Sommetider kommer forståelsen gradvist og andre gange som et lyn.”

”Vil du så give mig en antydning nu?”

”Ja, dit første vink er spørgsmålet: HVEM ELLER HVAD ER DU? Eller hvis du spørger i første person: HVEM ELLER HVAD ER JEG? Hver gang du får et vink, må du stille de spørgsmål, der er nødvendige, for at du forstår, hvilken retning du skal tænke i, således at din intuition kan ledes på rette spor. Har du noget, du gerne vil spørge om?”

”Jeg kan ligeså godt springe ud i det og forsøge at svare. Det virker let nok. Jeg er et menneske.”

”Det er definitionen på din fysiske fremtræden, men ordet *menneske* er blot et vibrerende ord, som ikke fortæller dig noget om, hvem du virkelig er. Tænk igen. HVEM ELLER HVAD ER DU?”

Det var tydeligt, at Johannes ikke ville lade mig slippe for let her, så jeg tænkte mig om et øjeblik og svarede: ”Hvis jeg husker rigtigt, fortæller den hellige skrift os, at vi er Guds sønner. Er det det vi er?”

”Det er sandt, at du er et menneske. Du er også Guds søn, som den hellige skrift siger. Men blot at sige, at du er et menneske eller Guds søn eller guddommelig eller engleagtig, fortæller i virkeligheden ikke ret meget. Det er blot udtryk eller ord, som ikke giver særlig megen mening for de fleste. Lad mig spørge dig igen... HVEM ELLER HVAD ER DU i virkeligheden?”

Det lød let første gang, men det begyndte at gå op for mig, at det her vist blev noget sværere, end jeg havde troet. Jeg tænkte et øjeblik på alle de

forskellige udlægninger, jeg havde hørt af, hvem jeg var og svarede så:
"Nogle siger, at jeg er Ånd eller Sjæl. Er det det jeg er?"

"Og hvad er Ånd eller Sjæl?" spurgte Johannes.

"Hmm, det er vel mig uden min krop. Måske det som lever videre efter døden."

"Hvis jeg siger til dig, at du er Ånd, siger det dig så noget som helst om, hvem eller hvad du er?"

"Øhh ja, det tror jeg da."

"Hvad fortæller det dig?"

"Det siger mig, at jeg... at jeg er... at jeg er, tja, en eller anden slags åndevæsen.."

"Har du ikke lært i skolen, at du ikke kan definere et ord med det ord, som du definerer? Du kan ikke definere rød ved at sige, at det er rød. Du kan heller ikke definere ånd ved at sige, at det er ånd. Lad mig gentage. Hvis du siger, at du er Ånd, hvad siger det dig så?"

Jeg skulle lige til at definere Ånd ved at bruge ordet *Ånd* igen, men tog mig i det og overvejede et øjeblik: "Jeg mener, at hvis jeg er Ånd, så er jeg ikke fysisk."

Johannes lænede sig frem mod mig og greb mig om håndledet. "Jamen, jeg kan mærke dit fysiske selv. Er du så virkelig Ånd?"

"Ja, jeg er et fysisk væsen med en ånd."

"Lad mig forklare dig noget, som du skal huske på under hele dette kursus. Jeg vil altid tale til dig med nøjagtige ord. Jeg sagde ikke, at du har en ånd, men jeg spurgte dig, hvad det ville betyde, hvis du var Ånd?"

"Det ville vel betyde, at jeg ikke var fysisk."

"Endelig fremskridt!" sagde Johannes. "Men hvis du ikke er fysisk, hvad er der så tilbage?"

Jeg tænkte mig om et øjeblik. "Ånd, formoder jeg."

Johannes sukkede. "Igen spørger jeg *Hvad er Ånd?*"

"Jeg er ikke helt sikker... Måske liv, varen, vibration. Det er det vi er, når vi ikke er fysiske."

"Men hvis du er Ånd, så er du det også, når du er fysisk. Hvis du er Ånd, så er du altid Ånd. Tror du, du skifter mellem at være Ånd og ikke at være Ånd?"

"Nej, det tror jeg ikke."

”Nu har du noget at tænke over. Tænk over dette spørgsmål i løbet af den næste uge. Så mødes vi om syv dage, gennemgår dine overvejelser og giver dig mere vejledning. Vær sød og gentag spørgsmålet for mig.”

”Hvad er Ånd?”

”Nej min ven. Det var en følge af spørgsmålet. Hvis du skal finde det rigtige svar, må du overveje det rigtige spørgsmål. Hvad er spørgsmålet?”

”Hvem er jeg?”

”Ikke helt. Tænk igen. Hvad var spørgsmålet? Husk på, hvad jeg sagde om den nøjagtige ordlyd.”

”Var det *Hvad er jeg?*?”

”Tænk igen.”

Jeg tænkte tilbage til begyndelsen. Var det HVEM ELLER HVAD ER JEG?”

”Det er korrekt, min ven. Tænk nu nøje over den nøjagtige ordlyd og den retning, vores samtale har peget i løbet af den næste uge. Skriv notater over de tanker og indfald, du får, uanset hvor latterlige eller malplacerede tankerne virker. Husk også på følgende, mens vi arbejder os fremad. Nogle gange vil antydningerne hjælpe dig med at opdage, hvilken retning du ikke skal tage, hvad der er forkerte svar, således at kun sandhedens vej er mulig til sidst.”

”Interessant,” nikkede jeg anerkendende.

”Lad mig nu spørge dig igen. Hvis jeg fortalte dig, at du er Ånd, siger det dig så noget om, hvem eller hvad du er?”

”I virkeligheden fortæller det mig vel ikke særlig meget, tror jeg.”

”Du har ret. Selv hvis udtalelsen er sand, betyder det ikke særlig meget for dig eller nogen anden på jeres nuværende forståelsesniveau. Når og hvis du finder det første princip, vil du i det mindste forstå en del af det.”

”Fascinerende.” Jeg følte mig som Spock fra Star Treck i gang med at observere en avanceret fremmed race.

”Tiden er gået. Jeg må af sted.”

”Johannes. Jeg har et spørgsmål mere.”

”Ja...”

”Kan jeg dele mine oplevelser og erfaringer med min kone?”

”Hvis det lykkes for dig, kommer du til at dele dem med hele verden. Da mandens og kvindens skæbne er at blive ét, bør du dele alting med din

kone. Men lad være med at fortælle andre om dine oplevelser, før tiden er inde, ellers bliver du afskåret fra mere undervisning. Her lad mig klare regningen.”

”Det føles mærkværdigt, at apostlen Johannes køber kaffe til mig. Jeg ville have troet, at en med din status bare ville materialisere, hvad du skal bruge.”

”Du forstår så lidt omkring den rigtige brug af magt, min ven. Når jeg færdes i menneskets verden som et menneske, så må jeg være som et menneske ligesom du selv. Du kommer til at lære mere om magt senere.” Han rystede min hånd. ”Farvel for nu.”

”Hvor og hvornår ser jeg dig igen?”

”Jeg arbejder som klokkeringer uden for Albertsons supermarked syv dage om ugen. Jeg er let at finde. Kom tilbage om syv dage, næste torsdag, så vi fortsætter undervisningen.”

”Ok, det er fint,” sagde jeg og iagttog, hvordan han betalte for kaffe og spadserede ud ad døren. Jeg forventede halvt at blinke med øjnene og se ham forsvinde, da han gik hen ad fortovet, men det gjorde han ikke. Han lignede bare en almindelig ældre mand, der var ude på en spadseretur, indtil han forsvandt ud af syne.

Kapitel 6

Jeg begynder at forstå

Jeg brugte et par minutter på at forklare Elizabeth, hvorfor jeg kom så sent hjem, og derefter fortalte jeg hende alle detaljerne fra min samtale med Johannes.

”Jeg ved ikke rigtigt...” sagde hun. ”Det er svært at tro på. Nogle gange er du lidt for ivrig efter at tro på de mærkelige ting, du kommer i kontakt med. Prøv lige at se det fra min side. Det ene øjeblik var manden bare en klokkeringer fra Frelsens Hær, og det næste øjeblik tror du på, at han er apostlen Johannes fra Kristi tid. Du sagde, at jeg ikke måtte fortælle nogen om det. Du behøver ikke at bekymre dig. Jeg er såmænd bange for, at de ville indlægge dig, hvis jeg gjorde det. Så ville der ikke være nogen til at tage sig af mig i mine sidste måneder her på jorden.”

”Jeg ved godt, at det lyder skørt,” sagde jeg og rystede på hovedet, ”og han kunne normalt ikke have overbevist mig på nogen måde i løbet af så kort tid, men da han satte sine hænder mod mine og så på mig, var det, som om han og jeg var én person. I et kort øjeblik så jeg hans tanker, hans renhed og hans minder fra tiden med Jesus. Der var noget så virkeligt ved det, at det er umuligt at beskrive det. Efter tankeoverførslen er jeg mere sikker på, at han er apostlen Johannes, end jeg er på at være her i dette hus lige nu. Det lyder skørt, men du bliver nødt til at stole på mig.”

”Jeg stoler mere på dig end på nogen anden, jeg kender, men du tager sommetider fejl, og din dømmekraft er ikke altid perfekt. Jeg stoler et hundrede procent på din oprigtighed, men du er ikke ufejlbarlig.”

”Men du ved da, at jeg aldrig har løjet over for dig. Det er sandt, når jeg siger, at Johannes gav mig nogle af sine tanker og minder, og det stod krystalklart for mig.”

”Men jeg var der ikke. Måske er han en eller anden super hypnotisør, og måske har han onde hensigter.”

”Jeg kan godt forstå, at du tvivler. Det ville jeg sikkert også selv gøre, hvis det var dig, der kom hjem og fortalte en historie som den her.”

”Jeg siger ikke, at din historie om Johannes ikke er sand. Jeg er bare ikke overbevist. Men jeg skal fortælle dig, hvad der kan overbevise mig.”

”Hvad er det?”

”Kan du huske fra Det Nye Testamente, at Jesus gav sine disciple den samme kraft til at udføre mirakler, som han selv havde? Hvis jeg husker rigtigt, udførte de nogle af de samme forbløffende helbredelser, som Jesus gjorde.”

”Det har du ret i. Jeg har endda nogle af Johannes’ minder om storslåede mirakler, som slet ikke er nævnt i Biblen i mig. Jeg kan f.eks. huske, da Johannes gik på vandet, og en anden gang da han slukkede en stor brand med ét ord og reddede mange liv... Og han kaldte engang en ven tilbage fra de døde, ligesom Jesus gjorde med Lazarus.”

Elizabeths øjne lyste op. ”Så skulle han altså ikke have noget problem med at helbrede mig, vel?”

”Jeg ved, at han kunne gøre det. Men han talte om den korrekte brug af kraften, som om jeg ikke rigtigt havde forstået det. Måske har han ikke lov til at helbrede dig af en eller anden grund. Under 2. Verdenskrig blev han hængt i en klaverstreng og var ikke i stand til at frelse sig selv.”

”Men i andre tilfælde var han i stand til at bruge Guds kraft til at hjælpe med.”

”Ja. Det er sandt. Jeg vil bare ikke have, at du begynder at håbe på for meget, men du har jo ret. Vi har måske den største mirakelmand på jorden lige her midt iblandt os. Ud over visdommens nøgler har han måske også nøglen til at gøre dig rask igen.”

”Der er kun én måde at finde ud af det på. Du bliver nødt til at spørge ham. Hvis han helbreder mig, så kan jeg være sikker på, at han er apostlen.”

”Tja, jeg tror ikke, jeg bliver slået ned, hvis jeg spørger. Det er forsøget værd, men han sagde, at jeg først skulle komme tilbage om en uge for at fortsætte undervisningen.”

”Sagde han til dig, at du ikke kunne tale med ham i en uge?”

”Nej.”

”Når manden drikker kaffe hos Denny’s, så spiser han sikkert også en gang imellem. Hvorfor tager du ikke hen til ham i morgen og inviterer ham hjem til middag? Så kunne vi spørge ham.”

”Det er forsøget værd,” sagde jeg.

Den nat tror jeg ikke, jeg fik mere end to timers søvn. Aldrig før havde jeg følt en sådan rastløs forventning.

Næste morgen foretog jeg en lille indkøbstur. Og ganske rigtigt der var han. Han havde travlt med at ringe med sin klokke foran indgangen til Albertson. Da jeg nærmede mig, mødtes vores øjne. Han sendte mig et kort faderligt smil.

”Jeg var nødt til lige at komme og købe et par ting,” sagde jeg. Det var ikke helt forkert. Der var et par ting, som jeg skulle bruge.

Johannes’ ansigtsudtryk blev mere alvorligt. ”Det er vel dig, der må foretage alle indkøbene, når din kone ikke er i stand til det?”

”Hvordan ved du noget om min kone?”

”Jeg gav dig nogle af mine egne minder, men samtidig fik jeg et glimt af nogle af dine. Du elsker din kone utroligt meget, ikke sandt?”

”Jo, virkeligt meget.”

”Jeg var i din situation for cirka to tusind år siden. Min kone blev dødeligt syg, og jeg måtte se hende visne væk. Jeg kunne intet gøre. Jeg har det stadig svært med det selv efter alle disse år.”

”Siger du, at du udførte alle disse mirakler, og alligevel kunne du ikke hjælpe din egen kone?” Jeg kunne mærke, at mit håb svandt ind. Måske kunne han alligevel ikke hjælpe Elizabeth.

”Ja. Gud helbredte hundredvis af mennesker, som jeg ikke kendte, gennem mig, men den kvinde, som jeg elskede, var uden for min rækkeviddes kraft.”

”Det lyder næsten, som om Gud er grusom,” sagde jeg bittert.

”I virkeligheden nej,” sagde Johannes med forståelse og medfølelse. Der er altid kærlighed til stede, hvis vi ser det hele i et stort perspektiv. Al smerte og al sygdom eksisterer enten for at vejlede eller belære os. Hvis vi ikke lærer lektien gennem sygdommen, så vil den enten fortsætte eller ændre form, indtil vi dør. Min kone var et fantastisk menneske, men hun var også stolt. Hun var ude af stand til at acceptere den ændring, der var nødvendig, hvis hun skulle blive rask. Jeg tror, at jeg led mere, end hun gjorde på en vis måde.

”Jeg kender følelsen,” sagde jeg stille.

”Mange af de mennesker, som Jesus og disciplene helbredte, fik deres sygdom igen, fordi de ikke ændrede de nødvendige ting i deres liv. Nogle

af disse mennesker blev vores fjender og stræbte efter vores livet. Andre blev helt helbredte og var trofaste til sidste åndedrag.”

Johannes holdt en pause og så meget alvorligt på mig: ”Du er kommet for at bede mig helbrede din kone, ikke?”

Jeg var dybt forbløffet over hans evne til at gennemskue tingene og svarede: ”Jo. Er det muligt? Hun siges at være uhelbredeligt syg.”

”Husk hvad mesteren sagde: *Alt er muligt.*”

”Vil du så gøre det?”

”Jeg vil fortælle dig, hvad jeg kan gøre, når jeg har mødt hende. Jeg kan mærke, at hun gerne vil møde mig for at finde ud af, om jeg virkelig findes.”

”Hun bad mig om at invitere dig til middag. Hvad med i aften?”

”Kan du hente mig her ca. klokken seks?”

”Ja, det er ikke noget problem.”

Johannes stod og ventede på mig klokken seks. Da vi sad i bilen, sagde jeg: ”Jeg har en million spørgsmål, jeg gerne vil stille dig.”

”Det er et godt tegn,” sagde han. ”At stille spørgsmål er begyndelsen til visdom. Du ville blive overrasket over hvor mange mennesker, der ikke har nogle spørgsmål, endda hvis Gud skulle vise sig for dem i egen person.”

”Det mener du ikke! Hvis man får adgang til en visdomskilde som dig f.eks., så skulle man da tro, at et almindeligt menneske ville gå helt amok og spørge om alt muligt.”

”Mange mennesker er bange for sandheden selv blandt dem, der kalder sig søgende og lærere. Når du står ansigt til ansigt med ubestridelig sandhed, må du enten tilpasse dig til den eller leve videre som hykler. Fordi mennesker modsætter sig forandring, modsætter de sig sandhed. Det er derfor, de fleste mennesker kun har nogle få spørgsmål at stille, selv om de ville være helt sikre på at få korrekte svar.”

”Så er jeg ikke særlig almindelig. Jeg har hundredvis af spørgsmål!”

”Sådan er det bare. Enten er man bange for sandheden og vil ikke vide mere end ens behagelighedsgrænse tillader, eller man er åben over for sandhed og forandring, og mængden af spørgsmål er uendelig.”

”Jamen, når det er så godt, at jeg har spørgsmål, vil du så også besvare dem?”

”Du kan spørge om alt. Jeg vil enten besvare dit spørgsmål, eller også vil jeg ikke. Så enkelt er det. Nogle ting er det meningen, du selv skal opdage. Andre er skjult for dig, fordi der er en hensigt med det. Visse andre mysterier er det meningen, at du skal opdage på et bestemt tidspunkt og på et bestemt sted.”

”Lad os starte med det her. Du spiser vel mad, ikke? Jeg mener, når du nu kommer til middag i aften?”

”Jo,” lo Johannes. ”Jeg lever hvert eneste nyt liv som en almindelig dødelig. Jeg har ligeså meget brug for mad, som du har.”

”Er du vegetar, eller er du på en eller anden speciel diæt?”

”I ideelle omgivelser ville jeg være vegetar, men lige nu prøver jeg på at spise almindelig sund mad. Jeg gør, hvad der er nødvendigt for at holde mit redskab stærkt og vitalt.”

”Dit redskab?”

”Ja, jeg talte om min krop.”

”Nå sådan. Da Biblen fortæller, at du var fisker, har jeg tænkt mig, at vi skulle have laks. Er det ok?”

”Laks er godt,” smilede han.

”Da vi kom ind i huset, ventede Elizabeth på os i sin rullestol i spisestuen.

”Så du må være den mystiske mand.” Hun havde et venligt men skeptisk udtryk i øjnene.

Johannes tog hendes hånd, rystede den og sagde: ”Og du er Elizabeth – en yndig, stærk og smuk kvinde. Synes du, at jeg virker bekendt?”

Elizabeth så tvivlrådig ud: ”Jeg er ikke sikker. Hvorfor?”

”Når vi snakker sammen, vil du synes, at du kender mig.” Han så ud mod køkkenet. ”Er der noget, jeg kan hjælpe med?”

”Kan du lave salat?” spurgte jeg.

”Det er min specialitet,” sagde han stolt.

”Godt. Jeg sætter dig i gang med arbejdet, mens jeg steger vores lakse bøffer.”

Kapitel 7

Spørgsmål

Mens Johannes og jeg lavede maden, sad Elizabeth i sin rullestol ved spisebordet inde i stuen. Jeg kunne mærke, at hun ikke havde det godt med, at vi havde en gæst, og at hun var ude af stand til at hjælpe med noget som helst. Hun var ved at komme dertil, at hvis hun fik det værre, ville hun være nødt til at have én hos sig hele tiden. Hun insisterede stadig på, at jeg skulle passe mit normale arbejde, og at hun kunne klare sig selv, men jeg var ved at blive lidt urolig for hende.

Jeg så i hendes retning. ”Elskede... Har du nogle spørgsmål, du gerne vil stille Johannes?”

”Bliv I to nu bare færdige med at gøre maden klar, så giver jeg Johannes hele armen bagefter.”

Jeg så på Johannes. ”Drikker du vin?”

”Lidt engang imellem.”

”Hvad med noget Gewürztraminer? Det er vores yndlingsvin til særlige lejligheder.”

”I har god smag.”

”Jeg var lidt bekymret over at tilbyde dig det. Det siges jo, at din samtidige, Johannes Døberen, kun levede af græshopper og honning.”

”Ja, men i fængslet spiste han, hvad de gav ham. Enhver føde, ethvert element i universet er godt og gavnligt, hvis det indtages i den rette mængde og i den rigtige sammensætning og dårlig, hvis grænsen overskrides. Kinin er et godt eksempel. Det er blevet tilsat drinks i minimale mængder i mange år, men det er dødeligt, hvis man indtager en større dosis.

”Forskningen viser nu, at alkohol i moderate mængder har en gavnlig virkning på hjertet. Selv cigaretter kan, hvis de tages i små doser som to eller tre om ugen, stimulere systemet på en gavnlig måde for nogle mennesker. Problemet med dem er, at kun ganske få mennesker har selvkontrol nok til at begrænse deres forbrug af dem og af andre vanedannende stoffer.”

”Hvad med pot? Hvordan er det gavnligt?”

”Pot, som du kalder det, er en medicin og bør administreres af en dygtig helbreder. Det bør ikke bruges regelmæssigt, medmindre en læge eller en åndelig lærer tilråder det. Overforbrug kan have den negative virkning, at det gør viljestyrken svag, og at det forsinker den korrekte brug af hovedets centre. Et stort overforbrug kan blandt andet forårsage fysiske problemer.”

”Interessant,” sagde jeg. Johannes og jeg satte maden på bordet. ”Det ser ud, som om vi er klar til at spise. Elizabeth siger, at jeg laver de bedste lakse bøffer, der findes.”

”De ser bestemt ud til at være ligeså gode, som det bedste franskmændene kan diske op med,” sagde Johannes. ”Og laks er meget godt for Elizabeths diæt.”

”Jeg vil gerne udbringe en skål,” sagde jeg og hævede mit glas. ”Gid sandheden altid må sejre.”

”En storartet skål,” svarede Johannes smilende. ”Det er ikke første gang, jeg hører dig udbringe den, og det vil heller ikke blive den sidste.” Han læste spørgsmålstegnet i mine øjne. ”Bed mig ikke, om at forklare den bemærkning endnu..... Gid sandheden altid må sejre,” sagde han.

Johannes og jeg drak dybt. Jeg skænkede altid Elizabeths vinglas omkring halvt op, så hun kunne drikke med sine rystende hænder. Alligevel spildte hun et par dråber. ”Undskyld mig,” sagde hun og tørrede sig selv med en serviet.

”Det er helt i orden,” sagde Johannes. ”Lovede du ikke, at du ville udspørge mig?”

”Jo, jeg har faktisk et par spørgsmål.”

”Det her er en speciel begivenhed,” afbrød Johannes. ”Det er første gang i flere hundrede år, at jeg lader mig udspørge af nogle, der kender min sande identitet.”

Elizabeth lagde sin kniv fra sig og tørrede sig om munden: ”Du mener altså virkelig, at du er apostlen Johannes? Fortæl mig med dine egne ord, hvem du er. Det er en så fantastisk påstand, at jeg ønsker at høre den fra din egen mund.”

Johannes lændede sig frem og så opmærksomt på Elizabeth: ”Den elskede er et udtryk, som oprindeligt stammer fra en af mine elever, og af en eller anden grund hang det ved, og jeg blev kaldt *disciplen som Jesus elskede* i den

sidste udgave af Johannes Evangeliet. Jeg følte ikke, at jeg fortjente sådan en titel dengang. På mange måder var jeg temmelig umoden på det tidspunkt og levede ikke op til at være en discipel af Mesteren. Vi forrådte Ham alle sammen i en eller anden grad. En anden dag vil jeg fortælle jer, hvorfor Jesus valgte mig til at vandre på jorden, indtil han kommer igen. På den ene side har det været en stor ære, og der har været mange gevinster i det, men på den anden side har det været meget svært.”

”Hvad mener du med, at I alle sammen forrådte Ham i en eller anden grad?” spurgte Elizabeth. ”Jeg troede, I alle sammen var hellige mænd.”

”Jesus var den eneste hellige mand blandt os, og selv det var ikke tydeligt, før man så dybere under overfladen. Disciplene var langt mere almindelige, end kirkerne ønsker, I skal tro. De tolv apostle var ikke mere usædvanlige end en flok sælgere til et møde. Det eneste, vi havde til fælles, var et ønske om at lære de dybere mysterier at kende. Vi var også tiltrukket af den kraft, som Jesus havde, og vi ønskede, at Han skulle dele den med os, men vores motiver var bestemt ikke helt rene.

”På et tidspunkt lod vi jalousien overmande os og beskyldte Jesus for at søge hæder og ære. Vi sagde til ham, at Han var nødt til at lade os udføre og tage æren for nogle af miraklerne, for at Han kunne blive ved med at være ydmyg. Set i bakspejlet kan jeg godt se, at det var os, der skulle lære at være ydmyge. Han udførte blot det arbejde, som Han var kommet for at gøre, og det tiltrak sig opmærksomhed. Men dengang følte vi, at vi også fortjente opmærksomhed lige så meget som Jesus, og vi ville have vores del.”

”Jamen, hvis du virkelig er apostlen, og alt dette er sandt, hvorfor fortæller du så os det? Jeg ville da tro, at du helst ville holde alt det negative skjult i skabet,” sagde Elizabeth ligeud.

”Det var også vores grundholdning, da vi fortalte Evangeliets historie til vores elever, og den blev skrevet ned i sin endelige udformning. Vi var i lidt af en forsvarsposition, da historien om, hvordan vi svigtede Jesus den aften, han blev arresteret, blev ved med at dukke op. Ingen af de sidste elleve apostle ønskede, at den historie skulle foreviges i optegnelserne, men sandheden derom blev kendt kort tid efter genopstandelsen, og den kunne ikke undertrykkes. Jeg tror, at Peter led mest, fordi Jesus faktisk forudsagde, at han ville forråde ham tre gange, inden hanen galede.

Mange uvidende mennesker syntes ikke, at han fortjente at være leder på grund af denne handling, og nogle af dem var jaloux på ham og galede som en hane, når han gik forbi for at minde ham om hans fejltagelse. Peter led meget på grund af sit fejltrin, men på den anden side var det også ham blandt os, der udførte de største mirakler.”

Johannes fortsatte: ”For at besvare dit spørgsmål *hvorfor afslører jeg min fortidige svagbed?* Af to grunde. Joseph vil skrive om vores samtale, og denne gang må jeg fortælle sandheden om, at den lille gruppe, som fulgte Jesus, var ganske almindelige mennesker. I fortiden prøvede vi på at fremstille os selv som bedre og mere storslåede, end vi egentligt var. For det andet vil jeg gerne have, at I forstår, at jeg blot er et menneske som I selv. Jeg kender mange svar, men ikke alle svarene. Jeg har nogen kraft til rådighed, men ikke al kraft. Jeg vil hellere give jer mere, end I forventer end skuffe jer.”

Jeg spurgte Johannes, om han ville have mere laks, og han accepterede glad. Min interesse for Johannes blev større og større hele tiden.

”Hvordan vil du så bedømme dig selv i dag,” spurgte Elizabeth. ”Har du gjort fremskridt?”

”Jeg er glad for det spørgsmål. Ja, jeg har gjort store fremskridt. På Jesu tid var jeg som et barn i en slikbutik. Nu er jeg mere den far, som selv fik alt for meget slik som barn, og som nu skal beslutte, hvor meget slik mit eget barn skal have. Mit perspektiv og min dømmekraft er blevet stærkt forbedret. Men alligevel kan jeg ikke bare buse ud med de få mysterier i universet, som jeg kender. Højere viden kan ikke bare hældes ind i jer som data i en computer. For at blive forstået fuldt ud må den verificeres af en persons egen sjæl.”

”Og hvad er forskellen mellem lavere og højere viden?” spurgte Elizabeth.

”Lavere viden består af kendsgerninger og kan bruges, så snart den er lært udenad, som f.eks. hvordan man staver bestemte ord eller gangetabellerne. Syv gange syv er niogfyrre. Så snart man har lært det udenad, kan man bruge det i den praktiske verden.

”Højere viden består af principper og kræver en vis harmonisering med det spirituelle selv, før man kan bruge den. F.eks. kan enhver lære, hvordan man skriver noder, men for at kunne komponere en smuk og

original melodi kræves der en harmonisering med musikken selv. Alle kan lære en nodeskala udenad, men kun den, som harmoniserer med musik, kan forstå bare lidt af princippet bagved og skrive originale musikstykker.”

”Så den første nøgle, som er svaret på HVEM ELLER HVAD ER JEG? kan vi ikke få fortalt,” konkluderede Elizabeth.

”Det er sandt. I må tune ind på spørgsmålet for at forstå meningen. Mit job er at lede jer i den rigtige retning. Jeg er ligesom en, der træner en sangskriver. Jeg kunne sige: *Det der lyder overhovedet ikke som musik. Prøv igen; eller, det lyder meget smukt, det bevæger min sjæl. Skriv videre.* Jeg vil vide det med mig selv, når I har nået det nødvendige forståelsesniveau.”

”Interessant,” sagde Elizabeth. (Jeg lænede mig tilbage og sad bare afslappet og nød, at Elizabeth udspurgte Johannes). ”Nu har jeg nogle virkelige spørgsmål til dig,” sagde hun eftertænksomt.

”Spørg løs,” svarede Johannes, tydeligvis glad over Elizabeths nysgerrighed.

Elizabeth stak hånden ned i lommen på sin nederdel og trak en liste frem.

”Her er de:

”Et: Hvad er meningen med livet? To: Hvor kommer vi fra? Tre: Hvor meget i Biblen er i virkeligheden sandt? Fire: Findes der én sand kirke? Og hvis der gør, hvad er det så for en? Fem: Findes der genfødsel? Seks: Vender Kristus virkelig tilbage? Og hvis han gør, så hvornår? Syv: Hvornår begyndte Universet, og hvornår vil det ende? Otte: Hvem eller hvad er Gud, og hvorfor gør han ikke noget konstruktivt ved Jorden i dag? For mig ser det ud til, at han er ret ligeglad med f.eks. sultende børn. Ni: Har Jorden en fremtid foran sig, eller vil der finde en eller anden dommedagslignende katastrofe sted, således at livet, som vi kender det nu, vil ophøre med at eksistere? Ti: Hvorfor tillader Gud lidelse, sygdom og alt for tidlig død? Hvilken far vil lade sine børn lide sådan, som nogle af os gør? Hvis Gud virkelig er en kærlig Gud, giver det bare ingen mening. Tag mig f.eks. Jeg ved godt, at jeg ikke er perfekt, men der findes en masse voldtægtsforbrydere og mordere, som er i meget bedre fysisk stand, end jeg er. Hvorfor skal jeg straffes, når de går fri?”

Johannes smilede. ”Det er dog en imponerende liste med spørgsmål. Har du selv udtænkt alle dem?” spurgte han.

”Min mand og jeg udtænkte dem i aftes, da vi lavede en slags brainstorming.”

”Af flere forskellige grunde vil jeg kun fortælle jer lidt ad gangen. Jeg vil besvare ét af dine spørgsmål i aften. Vælg det, som er vigtigst for dig.”

”Jeg tror, du allerede ved, hvilket spørgsmål det er,” sagde Elizabeth roligt.

”Det kan godt være,” sagde Johannes. ”Ikke desto mindre må du stille dit spørgsmål klart og tydeligt.”

”Hvorfor det?” protesterede hun.

”Der findes et princip, som styrer overførslen af højere principper. Har du hørt Jesu udtalelse i Biblen, hvor han siger: *Spørg og du skal få svar?*”

”Ja, det mener jeg.”

”Hvis du gerne vil vide besked med et eller andet mysterium, må du spørge og forstå, hvad det er, du spørger om. Den, som bliver spurgt, må vide nøjagtigt, hvad der spørges om, og den, som stiller spørgsmålet, må være villig til at modtage svaret, hvis det bliver givet.”

”Og hvis jeg forkaster svaret?”

”Så vil det være, som om spørgsmålet aldrig blev stillet,” svarede Johannes.

”Jeg er ikke sikker på, at du er apostlen Johannes, men du er i hvert fald usædvanlig... Hvordan ved jeg, om jeg er parat til svaret?”

”Når du er klar til at overveje hvad som helst – uanset hvor skørt det lyder,” sagde Johannes.

”Så svaret på spørgsmål ti kunne godt være, at Gud i virkeligheden er en forkælet kosmisk unge, som torturerer os ligesom et barn, som stikker nåle i en bi og rykker vingerne af en flue?”

”Man kan aldrig vide,” smilede Johannes skævt.

”Ok. Jeg vil ikke garantere, at jeg er klar, men her er spørgsmålet. Det er nummer ti.”

”Udtal spørgsmålet,” sagde Johannes.

”Ok. Jeg gentager det.” Elizabeth flyttede sig i sin rullestol: ”Hvorfor tillader Gud lidelse, sygdom og alt for tidlig død? Hvorfor dør uskyldige børn? Hvorfor lider nogle af os af en pinefuld sygdom, mens andre, som fortjener at lide, ser sunde og raske ud?”

”Jeg vil besvare en del af dit spørgsmål i det mindste,” sagde Johannes.
”Du vil især gerne vide, hvorfor du lider af sådan en forfærdelig sygdom, når du grundlæggende har været et godt menneske, som ikke fortjener så megen smerte. Du undrer dig over, hvorfor dit liv tilsyneladende bliver relativt kort, mens andre kan få lov til at blive gamle sammen med deres partner. Er det det, du gerne vil vide?”

”I store træk – ja.”

”Jeg vil give dig et delvist svar nu og mere senere, når du har flere stykker af puslespillet. Kan du acceptere det?”

”Ja, det tror jeg. Fortsæt bare. Vis mig, hvad du har.”

Jeg smilede over Elizabeths iver og så på Johannes med stor forventning.

Kapitel 8

Svaret

Johannes trak vejret dybt, lænede sig tilbage i stolen og sagde: ”Det er for resten den bedste laks, jeg har fået i de sidste tusind år. Også en god vin. Den minder mig om en af de gode tyske vine tilbage i 30’erne. Jeg sætter virkelig pris på jeres gæstfrihed.”

”Tak. Det værdsætter jeg, når det kommer fra dig.” Jeg strålede som en sol.

”Og så til spørgsmålet,” sagde Johannes. ”Det spørgsmål, som Elizabeth stiller, bekymrer normalt ikke et menneske, som er i fuldt vigør, aktivt, sundt og raskt. Men på et eller andet tidspunkt oplever enhver sjæl en krise i sit liv eller et problem, som får ham til at se op i himlen efter et usynligt væsen og spørge: *Hvorfor mig Gud???* Eller måske *Hvorfor min kone?* eller *Hvorfor mit barn?* eller *Hvorfor mine forældre?* Han vil gerne vide, hvorfor denne lidelse har udvalgt netop ham og ikke andre, som tilsyneladende fortjener det endnu mere. Han har hørt, at Gud er kærlighed, men hvis Han er kærlig, hvordan kan Han så tillade det her?”

Johannes holdt en lille pause, så fortsatte han: ”Hvis og når I bliver færdige med alle 36 principper, så vil svaret på dette spørgsmål stå ret klart i jeres sind. Når I f.eks. forstår hvem og hvad Gud er, vil det være en stor hjælp, men lige nu vil vi holde os til det grundlæggende.”

”Der er store sandheder gemt i mange af denne verdens talemåder og ordsprog. Har I f.eks. hørt udtrykket *det kostede blod, sved og tårer?*”

Vi nikkede begge.

”Denne talemåde kunne lige så godt have stået i Biblen. Tror I, der nogensinde fandtes en olympisk mester, som opnåede, hvad han gjorde, uden en masse arbejde og smerte? Hvad med en succesrig forretningsmand, en opfinder, en stor skuespiller? De har alle arbejdet hårdt og har gennemlevet smertefulde oplevelser eller har måttet bringe smertefulde ofre. Men i sidste ende bragte arbejdet og smerten fremgang.

”Det er interessant, at alle disse succesfulde individer frivilligt påtog sig arbejdet og smerten, fordi de stolede på, at de to ting i forening i den sidste ende ville resultere i en gevinst. Løberen presser sin krop til det

yderste, fordi han tror på, at han på den måde vil få en stærkere krop og til slut vil opnå fuldbyrdelsens og sejrns glæde.”

”Lad os forestille os, at de forskellige dele af kroppen havde deres eget liv og bevidsthed. Forestil jer, at lungerne er én enhed, hjertet en anden, musklerne en tredje enhed og hjernen en fjerde. I er selv hele personen og den, som beslutter, hvad der er godt for helheden. Lad os nu sige, at hjernen ønsker at læse en bog, musklerne vil gerne sove, fordi de er trætte, lungerne ønsker noget frisk luft, og hjertet vil gerne have lidt romantik. Problemet er, at delene ikke kan gøre alle disse ting samtidigt, de kan kun gøre én ting ad gangen. Hvem skal bestemme? Hvis hjernen bestemmer hele tiden, kommer hele kroppen til at tilbringe al sin tid med at læse og får aldrig frisk luft til lungerne. Hvis hjertet tvinger kroppen til at tilbringe al fritiden med romantik, vil hjernen kede sig til døde. Det er heldigt nok, at beslutningen ligger hos jer – hos den, som styrer hele kroppen. I tager beslutninger for kroppen og overvejer konsekvenserne for helheden. Jeres beslutninger er måske ikke perfekte, men de er meget bedre, end hvis det kun var én del af kroppen, som havde magt til at beslutte.”

”Siger du dermed, at jeg er en del af en større helhed, og at denne større helhed lader mig lide til gavn for noget større end mig selv?” spurgte Elizabeth.

”Det er en del af svaret,” nikkede Johannes. ”For at få et klarere billede så lad os forestille os, at du beslutter, at du vil være mester i langdistance løb. Når du begynder at træne, vil alle disse fire liv, som jeg omtalte før, være ret utilfredse. Når du løbetræner, vil hjernen få så meget blod strømmende igennem sig, at den ikke vil være i stand til at tænke. Lungerne vil føles, som om der er ild i dem, og som om de vil eksplodere. Musklerne vil gøre ondt og føles, som om de ikke kan fortsætte, og hjertet vil pumpe som en besat og tro, at det er udsat for tortur. Alle disse små liv vil skrive spørgsmålet ud *Hvorfor sker det her for os? Hvad er meningen med det her?*

”Så kommer tidspunktet flere måneder efter, når kroppen er perfekt trænet og klar til konkurrencen. Hvad siger de små liv nu til at blive presset? Hjernen mærker, at den får mere ilt og derfor tænker og fungerer bedre. Lungerne er glade, fordi de kun behøver at ånde halvt så mange

gange som tidligere, og åndedrættet er meget nemmere. Musklerne oplever, at kroppens vægt føles meget lettere, og de behøver ikke længere så megen hvile. Og til slut hjertet der ligesom lungerne føler, at det er mere afslappet og ikke behøver at slå så ofte og med så stor kraft, som det plejede. Til sidst tænker de alle den samme tanke: *Vi har været igennem megen smerte, og vi brød os ikke om det, da det skete, men nu føles livet lettere, rigere og mere udbytterigt.*

Johannes flyttede sin stol nærmere hen til bordet: ”Nu vil vi overføre denne analogi på noget mere hjemligt. For os ser det måske ud til, at vi er de højest udviklede liv i universet, og at det, vi gør, kun påvirker os selv. Men sådan er det ikke. Vi har alle sammen usynlige bånd til familie, venner, by, land og til ethvert andet liv på denne planet, ja endog til hele universet. Alle er de forskelligartede, højere udviklede kroppe, og vi påvirker hinanden og forårsager konsekvenser. Vi er forbundet med disse andre liv gennem Helligånden, som er den endelige dommer, når det gælder om at beslutte, hvad der skal ske, og hvad der vil gavne helheden mest.”

Elizabeth rullede tilbage fra bordet: ”Så du fortæller mig, at Guds Ånd besluttede at gøre mig syg for at gavne helheden på en eller anden måde?” spurgte Elizabeth vredt. ”Men jeg tror altså ikke, at min sygdom gavner nogen eller noget. Den forhindrer mig faktisk i at gøre mange gode ting, som jeg altid har ønsket at gøre.” Hun så ud, som om hun var parat til at forlade værelset.

”Det kan se sådan ud,” svarede Johannes blidt og tålmodigt. ”Men for bedre at forstå må du indse, at I er to, som gennemgår smertefulde oplevelser her. På nogle måder lider din mand endnu mere, end du gør. Når et elsket menneske lider på grund af noget, som ikke ser ud til at være hans eller hendes egen skyld, og man intet kan gøre, ja så er den hjælpeløshed meget smertefuld. Tro mig. Jeg ved det. Jeg var i samme situation som Joseph for lang tid siden.”

Efter en lang pause sukkede Elizabeth med tårer i øjnene: ”Du har jo nok ret. Han er også nødt til at arbejde meget hårdere, end han plejede for at tage sig af alting. Nu er han endda også nødt til at tage sig af husholdningen. Tro mig, det er bevis på, at han elsker mig. Og jeg påfører ham oven i købet ekstra smerte, fordi jeg beklager mig så meget...”

”Du beklager dig ikke nær så meget, når du er syg, som andre gør, når de er raske,” forsikrede jeg hende.

”I virkeligheden,” sagde Johannes, ”passer analogien indtil videre bedre på Joseph, end den gør på dig. Ligesom i historien om de fire små liv befandt Joseph sig – uden selv at være skyld i det – i en situation, hvor han var gift med en uheldeligt syg person. Han er ligesom alle os andre på mange måder. Vi befinder os pludselig i situationer, som vi kun har haft lidt måske ingen medvirken i at skabe, og når vi én gang er der, er vi nødt til at klare det, så godt vi kan. Ligesom hjernen måtte han opgive nogle studier, som bragte ham glæde. Ligesom lungerne måtte han arbejde hårdere for at skaffe nok ilt eller penge, så alting kunne gå glat. Ligesom musklerne måtte han være mere aktiv og påtage sig en større byrde. Ligesom hjertet måtte han lægge romantikken på hylden og bare koncentrere sig om at holde jeres forhold i live ved at pumpe hårdere, så den livgivende energi kunne cirkulere mellem jer. Nøjagtigt som de fire små liv vil Joseph på et senere tidspunkt opdage, at han har fået mere frihed, kraft og styrke, end han nogensinde har haft før.”

”Ja, det er alt sammen meget interessant,” sagde Elizabeth og rystede på hovedet, ”men jeg forstår stadig ikke, hvorfor jeg skal trækkes med denne her sygdom. Og sig nu ikke, at det kun er, for at min mand kan udvikle sig gennem oplevelsen.”

”Overhovedet ikke,” svarede Johannes. ”Men det kan godt være en del af årsagen til, at Ånden sendte en energiladning, som fik Joseph til at blive forelsket i dig og gifte sig med dig. Men de fordele, som din sygdom giver Joseph, er nærmest sidegevinster, som vi alle sammen samler op i løbet af livet, hvis vi ellers håndterer situationerne korrekt, efterhånden som de dukker op.”

”Du går uden om mit spørgsmål som katten om den varme grød, og du har ikke svaret mig endnu. Hvorfor siger du det ikke bare ligeud?” bad Elizabeth med rystende stemme.

Johannes så Elizabeth i øjnene og svarede blødt og langsomt: ”Når du møder en sand spirituel lærer, som er sin løn værd, vil han sjældent svare dig ligeud. I stedet for cirkler han rundt om den inderste ide, således at når svaret endelig manifesterer sig, vil det blive forstået fuldt ud. Og det

er lige nøjagtigt, hvad jeg er i gang med. Hvorfor rammer dårlige ting som f.eks. din sygdom gode mennesker?”

”Som jeg sagde før, er du en del af en helhed, som bindes sammen ved hjælp af Helligånden. Alle mennesker har i hvert liv én større lektion, som de skal lære, én evne eller ét talent, som de skal udvikle, og én kvalitet, som de skal forbedre. Denne lærdomstrekant er aldrig let, den er altid en kamp. Hvis en person f.eks. er født med naturlige anlæg for at spille klaver, vil hans lektion som regel ikke være direkte forbundet med dét, fordi det er noget, han allerede mestrer. Tværtimod kan klaveret virke distraherende for at friste ham væk fra den virkelige lektion, som kan gå i en helt anden retning f.eks. inden for bygningskonstruktion.. Hvis han af sin sjæl ledes frem til at blive en berømt pianist, kan lektionen være forbundet med det at blive berømt og ikke med selve talentet.”

Elizabeth afbrød: ”Lige fra jeg var ganske ung, havde jeg talent for at tegne. Jeg fik aldrig nogen undervisning, men jeg kunne tegne næsten alt på et øjeblik, og det så virkelig godt ud. Jeg overvejede netop at udvikle mit talent yderligere, da jeg fik denne sygdom. Nu ryster mine hænder for meget til, at jeg kan tegne.”

”Denne evne, som du havde naturligt, var din fristerinde, som skulle forsøge at føre dig bort fra dit sande kald, som er at forbedre dig selv, så du bliver til større gavn for helheden, altså bliver en hel (hel-lig) person.”

”Og hvad er det så, jeg skal lære?” spurgte Elizabeth.

”Som jeg siger, er det, du bør lære faktisk noget, som du ikke er særlig god til, og som du naturligt har en vis modstand mod. Når modstanden bliver for stor, og du hverken hører eller ser de beskeder, som Dit Højere Selv sender til dig, så bliver beskeden forstærket. Hvis du stadig stritter imod, får du måske sendt en livstruende sygdom, som den du har nu, som tvinger dig til at se op og råbe *hvorfor mig Gud?*”

”Det har jeg allerede gjort,” sagde Elizabeth. ”Så hvad er det, jeg har modstand på?”

”Tænk,” foreslog Johannes. ”Tænk på de situationer, som du ikke kan lide, og som gentager sig og dermed tvinger dig til at gøre eller arbejde med noget, som du netop ikke ønsker at gøre.”

”Jeg kender MIT problem,” indskød jeg. ”Jeg har altid syntes om at udføre kreative ting, især alle typer skrivelser, og jeg er altid blevet tvunget

ud i situationer, hvor jeg ikke har tid til kreative udfoldelser, og jeg ender altid i salgs- eller forretningsverdenen for at tjene de penge, som er nødvendige for mig. Jeg plejede at hade salgs- og forretningslivet, men nu er jeg ved at blive god til det. Nu værdsætter jeg forretningstalent lige så meget eller måske mere end kunstner talentet.”

”Og det er derfor, at du er sund og rask,” sagde Johannes. ”Du overgav dig til sidst til de kræfter, som skubbede dig frem imod den lektie, som du skulle lære, og nu gør du fremskridt. Så længe du gør fremskridt i din udvikling, behøver din sjæl ikke at sende dig større eller mindre smerte for at få dig i gang.”

”Så hvad er det, Elizabeth modsætter sig?” spurgte jeg igen.

”Hun skal undersøge sine oplevelser og erfaringer indtil nu, se indad, lytte til *den lille, stille stemme*, finde ud af, hvad det er, hun har undgået at gøre og så gøre det.”

”Hvordan ved jeg, hvornår jeg har fundet det?”

”Det vil føles meget rigtigt og godt, når du til sidst giver efter og begynder at gøre noget ved det,” sagde Johannes.

”Hvad er det så, hun skal lære af sin sygdom?” spurgte jeg.

”Enhver sygdom er en læremester,” sagde Johannes. Man må se grundigt på sygdommen, hvor den sidder, og den virkning den har for at erkende hvilken lektie, der skal læres. For eksempel vil hjertesygdomme prøve på at lære os noget, som har med hjertet at gøre. Hjertet er sæde for åndelig kærlighed. Hvis det er tiden for dig, at du skal lære om den åndelige kærligheds værdi og udtryksform – som er en oktav højere end lidenskabelig kærlighed eller den kærlighed, som ønsker at eje – og hvis du har modstand mod at lære, så bliver hjertet svagt som en meddelelse til dig om, at den måde, du udtrykker kærlighed på, er svagere, end den burde være.”

”Jamen, jeg har haft nogle venner, som havde hjerteproblemer, men som også var virkelig søde mennesker,” udbrød Elizabeth. ”På den anden side har jeg kendt grusomme mennesker, som ikke havde nogen ide om, hvad kærlighed er, men som alligevel havde sunde hjerter. Hvordan forklarer du det?”

”De grusomme mennesker, som du nævner, er slet ikke klar til at begynde at lære om åndelig kærlighed, så deres sjæle prøver ikke engang på at lære

dem noget om det gennem hjerteproblemer. Måske har den grusomme person brug for at begynde med en mere enkel lektie. Måske skal han blot lære værdien af at give og modtage hengivenhed. Måske lider han og lærer gennem stor smerte og afvisning, fordi han ikke modtager hengivenhed fra noget menneske. Måske driver denne afvisning ham næsten til vanvid, indtil han til sidst opgiver og giver sig hen til den. For ham er det et stort skridt, mens vi nærmest undrer os over, at nogen kan have sådan et problem.”

”Hvilken lektie skal man så lære af kræft?” spurgte jeg endnu mere interesseret.

”Åh, kræft,” sagde Johannes. ”Mange store sjæle er døde af kræft, en af de mest smertefulde læremestre.

”Alle sygdomme kan inddeles i to kategorier. Den første er forstoppelse eller overfyldning. Det sker, når man tilbageholder for meget, altså når man f.eks. undertrykker eller benægter noget. Den anden er inflammation eller overophedning. Grunden til den er, at man ikke tilbageholder nok, og at man slipper mere energi ud, end man tager ind. Kræft forårsages af forstoppelse. Personen tilbageholder eller undertrykker energi eller følelser, som burde slippes ud, og denne tilbageholdelse bevirker en vækst, som er et symbol på det uudtalte behov eller den tilbageholdte følelse.

”Lad os nu forestille os, at du betragter dig selv som et venligt menneske, og at du får kontakt med en rå person, som sårer dine følelser. Du har nu tre valgmuligheder. For det første kan du hævne dig og sår hans følelser; for det andet kan du frigøre energien i dine sårede følelser ved at fortælle personen om dine følelser; eller for det tredje kan du være venlig og sød og undgå konflikt ved at lade, som om alting er ok.

”Det tredje alternativ, som mange vælger, er langt det værste valg. For det første opmuntrer det den rå person til at fortsætte sin opførsel, og for det andet er det et bedrag, som Sandhedens Ånd ikke for evigt vil tillade en sjæl, som er under udvikling. Folk tror, at den mest almindelige løgn er *Checken er sendt med posten*. Men i virkeligheden er det budskabet: *Jeg har det fint. Du har ikke såret mig*, som er den største løgn.

”Mindre udviklede sjæle får lov til at lyve og slippe godt fra det. Ligesom børn slipper de godt fra visse ting simpelthen på grund af mangel på

forståelse. Men når en sjæl når et vist udviklingstrin, tolereres denne store løgn ikke længere, og lektien skal læres.

”Kræft forårsages af mange typer undertrykkelse. Sårede følelser, som jeg nævnte, er en af de store, benægtelse af følelser en anden, og mangel på seksuel fuldbyrdelse på grund af mangel på kommunikation, dårlig kommunikation eller skyldfølelse er en tredje. Alle indeholder de et bedrag af en eller anden slags.”

”Nu kredser du rundt om spørgsmålet igen,” sagde Elizabeth. ”Jeg kan godt se, at denne måde at undervise på virkelig stimulerer interessen. Nu er jeg mere nysgerrig end nogensinde med hensyn til, hvad du vil sige om min sygdom.”

”Det er, som det skal være,” smilede Johannes. ”Enhver sygdom har både fysiske og åndelige årsager, som skaber problemerne. For eksempel tror de fleste mennesker, at kontakt med bakterier forårsager visse sygdomme, men alligevel kan to mennesker indånde de samme bakterier, og hos den ene forårsager de sygdom, men ikke hos den anden. Den, som ikke blev syg, var måske i bedre fysisk form, men det skyldes oftere, at han var mere i harmoni med sin sjæl på netop det område, hvor sygdommen havde en lektie at lære fra sig.

”Dissemineret sclerose var meget sjælden indtil for hundrede år siden, og selv i dag forekommer den sjældent i mindre civiliserede samfund. En af årsagerne hertil er vores meget forarbejdede og kvalitetsmæssigt forringede fødevarer. En anden er de kemikalier og giftstoffer, som vi udsættes for i dag. Du har sikkert hørt om den teori, at tandfyldninger af sølv kan forårsage sclerose, og der er faktisk et gran af sandhed i den, men Joseph har mere sølv i munden end du, og alligevel har han ikke fået sclerose. Forskellen ligger i den åndelige årsag.

”Problemet har hjemme i hjernen og i nervesystemet. I dissemineret sclerose sker der et tab i det beskyttende fedtlag mellem hjernen og nerverne, og dette forårsager en dårlig forbindelse eller en kommunikationsbrist mellem hjernen og det livsvigtige nervesystem.

”Åndeligt set har nervesystemet brug for en vis portion beskyttelse mod vores tanker, hjerneaktivitet og vores forskellige former for angst, som både hjernen og følelserne har tendens til at forstærke.

”Grundlæggende forårsages sclerose af vores manglende evne til at dirigere frygt og tanker til deres rette plads. Patienten må indse, at løbske følelser og frygtformer kan gå grassat og ødelægge det beskyttende lag omkring nerverne. Når løbske frygtformer og tanker kommunikerer direkte med nervesystemet, kan noget tilsvarende ske rent fysisk, og personen kan blive syg.”

”Så jeg har ikke fået sclerose, fordi jeg på en eller anden måde ikke lader min frygt og mine tanker påvirke mit nervesystem?” spurgte jeg.

”Du skaber den beskyttelse, du har brug for ved at flytte opmærksomheden væk fra destruktiv frygt og destruktive tanker. Disse opmærksomhedsskift giver dit nervesystem den nødvendige hvile. Elizabeth derimod undertrykker uønskede tanker og uønsket frygt. Derved forekommer det hende, at nerverne får ro, men i virkeligheden sker der det modsatte. I stedet for bedrager hun sig selv og skaber en ødelæggende effekt. Når hun bedrager sig selv og lader, som om visse tanker og frygtformer ikke eksisterer, opstår der en farlig situation, og resultatet bliver en sygdom fremkaldt af forstoppelse.”

”Og hvilke tanker og frygtformer er det så, jeg bilder mig selv ind, og som ikke eksisterer?” spurgte Elizabeth og lænede sig forover.

”Desværre ville det ikke være rigtigt af mig at forklare dig det fuldt ud på dette tidspunkt. Jeg kan lære dig et princip, men det er op til dig selv at foretage en del sjælssøgning, ellers går du glip af en erfaring, som kan give dig stor vækst.” Han standsede op et øjeblik og sagde: ”Kom her, lad mig røre din pande.”

Johannes rakte ind over bordet og berørte hendes pande med højre hånds fingerspidser. ”Lad energien strømme et øjeblik,” sagde han med lukkede øjne. Han åndede langsomt og dybt ind og blødt og jævnt ud.

Vi var alle tavse et kort øjeblik.

”Sådan,” sagde Johannes. ”Du kommer til at føle dig stærkere i et par dage. Jeg gør det her for dig for at give dig troen på, at du kan blive helbredt.”

”Jeg føler mig virkelig stærkere!” sagde Elizabeth tydeligt overrasket. Hun så på Johannes med stor følelse i øjnene: ”Hvis du virkelig er apostlen Johannes, kan du så ikke helbrede mig, ligesom mange mennesker blev helbredt af Jesus?”

Johannes sagde ikke noget, mens han tænkte tilbage på sin fortid. ”Der blev tilladt mange helbredelser på den tid, fordi det var yderst vigtigt som et vidnesbyrd om Guds Søn. De gode resultater vejede tungere end de dårlige, men der opstod nogle problemer for de mennesker, som blev helbredt, men som ikke var klar. Det er også meget vigtigt, at du bliver helbredt, så du kan hjælpe Joseph med det arbejde, som han skal udføre, men problemet er, at du har brug for den viden og de evner, som du vil opnå gennem en helbredelse for at kunne udføre din egen opgave korrekt.”

”Betyder det, at jeg kan blive helbredt?” spurgte hun ivrigt.

”Bestemt, men både du og din mand må begge gøre jeres del. I er i et kapløb med tiden. Du er nødt til at blive helbredt, mens den gensidige påvirkning mellem din hjerne og krop stadig er intakt, ellers kan det blive for sent. Hvis du og Joseph kan finde de tre første nøgler, før det sker, så vil du blive helbredt. På den anden side kan du helbredes hurtigere gennem korrekt handling, tanke og tro.”

”Forøger det ikke frygt og uønskede tanker, når du fortæller hende sådan noget?” spurgte jeg. ”Vil den stress, der opstår, ikke bare gøre tingene værre?”

”Hvis informationerne bruges korrekt, vil de tvinge hende til at beskæftige sig med sine tanke- og frygtformer, og så vil hun lære at dirigere dem hen til deres rette plads,” svarede Johannes og rejste sig op for at gå. ”Det er så langt, som vi kan komme nu. Det har været virkelig hyggeligt.”

Da Johannes skulle til at gå, åbnede jeg døren for ham og spurgte:

”Hvordan vidste du, at jeg har flere sølvfyldninger end Elizabeth?”

”Det finder du ud af, når tidspunktet er inde,” smilede han.

”Lad mig køre dig hjem,” tilbød jeg.

”Nej tak, det er sådan er en dejlig aften at spadsere i.”

”Jamen, der må være mindst 8 km hen til, hvor du bor.”

”Det gør ikke noget. At spadsere og arrangere sine tanker imens, det er faktisk meget sundt.” Da han gik ud i natten, mindede han mig om Kane i Kung Fu serien. Denne gang syntes jeg, at han faktisk forsvandt i det fjerne, men jeg var ikke sikker. Det var trods alt temmelig mørkt.

Kapitel 9

Hvem er vi i virkeligheden?

Jeg lukkede døren bag mig og gik over til Elizabeth. "Hvad synes du?" spurgte jeg.

"Han er interessant," sagde hun. Jeg kunne se på lyset i hendes øjne - noget jeg ikke havde set længe - at håbet var vendt tilbage

"Tror du, han er ægte?" spurgte jeg forsigtigt.

"Jeg er ikke sikker. Der er noget ved ham, som er meget overbevisende."

"Jeg kommer til at tænke på et skriftsted om Jesus," sagde jeg, mens jeg tog ud af bordet. "Det er noget i retning af *Han underviser som én, der har autoritet, ikke som én af de skriftkloge*. Det virker, som om Johannes underviser, som om der er en autoritet eller viden bag alt, hvad han siger, så forskellig fra alle andre lærere, jeg nogensinde har hørt."

"Det er mere end det," tilføjede Elizabeth. "Jeg følte helt bestemt noget, da han rørte mig. Jeg vil vædde på, at jeg kan stå nu." Hun skubbede sig fremad i sin stol.

"Tag fat i min hånd," kommanderede hun.

"Du har ikke tænkt dig at prøve at komme op og stå?" Jeg gik hen mod hende.

"Jeg føler, at jeg kan stå op. Træk mig op," insisterede hun.

"Jeg ved ikke rigtigt," sagde jeg og gav hende en temmelig slatten hånd. Hun greb den og trak til. Hendes ryk fik mig til at trække den anden vej, indtil hun stod helt op.

"Jeg kan ikke tro det!" udbrød jeg. "Du har ikke kunnet stå i flere måneder."

"Jeg tror godt, jeg kan gå!" udbrød hun og tog et skridt. Så tog hun et mere og slap min hånd. Derefter gik hun langsomt tværs over gulvet og hvilede sig mod væggen. Hun strålede som en olympisk vinder på målstregen.

"Det er et mirakel," råbte jeg.

"Johannes sagde, at jeg kun ville have forøget styrke i et par dage," advarede Elizabeth og gik frem og tilbage over gulvet. "Da det her kun er midlertidigt, synes jeg, vi skal gå en tur, mens jeg har styrken."

"Tror du godt, at du kan det?"

“Der er kun én måde at finde ud af det på,” sagde hun. “Lad os finde vores frakker frem og få noget frisk luft.”

Sommetider var det umuligt at sige nej til Elisabeth. Jeg var nødt til at rette mig efter hende. Jeg tog frakkerne. “Hvorfor er du så fast besluttet på at gå en tur?” spurgte jeg.

“Der var et eller andet i Johannes’ stemme, da han gik. Kan du ikke huske, at han sagde, at en gåtur er god, hvis man skal have styr på tankerne? Han sagde noget om at få mine tanker og min frygt placeret på rette sted, så de ikke bliver ved med at virke ødelæggende.”

Så tog Elisabeth min arm og spadserede ud af døren og ned ad trappen med en styrke og beslutsomhed, som forbløffede mig. Snart efter gik vi ned ad gaden i et hurtigere tempo, end jeg havde troet muligt. “Lad os gå hen mod bjergene, hvor vi plejede at gå tur,” foreslog hun med barnlig stemme.

Jeg nænnede ikke at tage modet fra hende. Vi boede kun få gader fra nogle smukke udløbere fra bjergene, og vi havde ikke været i stand til at udforske dem siden sygdommen. Vi satte kurs mod dem, og jeg blev behageligt overrasket over, at Elisabeth så ud til at have styrke til at fortsætte.

“Åh, hvor er det godt at få lov til at gå igen,” sagde hun og trak vejret dybt. “Jeg har aldrig før følt mig så godt tilpas i hele mit liv. Selv luften føles, som om den er ladet med livskraft.”

“Bare tænk på alle de spadsereture, som vi kunne have taget, men som vi ikke tog,” sagde jeg. “Jeg har aldrig rigtigt tænkt på det før, men jeg kan godt forstå, hvordan en gåtur kan få problemerne til at synes mindre. Se bare på skønheden her! Hvordan kan nogen føle frygt eller bekymring, når man går her?”

“Jeg tror, at jeg forstår, hvad Johannes mente,” sagde Elisabeth. “I adskillige år før min sygdom og måske endnu flere bagefter har jeg fokuseret på min frygt og mine problemer. Selv når jeg prøvede at slappe af, gnavede bekymringerne stadig. Hvis min hjerne har haft brug for hvile, kan jeg godt se, at den ikke fik det. På den anden side ser det heller ikke ud til, at din hjerne får megen hvile.”

“Du kan ikke altid vide, hvad der sker indvendigt blot ved at se på et andet menneske eller endog ved at leve med det,” svarede jeg. ”Jeg tror,

at jeg er god til ikke at lade uønskede tanker og bekymringer påvirke mig konstant. Selv når jeg kun har lidt tid eller er under hårdt pres, afsætter jeg nogle perioder hver dag, hvor min frygt og mine uønskede tanker sættes i bero. De undertrykkes ikke, men er snarere i en slags dvale.” Det var, som om der gik et lys op for mig. “Måske er det mere præcist at sige, at det er, ligesom om jeg har skabt et sted til dem og har sat dem der. Er det ikke cirka sådan, Johannes sagde?”

”Jo,” nikkede hun. ”Han sagde noget om at dirigere vores tanker og frygtformer hen til deres rette sted. Sådan føler jeg det lidt lige nu, ligesom om mine uønskede tanker og min frygt er stuvet af vejen bag låste døre et eller andet sted. I øjeblikket mens vi går her gennem dette smukke landskab, har de ingen magt over mig. Det er første gang, siden jeg blev syg, at jeg har følt sådan.”

”Måske betyder det, at du er blevet helbredt,” sagde jeg forhåbningsfuldt. Det var alt for godt til at være sandt, tænkte jeg ved mig selv, men mirakler sker jo.

”Jeg ved det ikke. Johannes sagde jo, at jeg ville få mere styrke i nogle få dage. Det føles, som om en anden vilje end min egen hjælper med at holde disse symbolske døre låst og få mig til at føle mig sikker i en periode. Han sagde, at jeg kunne blive helbredt, hvis vi løste de første tre nøgler. Måske skulle vi tage hans spørgeprogram alvorligt. Du sagde noget om vigtigheden af at formulere spørgsmålet rigtigt. Giv mig den nøjagtige ordlyd igen.” Vi satte os ned på nogle klippestykker for at hvile os.

”Det var ikke bare HVEM ER JEG? men HVEM ELLER HVAD ER JEG?”

”Og hvilke svar har du allerede prøvet, som ikke var rigtige?”

”Han sagde ikke direkte, at de ikke var korrekte men antydede, at mine svar ikke havde nogen mening. Der er åbenbart et eller andet kernesvar, som jeg skal finde.”

”Fortæl mig de svar, som du gav ham, som det ikke var.”

”Først sagde jeg, at jeg var et menneske.”

”Hmm, når jeg ser på dit kontor, kommer jeg sommetider i tvivl om det,” smilede hun.

”Du har det bestemt bedre, ikke?” sagde jeg spydigt.

”Hvad sagde du ellers?”

”Jeg sagde en Ånd, en sjæl og Guds søn. Men det var ikke nogen af dem.”

”Man skulle tro, at vores kerneessens ville være noget åndeligt eller en slags ånd. Hvorfor sagde han, at det ikke var sådan?”

”Han sagde, at det ikke gav nogen mening at sige, at jeg er ånd. Han bad mig definere ånd, og jeg kunne ikke sige noget intelligent.”

”Så han vil have dig til at sige noget bestemt om, hvem du er, og hvis du ikke ved, hvad ånd er, så er det temmelig intetsigende at sige, at du er ånd?”

”Ja, det er vist noget i den retning,” svarede jeg.

”Har du tænkt mere over, hvem eller hvad du er?”

”Lidt.”

”Hvad er du kommet frem til?”

”Ikke særligt meget. Hvad med dig? Kan du foreslå noget?”

”Tja, jeg synes altid, at det er godt at snakke løs om det, som bare dukker op, lave en liste og se, om noget af det lyder fornuftigt.”

”Jeg har mere eller mindre lirket min liste af,” sagde jeg. ”Lad os gennemgå din liste - måske er det bedre set fra et kvindeligt perspektiv.”

”Din snu rad. Sende sorteper videre til en kvinde, når du ender i en blindgyde.”

”OK. Lad os høre, hvad du har.”

”HVEM ELLER HVAD ER JEG? Lad os se.” Elizabeth rejste sig op, og vi begyndte at gå igen. ”Ud over det du allerede har sagt, kunne jeg tilføje, at jeg er mine tanker, mine følelser, min personlighed.... Jeg er, hvad jeg ser ud til at være. Jeg er en kvinde. Vidste du, at mange kvinder definerer, hvem de er ud fra deres hjem? At hjemmet er en forlængelse af dem selv?”

”Jeg tror, du har nævnt det for mig. Din liste lyder ligeså god som min. På en eller anden måde tror jeg dog ikke, vi har svaret. Lad os skrive vores tanker ned, når vi kommer hjem, så vil jeg vise dem til Johannes på vores næste møde.”

”Ja, det er vel det eneste, vi kan gøre.”

”Der er én ting mere, jeg tror, jeg vil gøre.”

”Hvad er det?” spurgte hun.

“Jeg vil spise morgenmad med Wayne i morgen. Han har været min gode ven i mange år, og han er amatør filosof. Jeg tror, jeg vil præsentere ham for spørgsmålet.”

Elizabeth så bekymret på mig: “Jamen, sagde du ikke, at Johannes havde sagt, at du ikke måtte fortælle nogen om det endnu?”

“Han sagde, at jeg ikke skulle fortælle nogen om ham. Han satte ikke nogen grænser op for, hvordan jeg finder svarene.”

“Lad nu være med at forkludre det her,” sagde hun og gav min arm et klem. “Han sagde, at hvis vi finder de første tre principper, så bliver jeg helbredt.”

“Johannes sagde, at jeg skulle lytte efter den nøjagtige ordlyd, og hans præcise ord forbød mig ikke at vende det med Wayne.”

“Vi har ikke klaret os så godt endnu. Måske kan Wayne give os et par ideer.”

Næste morgen mødtes jeg med Wayne på vores yndlingscafé. Wayne var en gammel ven på ca. min egen alder, som havde sin egen forretning. Han havde et havepleje firma og lavede lidt af hvert for sine kunder - beskar træer og buske, slog græs, kontrollerede skadedyr osv. Han lignede en ærlig, selvstuderet fyr og gik som regel med cowboyhat. Når man så ham, ville man aldrig tænke på, at han tilbragte nogen som helst tid med at overveje livets mening. Men han elskede at mødes med mig til morgenmad i hvert fald én gang om ugen og bare snakke om filosofi, religion, new age, politik, livets mening, eller hvad der faldt os ind. Vi respekterede hinanden som to tænkere, som søgte lidt dybere efter tingenes mening end den gennemsnitlige person. Denne morgen håbede jeg, at han ville være i sit bedste filosofiske hjørne.

“Hvordan er din uge gået?” spurgte jeg ham, mens servitricen fik os bænket.

“Det vil du helst ikke vide,” sagde han med et smertefuldt udtryk i ansigtet.

Wayne var en storartet filosof, men han havde endnu ikke helt mestret kunsten at bruge sin intelligens, så han kunne køre sin forretning uden problemer. Hver gang vi mødtes, virkede det, som om han havde en ny rædselshistorie om en eller anden dyr fejltagelse begået af en af hans ansatte. For nogle måneder siden stak en af dem af med værktøj for ca.

10.000 dollars, og det lige et par dage efter at Wayne havde stillet kaution for at få ham ud af fængsel. I sidste uge dukkede en af dem op hjemme hos ham med kone og børn, fordi de var blevet sat på gaden. Grunden til det? Han havde brugt huslejepengene på narkotika. Wayne var helt ved siden af sig over det.

Selv om jeg var ked af, at min ven havde så mange forretningsproblemer, var jeg altid nysgerrig over, hvad der nu var sket. Jeg kunne ikke bare overhe det. "OK Wayne. Fortæl mig historien."

"Jeg tegnede en oversigt til Skip - et kort over haven, så der ikke var noget at tage fejl af. Sidste gang sagde han, at jeg ikke udtrykte mig tydeligt nok, så denne gang tegnede jeg et forbandet kort til ham!" Wayne næsten spyttede ordene ud.

"Var det ikke Skip, der beskar et forkert træ hos en eller anden nøjeregnende kunde?" spurgte jeg.

"Jo. Han lovede, at det ikke skulle ske igen, når jeg bare forklarede mig helt tydeligt over for ham. Så jeg tegnede en skitse over haven med et stort X til at markere stedet, hvor birketræet stod. Instruktionerne var meget enkle. Fjern birketræet der, hvor X'et viser, at det er."

"Og han fjernede et andet træ?" gættede jeg.

Wayne rystede på hovedet og skar tænder. "Den dumme stodder fjernede et birketræ fra plænsens østside og ikke fra vestsiden, hvor jeg havde sat X'et."

"Så der var birketræer i begge sider af plænen"

"Ja, men jeg havde sat X'et i vestsiden."

"Hvis din tegning ikke var klart markeret, så han den måske på hovedet og troede, at øst var vest." Gode gamle Wayne bliver ikke vred, når jeg analyserer hans problemer, sådan som Elizabeth sommetider gør.

"Det er det, han siger, men kun en idiot kunne have læst kortet sådan. Jeg havde markeret roserne på vestsiden lige ved siden af det rigtige birketræ. Og det var bare én af de måder, han kunne have brugt til at vælge det rigtige træ."

Jeg tænkte ved mig selv, at jeg godt kunne have fundet på at vende kortet på hovedet, hvis jeg havde været ansat, men min ven var irriteret nok, uden at jeg behøvede at bære brænde til bålet. "Hvad vil ejeren så gøre?" spurgte jeg.

“Vi måtte tage tilbage og fælde det rigtige træ gratis og plante tre nye træer, og han er stadigvæk ikke tilfreds. Han snakker om at slæbe os i retten, men jeg tror bare, at han vil afpresse os for mest muligt. Sidste gang jeg talte med ham, sagde han, at hvis vi slår hans plæne gratis hele næste år, vil han måske lade være med at sagsøge os. Jeg havde lyst til at bede ham gå ad hekkenfeldt til, men jeg tænker, vi ender med at slå hans græsplæne. Den forbandede Skip! Man skulle da tro, at en fyr kunne forstå en tegning.”

“Næste gang bør du måske personligt vise ham træet,” forslø jeg forsigtigt.

“Jeg har ikke tid til at holde alle i hånden,” sagde Wayne og rystede på hovedet.

“Så må du hellere markere øst, vest, nord og syd tydeligt på dine tegninger.”

“Det ville ikke hjælpe meget. Nogle af disse gutter ved ikke hvilken vej, der er op, eller hvor vest overhovedet er.” Wayne tog en stor slurk vand. Samtalen sluttede samme sted, som den gør hver uge. Wayne havde et større problem med en af sine ansatte, og der var ingen måde at forhindre det på, og heller ingen måde at sikre sig at det ikke gentog sig. Jeg var glad for, at jeg ikke spurgte ham til råds om forretningsanliggender. Filosofi ja, Wayne var bedre til det, end andre jeg kendte, men forretning så ikke ud til at være hans stærke side. Ikke desto mindre beundrede jeg ham, fordi han blev ved på trods af al sin modgang. Det så ud til, at han opførte sig lidt mere tosset ude i den virkelige verden.

“Jeg har et filosofisk spørgsmål til dig,” sagde jeg og skiftede samtaleemne.

“Hvad som helst for at få noget andet at tænke på,” sagde han. “Jeg sagde jo, at jeg ikke ville tale om mine egne problemer.”

“OK. Her er situationen.” Jeg bøjede mig frem og spurgte i en blidere tone for ikke at blive overhørt. “Lad os forestille os, at du har et syn, og at Gud viser sig for dig.”

“Hvordan ser han eller hun ud?” spurgte Wayne med et smøret smil.

“Det er ligegyldigt. Bare forestil dig, at Gud viser sig og giver dig et tilbud.”

“Hvilken slags tilbud?” Det virkede, som om Wayne var ved at flytte opmærksomheden fra sine problemer til sit filosofiske humør. Jeg tænkte mig grundigt om. Jeg kunne ikke fortælle ham om Johannes. “Lad os bare sige, at Gud fortæller dig, at hvis du kan besvare et simpelt spørgsmål, vil Han opfylde tre ønsker for dig.”

“Jeg kunne godt bruge tre ønsker. Jeg ville forsøge det. Hvorfor ikke? Hvad er spørgsmålet?”

“Her er spørgsmålet: HVEM ELLER HVAD ER DU?” Og nu skal du høre, hvad svaret ikke er. Det er ikke et menneske, Guds søn, en ånd eller en sjæl. Så hvis Gud påstår, at ingen af disse almindelige svar er rigtige, hvad kan det så være?”

”Det var da et mærkeligt slags spørgsmål for dig at stille,” sagde Wayne og så mistænksomt på mig. “Er du sikker på, at du ikke er blevet slået i hovedet og har set Ham Selv?”

“Nej. Ikke noget i den retning.” Jeg forsøgte at lyde nonchalant, men jeg vidste ikke, om Wayne gættede, at der var noget i gære. “Jeg har bare tænkt lidt. Jeg vil gerne høre din ærlige mening om det. Hvordan ville du besvare spørgsmålet?”

“OK, Så leger jeg med. Ikke Guds søn, ikke menneske, ikke ånd, ikke sjæl. Tja, Jesus sagde noget interessant om, hvem vi er, som ikke passer ind i nogle af de kategorier.”

“Det kunne være en god hjælp. Hvad sagde han?”

“Han sagde, at vi er guder.”

“Det lyder, som noget mormonerne siger.” Jeg har studeret en del forskellige religiøse grupper, og det har Wayne også.

“Ja, mormonerne mener noget i den retning, men ud over dem er der milliarder af mennesker på jorden, som på en eller anden måde tror, at mennesket er en slags gud. De fleste kristne mener dog, at sådan en lære er kætteri.”

“Mener du, at Jesus virkelig sagde det i Biblen? Hvordan er den nøjagtige ordlyd?”

Wayne nippede til kaffen og lænede sig frem. “Jeg kan tydeligt huske de tre ord, han sagde. Det var *I er guder*.”

“Jesus kaldte os Guder?” spurgte jeg stille. “Jeg kan godt huske, at vi kaldes Guds sønner i Biblen, men Guder? Kan du huske, hvor det står?”

“Jeg er ret sikker på, at det er i Johannes Evangeliet.”

“Johannes?” spruttede jeg og spildte kaffedråber ned ad mig selv.

“Vær nu forsigtig,” grinede Wayne. “Er du sikker på, at du ikke har haft et syn eller noget i den retning? Du ser bleg ud.” Han så undersøgende på mig.

“Her på det sidste er jeg slet ikke sikker på noget som helst,” sagde jeg hjælpeløst. “Tror du virkelig, at Jesus sagde det i Johannes Evangeliet?”

“Som jeg sagde, er jeg ret sikker på det. Apostlen Johannes skrev det selv ned. Han var helt afgjort den bedste forfatter i Det Nye Testamente. Men husk lige på, at de fleste kristne ikke tror på, at han mente det alvorligt, da han fortalte os, at vi er guder.”

“Så hvad tror du? Tror du, at vi er guder?”

“Se sådan her på det,” sagde Wayne. “Gud er alle steder, ikke sandt?”

“Det er jo det, de siger.”

“Du udfylder noget af den plads, som de kalder alle steder, ikke?”

“Jo.”

“Er Gud så til stede på det sted, hvor du er?”

“Hvis han er alle steder, så er svaret ja.”

“Det betyder, at Gud er i dig.”

“Ja igen.”

“Er Gud så i dit hjerte, din hjerne og lever og endog i dine celler?”

“Hm, de er alle sammen en del af alle steder. Hvis Gud er allestedsnærværende, så er Han vel i ethvert atom i min krop.” Jeg begyndte at forstå Waynes logik.

“Så hvis Gud er i ethvert atom i din krop, så består du af Gud. Deraf følger, at du er Gud. Hvis det er overalt i dig, så er det dig.”

“Så tror du altså, at det er sandt? Du tror virkelig, at vi er Guder?”

“Åh for Helvede, jeg ved det ikke,” sagde Wayne og lænede sig tilbage i stolen. “Jeg er ikke engang hundrede procent sikker på, at der findes en Gud. Nogle gange er jeg ikke engang sikker på, at jeg er her på jorden. Det hele er måske bare en fed drøm, og når vi vågner, er der ingenting. Eller måske er vi på et fornuftigt sted, som giver mening, når vi vågner. Eller endnu bedre måske vågner vi op på en sydhavsø fyldt med smukke piger, som vil tage sig af alle vores behov.” Wayne lo ved denne tanke. Den stakkels fyr havde ikke haft en veninde i lang tid.

“Det er en meget interessant tanke, men det skriftsted du nævnte interesserer mig nu mere. Jeg vil slå det op, når jeg kommer hjem,” sagde jeg begejstret. “Jeg kan svagt huske, at jeg har læst det, men jeg har aldrig tænkt på, at vi virkelig kan være guder.” Jeg kunne ikke vente, til jeg kom hjem!

“Tag det nu ikke alt for alvorligt, og lad være med at forvente at jeg skal tilbede dig,” smilede Wayne.

Jeg afsluttede hurtigt vores samtale og skyndte mig hjem for at undersøge Johannes Evangeliet. Endelig fandt jeg skriftstedet i kapitel ti:

Johannes 10:34 Jesus svarede dem: ”Står der ikke skrevet i jeres lov: ”Jeg har sagt, I er guder?”

Johannes 10:35 Når loven kalder dem guder, som Guds ord er kommet til, og Skriften kan ikke røkke,

Johannes 10:36 siger I så til ham, som Faderen har belliget og sendt til verden: Du spotter Gud! fordi jeg sagde: Jeg er Guds Søn?

Efter at have ledt lidt fandt jeg ud af, at den “lov”, som Jesus nævnte, var Salmernes Bog. Det så ud, som om Jesus sagde, at de, som modtog Guds lov eller skriftstederne, blev kaldt guder. Så måske....måske var det svaret. Vi er mere end mennesker. Vi er guder. Jeg var dog villig til at indrømme, at det føltes mærkeligt at tænke på mig selv som en gud, men øjensynligt var det svar, som Johannes ønskede, ikke bare en standard søndagsskole formular.

Jeg tog Biblen i hånden og fandt Elizabeth i dagligstuen, “Skat. Jeg tror, at jeg måske har svaret.”

Hun så op. “Sig nu ikke, at Wayne havde en god ide?”

“Jamen, det havde han faktisk. Det er lidt tosset, men det kan godt være lige det, vi leder efter.”

“OK. Lad mig høre.”

“Vi er guder!” udbød jeg. Jeg kunne næsten ikke styre min begejstring og spænding.

Hun så ikke imponeret ud. “Wayne måtte selvfølgelig finde på noget i den retning,” sagde hun og kiggede atter ned i bogen i sit skød.

“Det var ikke Waynes eget påfund. Se her i Biblen.” Jeg gik hen mod hende. “Jesus sagde det. Hvis Jesus har sagt det, så må vi da være det.”

“Lad mig selv læse det,” sagde Elizabeth og tog Biblen ud af hænderne på mig. Hun læste hele kapitlet.

”Jeg kan godt huske dette skriftsted,” sagde hun efter et stykke tid. ”Jeg diskuterede engang med en mormon, og han citerede netop dette skriftsted og fortalte mig, at det er vores skæbne, at vi skal blive guder. Jeg blev lidt irriteret og ringede til radioens Bibelprogram.”

”Hvad sagde han?” spurgte jeg nysgerrigt. Jeg anede ikke, at hun ringede til radiostationerne med filosofiske spørgsmål.

”Han sagde, at vi fortolkede skriftstedet forkert, og at den oprindelige tekst i Salmernes Bog gjorde grin af mennesket på grund af dets svagheder. Det er lidt ligesom én, der ydmyger en anden med ordene: *Du tror nok rigtigt, at du er noget, hva?* Den første synes i virkeligheden ikke, at den anden er noget særligt. Han siger det bare for sjov.”

”Så dette skriftsted forklares altså som Gud, der gør grin med os?”

”Det er mere eller mindre sådan, de fleste, jeg har talt med, opfatter det.”

“Lad mig se den Bibel igen,” sagde jeg. Jeg læste omhyggeligt Salmernes Bog kapitel 82 og Johannes Evangeliet kapitel 10 igennem. ”Jeg ved ikke rigtigt. Nu har jeg læst det grundigt igennem, og jeg tror, at Jesus faktisk sagde, at vi er guder. Se,” sagde jeg og knælede ned ved siden af hende.

”Han brugte ordene for at forsvare sin udtalelse, at han var Guds Søn. Med andre ord: hvis de, som modtog loven, er guder, hvorfor så gøre et stort nummer ud af Jesu udtalelse om, at han er Guds Søn?”

Elizabeth så smilende op på mig: ”Du er vel klar over, at der er en måde at finde ud af det på?”

Det gik op for mig, hvad hun mente. ”Ja, ja,” sagde jeg, ”vi kan spørge en mand, som kendte Jesus personligt. I virkeligheden er han den person, som skrev skriftstedet!” lo jeg. Det her virkede helt uvirkeligt!

”Han arbejder nok som klokkeringer lige nu,” sagde Elizabeth. ”Hvorfor tager du ikke hen og spørger ham?”

Kapitel 10

Drømmen

Jeg kørte hen til Albertson for at finde Johannes og stille ham det to tusind år gamle spørgsmål.

Jeg kørte rundt om hjørnet og så det velkendte syn af klokkeringeren. Jeg parkerede, steg ud af bilen og gik hen imod ham. ”Johannes!” sagde jeg. Klokkeringeren vendte sig om. Det var ikke de samme klokker, og det var ikke den samme Johannes.

”Hvor er Johannes?” spurgte jeg.

”Hvem er Johannes?” spurgte manden, en temmelig lurvet udseende fyr, omkring tyve år yngre end Johannes.

”Det er ham, som arbejdede her før dig.”

”Nå-å ham. Det ved jeg ikke. Han er vist rejst et eller andet sted hen.”

”Hvornår kommer han tilbage?”

”Det ved jeg ikke. Folk kommer og går i det her job. Sandsynligvis kommer han aldrig tilbage.”

”Er der nogen, som ved noget mere om det?”

”Du kan jo checke med regionskontoret.”

Jeg tog hjem og foretog flere telefonopringninger, og til sidst fandt jeg én, som huskede Johannes. Han fortalte næsten den samme historie: Johannes var rejst fra byen et stykke tid, og han var ikke sikker på, hvornår han kom tilbage. Han sagde, at han håbede, Johannes snart kom tilbage, fordi han var den bedste pengeindsamler, de havde.

Det her var noget, jeg aldrig havde forventet. Selv om jeg kun havde kendt Johannes i nogle få dage, virkede det allerede, som om han var en gammel ven, som altid ville være der, når jeg havde brug for ham. Det var næsten, som om han var en lampens ånd, som tilhørte mig... som om han endnu ikke havde opfyldt mine tre ønsker og ikke havde ret til at holde fri, førend jeg havde fået mine ønsker.

”Pokkers også!” sagde jeg til Elizabeth, da jeg kom hjem. ”Johannes er rejst, og de ved ikke, hvornår han kommer tilbage.”

”Ved du, hvor han bor?”

”Jeg har ikke engang tænkt på at spørge ham. Hvem ved? Måske sidder han bare i en lille lejlighed i den nordlige del af byen og ser TV og drikker en øl.” Johannes var virkelig en mand fyldt med overraskelser.

”Jamen, sagde de ikke, at han var rejst fra byen? Hvis han virkelig er en apostel, tror jeg ikke, at han ville lyve.”

”Men måske er han ikke taget af sted endnu. Hvis vi vidste, hvor han boede, kunne vi måske fange ham, før han tog afsted.”

”Sagde han ikke, at han ville give dig flere antydninger om en uge? En uge fra jeres første møde er på torsdag. Hvis han virkelig er en mand, som holder sit ord, så vil han være tilbage på torsdag.”

”Det er først om fem dage. Jeg ville så gerne snakke med ham i dag. Jeg kan ikke tro det. Jeg føler mig mere rastløs efter at møde Johannes igen, end jeg gjorde med dig, da vi forelskede os. Jeg troede aldrig, det kunne ske med en anden kvinde – og slet ikke med en mand.” Mit hjerte krympede sig af skuffelse.

Jeg indså, at min udtalelse kunne have såret Elizabeth og vendte mig om mod hende. ”Undskyld. Du ved godt, at du er den vigtigste person i mit liv. Det er bare, fordi jeg følte så megen åndelig kærlighed og kraft strømme fra Johannes. Det virkede så bekendt og så godt, og nu er det væk.”

”Det forstår jeg godt,” forsikrede Elizabeth mig. ”Jeg føler det på samme måde. Lige da du sagde, at han var rejst, følte jeg også et stort tomrum, og den ekstra styrke, som kom fra ham, svinder nu. Jeg tror ikke, jeg kan stå op igen.”

Jeg ønskede ikke at se hende svag igen. Jeg greb hendes hånd og håbede, at hun kunne bevare sin styrke, indtil hun blev helbredt. ”Kom, lad mig trække dig op. Du må tro på dig selv, tro på, at du kan blive rask.”

Jeg trak i hende, men hun var ikke i stand til at stå op mere end et par sekunder. Hun rystede meget og var ude af stand til at gå. Jeg hjalp hende tilbage i rullestolen. Jeg så en tåre på hendes kind, da hun sagde: ”Det var dejligt at føle mig rask i en dag, men jeg mister styrken hurtigt nu. Jeg tror, at jeg snart er tilbage ved mit normale svage jeg.”

”Johannes sagde, at dette korte mirakel skulle give dig troen på, at du kan blive helbredt. Selv om det forsvinder, bør vi være taknemmelige for, at vi har fået lejlighed til at se, at mirakler stadig er mulige.”

”Måske,” sagde hun. ”Men lige nu tror jeg ikke på mirakler, jeg er bange. Jeg er bange for, at vi aldrig mere ser Johannes igen. Jeg ved ikke hvorfor. Jeg har ligesom en synkende fornemmelse.”

”Jeg føler det på samme måde,” samtykkede jeg. ”Af en eller anden grund føler jeg mig blottet for energi. Jeg håber ikke, der er sket ham noget.”

”Hvis der er nogen, der kan passe på sig selv, så er jeg sikker på, at det er en to tusind år gammel mand,” sagde Elizabeth.

”Det er nok bare os. Vi må se at komme igennem den næste uge og tro på, at vi ser ham igen senest på torsdag.”

”Du har ret,” sagde Elizabeth. ”Vi må gøre alt, hvad vi kan for at finde den første nøgle. Vi skal i det mindste kunne vise ham, at vi har gjort vores bedste.”

”Ja, men jeg tror faktisk, at jeg har gjort alt, hvad jeg kan i øjeblikket. Det bedste jeg kan finde på er, at vi er guder, sådan som Jesus sagde i skriften.”

”Der er én mere, som du kan ringe til. Hvorfor ringer du ikke til din ven Lance i Californien og prøver at stille ham det samme spørgsmål, som du stillede Wayne?”

Ja, tænkte jeg. Det ville være interessant at høre Lances mening. Vi havde kendt hinanden længe. Vi havde været forretningspartnere i et stykke tid og havde haft mange gode stunder sammen. Vi havde også brugt utallige timer på at diskutere filosofi. Han flyttede til Los Angeles for nogle år siden, efter at han havde fundet et solidt ståsted inden for new age bevægelsen. Han havde undersøgt talrige grupper og studeret deres filosofi. Det var meget muligt, at han kunne komme med nogle interessante fortolkninger af Johannes’ første nøgle.

”Det er en god ide,” sagde jeg til Elizabeth. ”Det kunne da ikke skade at høre hans mening. Jeg tror ikke, at der findes en new age gruppe, som han ikke kender noget til.”

Sent samme aften fik jeg endelig fat i Lance. ”Hvordan går det i den store by?” spurgte jeg.

”Der sker spændende ting,” sagde han. ”Det er en skam, du ikke er her. Jeg holder kursus her i weekenden. Du skulle tage og komme forbi en dag og se lidt af det, jeg laver.”

”Måske når Elizabeth får det bedre,” sagde jeg.

”Hvordan har hun det?” spurgte han.

”Det går lidt op og ned,” svarede jeg.

”Hils hende mange gange,” sagde han. ”Gæt hvad mit kursus går ud på.”

”Det kan være alt muligt, hvis jeg kender dig ret.”

”Jeg kalder det: *I er Guder: En Syntese mellem new age og Biblen.*”

Det var lige før, jeg tabte røret. ”Hvad fik dig til at vælge det emne,” spurgte jeg.

”Som du sikkert ved, mener næsten alle new age tilhængere her, at mennesket er en slags gud, som har glemt, hvem han er..... at vi bare skal huske det.”

”Mener du også det?” spurgte jeg forhåbningsfuldt.

”Ja, ideen er grundlæggende sand. Men det mest interessante er, at jeg for nylig er stødt på disse religiøse typer, som citerer Biblen for mig hele tiden. De siger, at ideen om, at mennesket kan blive Gud, er Lucifers første store løgn. De fyre fangede virkelig min interesse, så jeg begyndte at studere Biblen igen for at finde ud af, om det var så meget ved siden af, som disse fyre fik det til at lyde. Og gæt hvad jeg fandt ud af?”

”Jeg er sikker på, at det er interessant,” sagde jeg spændt.

”Interessant? Der står faktisk i Biblen, at mennesker er guder.”

”Du mener, sådan som mormonerens lære fortæller?”

”Nej, ikke helt. Mormonerne er som børnehævebørn med hensyn til det her, og det virker, som om de er pinligt berørte over at tale om denne lære nu. Biblen siger faktisk ikke, at vi skal blive guder langt ude i en eller anden fremtid, men at vi er guder her og nu – næsten som mange af new age lærerne siger. Det som jeg virkelig står af overfor er, at mange new age folk synes, at de, der tror på Biblen og studerer den, er helt tilbage i Stenalderen. Og Bibeltroende synes, at new age mennesker tilbeder djævelen selv. Mine studier afslører, at der er en overensstemmelse mellem new age filosofierne og Biblen, og det er, som om ingen kan se det, så jeg tænkte, at jeg ville holde et par foredrag om emnet og se, om der er interesse for det.”

”Så hvis en eller anden spurgte dig, hvem eller hvad vi er, ville du så svare, at vi er guder?”

”Det er det, Jesus selv sagde i den store bog. Og det er også, hvad alle lærere inden for new age filosofi herude mener,” sagde han.

Jeg tænkte mig om et øjeblik. ”Hvad nu hvis Gud selv viste sig for dig og sagde, at det var det forkerte svar, og at du skulle gætte igen. Hvad ville du så sige?”

”Jeg har aldrig tænkt på, at det kunne være det forkerte svar. Det hele passer alt for godt,” sagde han selvsikkert.

”Men lad os nu bare forestille os, at det var forkert. Er der andet du kunne gætte på?”

”Hvad skulle det ellers være?” spurgte han. ”I begyndelsen var der kun Gud, og han skabte hele universet ud fra sig selv. Det betyder, at du er skabt ud af Gud, og at du er en del af Gud. Hvis du er ét med Gudsbevidstheden, så er du Gud lige så meget, som Jesus var. Han sagde faktisk selv i Johannes Evangeliet, at vi skal blive ét med Gud, ligesom han selv var det.”

”Ja, du har ret. Det sagde Johannes faktisk.”

”Ja, af alle Biblens forfattere, synes jeg, at Johannes er den bedste.”

”Jamen, det skal jeg fortælle Johannes, når jeg ser ham næste gang,” sagde jeg spøgende.

”Ok,” sagde Lance og fattede ikke mistanke til sandheden bag min vits.

”Hvorfor ringede du for resten?”

”For at stille dig et spørgsmål, men du har allerede besvaret det.”

”Ja, sådan er det, når man er i harmoni med universet, makker,” sagde han og lød meget tilfreds med sig selv.

Vi snakkede sammen et par minutter mere om familie, venner og forretningsideer, inden vi sagde farvel. Han afsluttede med sin sædvanlige replik: ”Ha’ en stærk dag!” Jeg refererede samtalen for Elizabeth.

”Det lyder som den første indsigt,” sagde Elizabeth.

”Hvad mener du med den første indsigt?” spurgte jeg.

”Jeg troede, du havde læst ”Den Niende Indsigt”. Den handler om indsigter, som vil forvandle menneskeheden. Den første siger, at vi skal lægge mærke til tilfældighederne, fordi de leder os i den retning, som vi bør gå.”

”Jo, jeg kan godt huske, at jeg har læst det nu. Det er da en ret fantastisk tilfældighed, at både Lance og Wayne gav det samme svar. Det er særligt interessant, at Lance besvarede mit spørgsmål, førend jeg overhovedet stillede det. Tror du, det er et eller andet tegn?”

”Det lyder, som om det kunne være det.”

”Lad os så sige, at det er et tegn. Det betyder, at vi skal tænke i retningen af, at vi er guder. Hvis jeg siger til Johannes, at vi er Gud eller guder, er det så nok, eller skal vi mon tænke dybere?”

”Hvem ved?” Elizabeth trak på skuldrene. ”Mit spørgsmål er, at hvis jeg er en gud, hvorfor kan jeg så ikke bare knipse med fingrene og gøre mig selv rask?”

”Det er et godt spørgsmål. Men efter hvad jeg har læst i new age bøger, er grunden, at vi i virkeligheden er guder, som har glemt, at vi er guder. Vi har ganske vist magt som Gud, men fordi vi tror, vi er skrøbelige mennesker, så gør denne tro os til skrøbelige mennesker. Når vi slipper denne falske tro, så vil Gud i os åbenbare sig.”

”Så det eneste, jeg skal gøre, er at slippe min falske tro, og så får jeg magt til at helbrede mig selv?”

”Det er den grundlæggende lære fra nutidens guruer.”

”Det lyder for simpelt.”

”Ja, det gør,” samtykkede jeg, ”men de simple ting er ofte de mest sande.”

Den aften følte jeg mig meget rastløs, da jeg gik i seng. Jeg havde følt et tomrum, lige siden jeg fandt ud af, at Johannes var ude af byen, men da jeg lå i min seng den aften, følte jeg mig endnu mere tømt for energi. Jeg følte det, som om jeg forsvandt ind og ud af virkeligheden. Til sidst faldt jeg i søvn og havde en usædvanlig drøm. Mine erfaringer siger mig, at nogle drømme blot er drømme, men en gang imellem forekommer der én, som synes at være meget virkelig, og man tænker, at der må være noget virkeligt bag den. Det var sådan en drøm.

Jeg befandt mig i et værelse, som var fyldt med nogle ondt udseende, flyvende væsener. Deres ansigter var forvredne, og de snurrede ad mig, som om de ønskede at skade mig. Jeg ledte efter en flugtvej og fandt en dør. Jeg løb ud gennem døren og fandt en helgenagtig mand i en gyngestol, og han så på mig med et velvilligt udtryk i ansigtet. Jeg vendte mig om og så, at de onde ånder ikke fulgte efter mig ind i værelset, og det virkede, som om den venlige mand på en eller anden måde beskyttede mig mod dem.

Jeg gik hen imod manden og spurgte: ”Hvem er du?”

Han så på mig, og jeg hørte en autoritativ stemme runge mod mig, som sagde: ”Dette er min elskede apostel – Johannes.”

Jeg så overrasket på den velvilligt udseende mand. Han lignede på ingen måde min klokkeringende ven, som jeg troede var apostlen Johannes. Denne mand havde langt, rød-blondt hår, skæg og var temmelig kraftigt bygget. Johannes var ret tynd, uden skæg og havde sort hår med nogle få hvide stænk. Johannes var også mørkere i huden end denne mand. Personen foran mig var helt afgjort en anden end den klokkeringer, jeg kendte som Johannes. Nu fortalte denne stemme, som jeg fandt ret autoritativ mig, at denne anden mand var Johannes den Elskede. Stemmen lød lidt som James Earl Jones, når han siger: ”THIS IS CNN”, noget i retning af som man forventer, Guds stemme vil lyde. På grund af situationen fik jeg et stærkt indtryk af, at dette måtte være Guds egen stemme eller måske Kristi stemme.

Jeg dristede mig til at stille et spørgsmål. ”Hvem er den anden Johannes – klokkeringeren?”

Den bydende stemme svarede mig: ”Bedrageren, som du har mødt, har været en fjende fra begyndelsen. Han er en bedragerisk fyrste af det onde, og han leder alle, som tror på ham i ødelæggelse og fordærv. Pas på det onde, der ser ud som det gode. Vær på vagt over for alle, der siger, at mennesker er guder. Jeg alene er Gud.” Hans stemme gav ekko, indtil jeg vågnede op med et sæt og lå stille i min seng og overvejede.

Johannes virkede oprigtig og syntes at være en sand lærer, men jeg havde aldrig overvejet, at han kunne være en ond person. Denne stemme, som syntes at være Guds stemme, viste mig nu én, som kunne være den sande apostel Johannes, og den, som jeg troede, var en apostel, var måske slet ikke en apostel alligevel, men i stedet en eller anden ond inkarnation, som var sendt herved for at lede mig i ...hvad? Stemmen sagde *ødelæggelse og fordærv*. Det måtte være en slags helvede, tænkte jeg.

Hvis stemmen havde ret, ville jeg blive tilintetgjort. Hvis Johannes Klokkeringer havde ret, ville jeg fortsætte med at lære Vidsommens Nøgler. Jeg brød mig ikke om valget. Hvis Johannes Klokkeringer ikke var sand, ville jeg blive straffet eller tilintetgjort.... Men hvis drømmen var usand, kunne jeg fortsætte med at lære om visdomsnøglerne af Johannes.

Da jeg tænkte disse tanker, slog det mig, at jeg var bange for Guds stemme i drømmen. Jeg frygtede, at den havde ret, men jeg ønskede ikke, at den havde ret. Jeg huskede de følelser af kærlighed, som jeg mærkede, når Johannes Klokkeringer var tæt på mig, især da han sendte mig sine tanker og senere, da han underviste min kone. Så tænkte jeg på, hvordan jeg følte det, da jeg så den formodede apostel Johannes i drømmen. De onde ånder i drømmen fulgte ikke efter mig ind i det værelse, hvor Johannes var, og det virkede fredeligt nok, da jeg kom ind til Johannes i drømmen. Men den fred var anderledes end den, jeg følte sammen med klokkeringeren. I Johannes Klokkeringers nærværelse følte jeg en fred, som trængte helt ind til min kerne, måske ”den fred, som overgår al forståelse.” Men freden i nærheden af Johannes i drømmen var, som den fred man føler, når en baby holder op med at græde. Det virkede fredeligt på grund af mangel på forstyrrelser, ikke på grund af nogen indre følelse. Dernæst tænkte jeg på Guds eller Jesu stemme, som jeg troede, jeg hørte. Lyden af stemmen syntes at gennemtrænge min ydre krop og at forsøge at arbejde sig ind i mit hjerte, mens lyden af klokkerne, som jeg hørte fra Johannes, syntes at trænge gennem det dybeste sted i mit hjertecenter eller min sjæl og derefter stråle ud over hele mit væsen.

Jeg tænkte igen over forskellen på de to personer, der begge påstod at være Johannes, og jeg kom frem til den konklusion, at den største forskel var, at den ene fremkaldte angst og frygt i mig, mens den anden fremkaldte en følelse af kærlighed og fred.

Jeg tænkte mig længe og grundigt om, fordi jeg havde en følelse af, at jeg skulle foretage et eller andet valg. Efter at have været fuldstændig stille i en periode, tænkte jeg ved mig selv: ”Hvis jeg skal vælge, så vælger jeg den Johannes, hvis klokker, tanker og ord har berørt min sjæl.”

I selv samme øjeblik opfattede jeg, at der var et væsen til stede ved siden af min seng. Det var et utroligt ondt væsen, det var jeg sikker på. Vibrationen var så forfærdelig og så overvældende, at jeg fik lyst til at løbe min vej, men som om jeg havde fået sendt en åbenbaring direkte fra min hjerne, vidste jeg på en eller anden måde, at dette magtfulde væsen fra dybet var den, som havde givet mig drømmen og også var ejeren af den autoritative stemme. På en eller anden måde vidste jeg, at han ikke vidste, at jeg var klar over, at han var der. Han stod der ved siden af min

seng og ventede på at se, om jeg ville falde for den illusion, som han havde skabt i drømmen. Jeg vidste, at jeg nu fik sandheden at se, fordi jeg havde valgt Johannes Klokkeringer, og at han faktisk var apostlen Johannes, Jesu apostel. Mit valg havde været rigtigt. Hvis jeg havde valgt den anden Johannes, havde jeg valgt en repræsentant fra den mørke side. Jeg blev liggende fuldstændig stille i nogle minutter og holdt vejret. Jeg kunne mærke, at væsenet iagttog mig og ventede på et svar. Jeg følte en frygt større, end jeg nogensinde før havde følt. Jeg havde følelsen af, at dette væsen kunne slå mig ihjel, hvis jeg ikke behagede ham. Jeg tilbragte nogle minutter med at berolige mig selv og med at fortælle mig selv, at jeg ville lægge mit liv i hænderne på den sande Gud, lige meget hvem eller hvad det måtte være. På en eller anden måde følte jeg, at jeg måtte konfrontere denne tilstedeværelse, som ventede på et svar. ”Åh Gud,” bad jeg indvendigt med en oprigtighed som aldrig før, ”hvad skal jeg gøre?”

Øjeblikkeligt følte jeg en anden tilstedeværelse. Den virkede bekendt. På en eller anden måde vidste jeg, at det var den virkelige Johannes, den virkelige apostel. ”Åh Johannes, er du her?” spurgte jeg tavst. ”Hvad skal jeg gøre?”

En indre stemme, som jeg ikke var i tvivl om kom fra Johannes, sagde disse ord: ”Le ad ham.”

Jeg brød næsten tavsheden af forbløffelse over det svar. Det var helt uforventet. Her havde jeg måske djævelen selv siddende ved siden af min seng, det mest frygtindgydende væsen man kan forestille sig, og jeg får at vide, at jeg skal le ad ham! Jeg måtte lige bruge et par minutter mere på at fordøje den besked. Til sidst spurgte jeg tavst igen: ”Er du sikker på, at det er klogt at le ad dette væsen?”

Intet svar.

Så tænkte jeg ved mig selv: ”Hej! Hvad sker der her? Jeg har brug for en bekræftelse. Han slæber mig måske med til et sted med flammer og svovl, hvis jeg ler ad ham. Giv mig et tegn på, at det er det rigtige at gøre, at jeg ikke behøver at frygte for min sikkerhed.”

Ingenting.

”Johannes!” råbte jeg med et tavst skrig. ”Jeg har brug for at vide, at det ikke kun var noget, jeg forestillede mig, at jeg virkelig hørte dig. Vær sød og giv mig en bekræftelse igen, bare denne ene gang!”

Stadig ingenting.

Af en eller anden grund tænkte jeg, at jeg måtte følge det, som jeg havde modtaget. Jeg tænkte på Johannes’ stemme. Den virkede meget virkelig, mere virkelig end noget andet jeg nogensinde havde følt. Jeg havde bare meget svært ved at acceptere, hvad den sagde. Jeg var nødt til at følge det, som følte mest rigtigt i min sjæl, tænkte jeg, og besluttede at adlyde og le ad den ubudne gæst, som, jeg kunne mærke, var ved at blive utålmodig.

Jeg ventede et øjeblik, samlede alt mit mod, rejste mig op i sengen og så i retning af væsenet. Jeg tænkte på Steven Wright (min yndlingskomiker), begyndte at le, som om jeg lige havde hørt en ny god vits og sagde højt: ”Godt forsøgt, din svindler, men dit lille nummer virkede ikke! Men jeg synes skam, det var meget sjovt!” Og så lo jeg noget mere.

Min latter blev standset af en negativ kraft, der havde mere styrke, end noget andet jeg nogensinde havde oplevet. Det var som en hvirvelvind af negativ energi, der fik mig til at tænke på den tasmaniske djævel i Snurre Snup filmene, blot var jeg nu skrækslagen og fandt det ikke særligt underholdende. Jeg frygtede, at denne ting ville ødelægge både min krop og min sjæl i løbet af de næste to sekunder.

Pludselig forlod væsenet værelset med en hastighed, der var hurtigere end lynet, og en ild kom ned fra en himmelsk sfære, og den opslugte fuldstændigt alt, hvad der var mig. Det var, som om der var ild i mig og på samme tid følte jeg ”den fred som overgår al forståelse”, det hele på samme tid. Jeg vidste, at kun Gud kan fremkalde sådan en følelse. De følelser, jeg havde haft i drømmen, var kun en svag afskygning af den ild og den fred, som omgav mig i det øjeblik.

Mens jeg nød denne store lyksalighed, vendte Elizabeth sig søvnigt om mod mig. ”Hørte jeg dig le?”

Jeg lo igen med en glæde, som jeg ikke kunne holde tilbage. ”Ja, min kære, du hørte mig le. Jeg har det alt for godt til ikke at le.”

”Nå, men kunne du ikke le lidt mere stille?” spurgte hun lidt irriteret og vendte sig om for at falde i søvn igen.

”Ok,” smilede jeg. ”Jeg skal prøve at le mere stille.” Så lo jeg, hvad jeg senere har kaldt en stille, himmelsk latter, indtil jeg gled ind i den fredeligste søvn, jeg nogensinde havde oplevet i hele mit liv.

Kapitel 11

Genforening

Det var en lang ventetid indtil torsdag. Jeg havde en million spørgsmål til Johannes, men det allervigtigste for mig var overhovedet at se ham igen. Jeg ville gerne dele min drøm med ham, selv om jeg regnede med, at han kendte historien. Problemet var, at jeg ikke vidste, hvordan jeg skulle kontakte ham. Lige før middagstid om torsdagen tog jeg hen til Albertson for at se, om han arbejdede der igen. Jeg blev skuffet over at finde den samme vikar som sidst. Vikaren vidste selvfølgelig ingenting om, hvornår Johannes måske ville komme tilbage.

Jeg tog hjem igen, spiste frokost med Elizabeth og delte min frustration med hende.

”Er du sikker på, du hørte rigtigt, at Johannes sagde, at I skulle mødes igen om en uge?”

”Det er jeg sikker på,” sagde jeg. ”Men hvem ved, hvor mange ting en 2000 år gammel mand skal tage sig af. Måske var han nødt til at tage til Bosnien eller sådan noget.”

”Uanset hvad, hvis han er en mand, der holder sit ord, så må han kontakte dig i dag, ikke?”

”Det skulle man tro. Hvem ved! Måske er jeg slet ikke en god elev, og måske har han opgivet mig.”

”Det tror jeg ikke,” beroligede Elizabeth mig. ”I den drøm du fortalte mig om, virkede det, som om du bestod en eller anden test.”

”Måske,” sagde jeg. ”Men jeg må nok hellere komme tilbage på arbejdet. Jeg skal ud og vise et hus frem.”

Da jeg havde vist kunden huset, kørte jeg tilbage til Albertson og til flere forskellige steder, hvor der plejede at stå klokkeringere. Jeg kiggede alle de steder, jeg kunne komme i tanke om i det svage håb at finde Johannes et eller andet sted i området. Da min arbejdsdag endelig var slut, kørte jeg hjemad med den tanke, at det var Johannes’ ansvar at sørge for kontakten. ”Det sker, hvis det sker,” tænkte jeg.

Elizabeth og jeg tilbragte en rolig aften sammen. Til sidst brød hun isen.

”Har du tænkt mere over den første nøgle?”

”Jeg har tænkt meget, men jeg tror ikke, jeg kan komme videre, førend Johannes fortæller mig om menneske-Gud ideen.”

”Hvad nu hvis han siger, at vi ikke er guder? Du har næsten prøvet alt andet. Hvad er der tilbage?”

”Det ved jeg ikke. Måske er vi bare dyr,” sagde jeg sarkastisk.

”Du spørger vist bare,” sagde Elizabeth, ”men vi må vel være åbne for alt.”

”Ja, det må vi vel,” samtykkede jeg.

Vi gik i seng lidt før klokken elleve (hvilket var tidligt for mig), og jeg lå på sengen og prøvede på at falde i søvn skuffet over, at jeg hverken havde set eller hørt noget til Johannes.

Så lige da jeg var ved at glide over i søvnen, hørte jeg klokker.

Klokker?

Jeg vågnede pludseligt op. ”Jeg hørte klokker!” udbrød jeg til Elizabeth. Hun vågnede op. ”Klokker? Det må være Johannes.”

”Ja. Det må være Johannes. Men nu da jeg er vågen, kan jeg ikke høre dem.”

”Du kan jo altid høre dem, når du er lige på grænsen mellem søvn og vågen tilstand. Prøv at falde i søvn igen.”

”Du har ret. Det vil jeg prøve.” Jeg forsøgte at falde i søvn igen, men søvnen var som blæst væk. Et øjeblik efter sagde jeg: ”Jeg kan altså ikke falde i søvn lige nu, ikke om så mit liv afhæng af det.”

Elizabeth sukede. ”Hvorfor prøver du ikke bare at ligge stille og lytte indad. Måske vil Johannes sende dig noget.”

”Jeg vil prøve,” sagde jeg. Jeg lå helt stille og prøvede at stille ind på mit indre selv. Først skete der ingenting, så hørte jeg svagt klokkerne igen. Jeg vidste på en eller anden måde, at jeg skulle fokusere på lyden, og det gjorde jeg så. Da jeg fokuserede blev lyden klarere, og et billede af Johannes tonede frem for mit indre øje. Jeg så ham sidde og drikke en kop kaffe hos Denny’s på nøjagtig samme plads, hvor vi sad og snakkede sidst. På en eller anden måde vidste jeg, at han var der og ventede på mig. ”Han er henne hos Denny’s,” sagde jeg, stod ud af sengen og gik hen mod mit tøj.

”Denny’s?” spurgte Elizabeth søvnigt.

”Denny’s,” sagde jeg bestemt. ”Jeg tager derhen nu. Det kan godt være, det tager et stykke tid, så du skal ikke blive urolig for mig.”

Elizabeth vendte sig om mod mig og spurgte: ”Skat?”

”Ja?”

”Sig tak til Johannes, fordi han gav mig troen igen. Selv om jeg nu har mistet den ekstra styrke, så har jeg i det mindste håb om, at jeg kan helbredes.”

”Det vil jeg sige til ham,” sagde jeg.

Det tog mig kun nogle få minutter, så var jeg på vej mod Denny’s i min bil. Undervejs tænkte jeg over, om der var noget specielt ved Denny’s, eller om det bare var et belejligt sted. Men skidt, det spørgsmål var langt nede på listen. På vej ind i restauranten så jeg på uret på væggen. Klokken var et minut i midnat. Jeg gik hurtigt hen til det hjørne, hvor vi mødtes sidst, og der sad han ganske rigtigt og drak kaffe, og så ud nøjagtig som jeg havde set for mit indre øje lidt tidligere.

”Johannes,” sagde jeg og rakte hånden frem. ”Jeg har aldrig været så glad for at se nogen før!”

Johannes smilede, mens jeg satte mig ned. ”Det er ikke alle elever, der har det sådan,” sagde han. ”Er du sikker på, at jeg ikke er en mørkets prins, som er ude på at snøre dig og føre dig til et eller andet helvede?”

”Så du kender altså til min drøm?”

”Ja. Det var ikke uventet. Han prøver sådan et nummer med alle de elever, jeg har, hvis de ser lovende ud.”

”Han? Hvem er han?”

”Hvem tror du?”

”Tja, jeg ved i hvert fald, at hvem han end er, så var han i stand til at forklæde sig som et af Guds sendebude; men da jeg mærkede hans sande natur, var det en vibration, der var ondere, end noget jeg overhovedet har forestillet mig. Hvis der findes en djævel, så må det være ham.”

Johannes smilede. ”På Jesu tid brugte vi ikke det dumt lydende ord *djævel*. Vi kaldte ham *Modstanderen*. Ordet *Satan* betyder *det modsatte* på hebræisk. I dag ville vi kalde en som Hitler, Saddam Hussein eller en terrorist for en modstander eller fjende, men det ville lyde dumt at kalde dem djævle. Vi brugte ikke skræmmebilleder, blomstrende ord eller eventyragtige ord dengang. Vi havde at gøre med virkelige energier, virkelige væsener og

virkelige situationer. Datidens religiøse autoriteter var dem, der frygtede de illusoriske bussemænd.”

Jeg nikkede. ”Jeg var ikke i tvivl om, at det væsen var en modstander. Jeg vidste, at han helst ville dræbe mig, da han fandt ud af, at jeg så hans virkelige selv.”

”Han ønsker stadig at ødelægge dig. Du gjorde ham virkelig vred, da du lo ad ham.” Johannes lo.

”Det var dig, der sagde, at jeg skulle gøre det!” udbrød jeg. ”Jeg var ikke klar over, hvor vred jeg gjorde ham. Det er lige det, jeg har brug for – en umådelig stærk fjende fra underverdenen.” Jeg rynkede panden. Johannes holdt inde et øjeblik og studerede mit ansigtsudtryk.

”Så længe du står på lysets og sandhedens side, vil han være din dødelige fjende med al den styrke og kraft, som han har til rådighed.” Så sagde han grinende: ”Jeg tænkte, at du ligeså godt kunne slå ordentligt til ham, når du havde chancen.”

”Det lyder ikke som at vende den anden kind til,” indvendte jeg.

”Som Salomon sagde, der er en tid og et sted for alting. Ved hjælp af sine håndlangere her på jorden har han fået mig tortureret og dræbt ca. tyve gange. Sidste gang blev jeg hængt i klavertråd og første gang kogt i olie. Alene det skulle være nok til, at jeg fortjener at se ham blive leet ud, når han lider nederlag. Du vil aldrig forstå, hvilken glæde jeg følte, da du fulgte mine instruktioner.”

”Jeg tror virkelig, vi gjorde ham pissesur,” lo jeg nervøst.

”Det er ikke et særligt fromt ord,” skældte Johannes, ”men jeg kunne ikke udtrykke det bedre selv.”

Jeg drak en mundfuld kaffe. ”Det gør mig stadig nervøs. Det kan jo være, han vil prøve og hævne sig på mig.” Du godeste, som om jeg ikke allerede havde problemer nok i mit liv!

”Fra det øjeblik du så igennem illusionen og bestod testen, blev du en dødelig fjende. Men tag det ikke så tungt. Han kan ikke gøre dig noget, hvis du følger sandhedens lys og Helligånden i dig selv. Lige nu lever du efter de højeste principper, du kender, og du er fuldstændig beskyttet. Men der findes energipunkter i tiden og rummet ligesom akupunkturpunkterne på kroppen. Når man kommer til et af disse punkter, skabes der specielle muligheder for både det gode og det onde.

Forleden nat havde du f.eks. besøg af en kraftig, ond magt og også en kraftig, god magt. Den ild du følte, var det, vi plejede at kalde *dåb med ild*. Hvis du går fremad, er du nødt til at tage chancen for også at gå baglæns.”

”Hvad ville der være sket, hvis jeg var faldet for illusionen?”

”Jeg ville have holdt mit ord og have mødt dig i dag, men hvis du ikke havde følt den åndelige ild, ville du have forkastet mig og den viden jeg har til dig.”

”Ville jeg så være blevet en eller anden slags mørkets tjener?”

”Ikke på den måde som du tror,” svarede Johannes. ”Det ville kun ske, hvis dit hjerte var fyldt med selviske mål. Han prøver at neutralisere de grundlæggende gode mennesker. Efter at de er neutraliseret, forlader han dem som regel og fortsætter med andet arbejde. Det er kun, hvis et menneske synker ned i illusion og selvished, at han kan bruges bevidst af de Mørke Brødre.”

”Hvem er *Modstanderen*, og hvem er *de Mørke Brødre*?”

”De er ligesom dig og mig,” svarede Johannes. ”De er vores brødre, men meget egensindige brødre. Som du ved, har alting sin modsætning. Hvis der tilsyneladende findes en positiv kraft, så kan dette fænomen kun eksistere, hvis der tilsyneladende også findes en negativ kraft.”

”Hvorfor bruger du ordet *tilsyneladende*?”

”Fordi positiv og negativ er virkelige for dig i denne verden, men i en højere virkelighed findes der kun én energi, og det er Gud. Det er vigtigt, når vi underviser, at vi altid beskæftiger os med den virkelighed, vi befinder os i. Hvis du vil forsøge at løse gåderne i en højere virkelighed, førend du forstår din egen, kan du blive fanget i en illusion, som vil forårsage, at du ender et sted langt uden for den simpleste realisme.”

Jeg nikkede. ”Jeg har lagt mærke til, at mange intelligente drømmere ikke synes at udføre noget som helst, hvorimod den enfoldige slider opnår forbløffende meget.”

”Din udtalelse fortjener nærmere overvejelse,” sagde han roligt. Jeg måtte have ramt ind i noget, der var vigtigt for mit fremskridt.

”Brænder disse Mørke Brødre så i Helvede, sådan som præsterne fortæller os?”

”De lever i en verden, hvor den eneste pragt og herlighed, der findes, er en illusion. For at forstå hvad det betyder, må du løse en fremtidig nøgle.”

Han flyttede lidt på sig og foldede hænderne. ”Lad mig udtrykke det på denne måde. Vi har alle en guddommelig gnist i os. Når du lytter til den gnist, bliver dit lys og din herlighed, sandhed og kærlighedsevne forøget. Der findes visse meget selviske individer, som ved en bevidst kraftanstrengelse lukker fuldstændigt af for deres sjælskontakt. Derefter benægter de fuldstændigt alt, hvad der er sandt og godt. Da de er bevidste væsener uden åndelig kontakt, skaber deres bevidsthed en verden, som er en fuldstændig illusion, uden virkeligt lys og herlighed. De tror, at det sande åndelige plan, som er skabt af Gud, er en illusion, og at de har opdaget eller skabt den eneste sande virkelighed. Da denne falske tro er så virkelig, kan de ikke komme ud af den, og alt det, som gør dem til personligheder, befinder sig i en tilstand af død og opløsning. Denne langtrukne død tager ofte mange år, men når det er sket, vil den gnist, som er deres sande jeg fortsætte, og personen vil blive genskabt i en fremtidig mulighed på en jord, som ikke engang eksisterer endnu.”

”Hårde lærepenge,” svarede jeg. ”Betyder det, at der ikke findes et Helvede, som man kan brænde op i?”

”Det gør der på en måde,” svarede han. ”Når man har afvist lyset, omgivet sig med illusion og derefter kommer i kontakt med virkeligt lys, fremkaldes der en åndelig smerte, der ligner ild. Hvorfor tror du, Modstanderen flygtede så hurtigt, da Ånden steg ned over dig forleden nat? Åndens lys og ild var mere smertefuld for ham end noget, du kan forestille dig. Han ønskede mere end noget andet at ødelægge dig, men alligevel var han tvunget til at forlade stedet med det samme.”

”Det var den hurtigste tilbagetrækning, jeg nogensinde har set,” nikkede jeg.

Johannes fortsatte: ”Når mennesker dør og fortsætter til den næste verden, opholder de sig sammen med andre, der har et lys, som ligner deres eget. Mange bliver skuffede, når de opdager, hvor lidt de har fulgt lyset, mens de var på jorden, og de ønsker at fortsætte højere op. Ønsket flytter dem hen mod et større lys, og det er meget smertefuldt for dem. De vil helst bevæge sig hen mod lyset, men hver gang de kommer for nær, er det smertefuldt som ild, så på to måder kan man sige, at de er i helvede. For det første er de nødt til at leve med andre, som har mindre

lys og måske ikke er så behageligt et selskab, og for det andet fører deres ønske om at flygte derfra til en brændende smerte.”

”Sidder de fast i den situation for evigt?”

”Nej, der skabes en udvej for dem, så de kan udvikle sig, men vi kunne tale i dagevis om dette emne. Lad os fortsætte.” Johannes nikkede til en servitrice, som gik forbi, for at få mere kaffe.

”Jeg har lige ét spørgsmål mere,” forsatte jeg, da hun gik igen.

”Ja, hvad er det?”

”Hvor har du været henne? Jeg havde ikke regnet med, at du ville forsvinde, sådan som du gjorde.”

Johannes rynkede panden. ”Faktisk forventede jeg det heller ikke, men min Mester havde brug for mig.”

”Og det må så være....?”

”Hvem tror du?”

”Jesus?” spurgte jeg forundret.

”Jesus’ er den moderne udtalelse af det navn, han havde for to tusind år siden i Palæstina. Præsterne i dag er selvfølgelig vant til det navn, men i Hans inderste cirkel kaldes Han blot ”Kristus”, når vi omtaler Ham. Når jeg får mulighed for at tale med Ham på et personligt plan, som jeg taler med dig nu, kalder jeg Ham bare *Joshua*. Den originale udtalelse af navnet Jesus lød lidt som *Yay-soose*, men det navn er forældet i dag. For et par hundrede år siden besluttede Han sig for at bruge Joshua, som er den engelske oversættelse af det tilsvarende hebræiske Jesus, fordi det stadigvæk er et navn, der er almindeligt.”

”Joshua Kristus,” smilede jeg. ”Det tager vist lidt tid at vænne sig til det.”

”Han ville ikke drømme om at bruge navnet Jesus undtagen til at identificere sig med. Hver gang Han hører en af præsterne sige eller råbe navnet på den der religiøse måde, krymper Han sig.”

Johannes tænkte sig om et øjeblik: ”Der findes mange mysterier, som med tiden vil afsløres i forbindelse med Jesus, som du kalder ham, og Kristus. Jeg kender to af Hans navne, Og Han har et tredje, som kun Han kender.”

”Hvad er det andet navn, som du kender?”

”Det kan jeg ikke fortælle dig uden Hans tilladelse,” svarede han blidt.

”Hvad er formålet med at have mere end ét navn?”

”Det kan jeg ikke fortælle dig lige nu. Den viden er indeholdt i en af de nøgler, som du skal lære i fremtiden. Men jeg kan godt fortælle dig lidt om udtrykket *Kristus*. Det er ikke en del af hans navn, men er en stillingsbetegnelse. Den mest oplyste lærer på denne planet, som har forbindelse med menneskeheden, udfører dette job og kaldes *Kristus*. Joshua vil ikke altid udføre netop det arbejde. Om cirka to tusind år vil han forlade solsystemet, og Kristusjobbet vil blive besat med en af hans nærmeste disciple. Titlen Kristus bruges af mange disciple, som har del i *Kristus-bevidstheden*. Jeg er en af dem, som har lov til at bruge navnet Kristus, så længe den, jeg taler med, ikke forveksler mig med Mesteren selv. De, som bærer navnet Kristus, må ikke bevidst bedrage, og den forkerte brug af titlen kan fremkalde bedrag. Selvbedrag vil dog ofte fremkaldes på grund af en forkert fortolkning af læresætninger, som overføres fra lærerne.”

”Hvorfor blev du så kaldt bort så pludseligt?” forsøgte jeg mig.

”Det var en nødsituation,” Johannes så alvorlig ud.

”Kan du fortælle noget om det?”

”Ikke ret meget. Jeg kan fortælle dig, at der var en situation under udvikling, hvor nogle terrorister havde mulighed for at få fingre i nogle kernevåben, som de ville have anbragt i Washington DC. Det var ikke en del af planen, og det måtte forhindres.”

”Hvad gjorde du for at forhindre det?”

”Selv om jeg måtte fortælle dig det, har jeg ikke tid til at komme ind på det. Joshua havde brug for min hjælp, og heldigvis var jeg der for at hjælpe. Det var kun med nød og næppe, at jeg kunne overholde denne aftale med dig. Der er stadig nogle detaljer, som jeg må vende tilbage og ordne.”

”Redder du ofte verden fra et atomangreb?” spurgte jeg.

”Sidste gang vi havde en lignende krise var tilbage i de tidlige firsere, da videnskabsmændene arbejdede på neutronbomben. Fuldførelsen af den ville have været for stor en fristelse for en nation på dette tidspunkt, og udviklingen af både dette våben og et par flere måtte bremses.”

”Kontrollerer du menneskets sind for at undgå katastrofer?”

”Disciple under Kristus eller Lysets Broderskab tvinger aldrig menneskers sind. Vi er forpligtet til at respektere den frie vilje. Men de

Mørke Brødre derimod vil bruge magt, når de synes, der er behov for det, og de har muligheden. De kan ofte se, at det eneste, de behøver at gøre, er at skabe en lille illusion for at få deres vilje med masserne.”

Johannes holdt en lille pause. ”Det er lykkedes godt for dig at få mig ud på et sidespor, men nu må vi videre med din uddannelse. Kan du i det mindste huske det spørgsmål, som jeg stillede dig i sidste uge?”

”Jeg tror i det mindste, at jeg har fat i det. Det er, HVEM ELLER HVAD ER JEG?”

”Jeg er glad for, at du husker den nøjagtige ordlyd. Kan du så også give mig dit svar?”

”Ja,” sagde jeg nervøst, ”med lidt hjælp fra et par venner og fra Johannes Evangeliet, som jeg regner med, at du har skrevet, har jeg konkluderet, at mennesker er guder.”

”Er du så Gud med et stort G eller gud med et lille g?”

Jeg studsede et øjeblik. ”Jah... mormonerne siger, at vi bliver en gud med et lille g, og new age’rne siger, at vi er Gud med et stort G.”

”Hvad siger du?”

”Jah,” jeg holdt en lille pause igen og rømmede mig, ”hvis jeg er ét med Gud, så må jeg være Gud med et stort G. Det lyder underligt at sige det, men det er mit svar.”

”Er du sikker på dit svar?”

”Næsten.”

”Hvad gør dig *næsten* sikker?”

”Der har været flere tilfældigheder, som har peget i den retning. Jeg regnede med, at der måtte være en grund til dem.”

”Så du fik nogle tegn, som førte dig hen imod svaret?” Johannes smilede.

”Ja, det kan man vel godt sige,” svarede jeg.

”Har du læst, hvad Mesteren siger om tegn?”

”Jeg tror, han har sagt flere forskellige ting?”

Johannes trak endnu engang sin gamle Bibel frem og slog op på Matthæus kapitel seksten. ”Læs vers 4,” sagde han og skubbede bogen over til mig.

Jeg holdt forsigtigt den gamle bog og læste: ”*En ond og utro slægt kræver tegn....*”.

Jeg tabte næsten bogen. ”Jeg kan godt huske, at jeg har læst det skriftsted, men jeg har aldrig tænkt på det i forbindelse med det, som jeg nu har i hovedet. Jeg troede, at svaret kunne være, at jeg er Gud på grund af tegn, men Jesus sagde, at det var den onde, der søgte efter tegn.”

”Du ledte ikke aktivt efter et tegn,” trøstede Johannes mig, ”men der dukkede flere op, og du tænkte, at de betød noget.”

”Siger du, at de ikke betød noget?” spurgte jeg noget skuffet.

”Det er sandt, at der er en grund eller et formål med enhver begivenhed,” svarede Johannes, ”men når mennesker ser tilfældighederne lægger de ofte meget mere i dem, end de skulle. Lad os nu sige, at du slår med terningerne mange hundrede gange. Før eller senere vil du slå *syn* tre gange i træk. Er der en dybere mening med det, eller skete det bare, fordi du slog med terningerne mange gange, og sandsynlighedsreglen fortæller os, at du på et eller andet tidspunkt vil slå *syn* tre gange?”

”Du siger altså, at tilfældigheder bare sker engang imellem?”

”Ja, i al almindelighed er det sådan, og så engang imellem er tilfældene planlagt af en højere magt. Men sædvanligvis, når en overtroisk person kommer ud for tilfældigheder, lægger han meget mere i dem, end der er grund til.”

”Så når både Wayne, Lance og den Mørke Broder nævnte mennesker og guder, så var det blot en tilfældighed uden større betydning?”

”Ikke helt,” svarede Johannes. ”Du, Wayne og Lance har været venner i mange år, og som sådanne indstiller I jer nemt på hinandens frekvenser og deler mange af de samme tanker. Det forøger i høj grad chancen for, at I vil komme frem til de samme konklusioner inden for et område. Det, der skete med jer tre, var slet ikke så meget en tilfældighed, som du troede. Du ledte efter et svar, og du var glad, da der var noget, der syntes at springe dig i øjnene. Men det var ikke en tilfældighed, at den Mørke Broder slog ned på det. Det tjente hans formål.”

”Og hvad så med svaret?” spurgte jeg. ”Er det rigtigt eller forkert?”

”Lad os lige gå tilbage et øjeblik,” sagde Johannes og satte fingrene mod hinanden. ”Hvorfor tror du, Joshua sagde, at det var en ond og utro slægt, som leder efter tegn? I virkeligheden betyder ond her *vildledt*. Og hvordan er man så vildledt, hvis man søger efter tegn?”

”Jeg har aldrig tænkt på, at det at se efter tegn, kan være noget negativt. De fleste mennesker betragter tegn som noget positivt.” Johannes var tavs, han ventede åbenbart på et præcist svar.. Jeg fortsatte: ”Ok, lad mig se. Hvis vi bruger tegn til at styre vores liv, bruger vi noget uden for os selv. Måske er det meningen, at vi skal se indad.”

Johannes smilede. ”Der er stadig håb for dig. Jeg tror, dit lys vokser. Hvordan kan man så være utro ved at søge efter tegn til at vejlede en?”

”Den er svær. Jeg kan ikke rigtigt se nogen forbindelse der.”

”Der er stor overensstemmelse her,” sagde Johannes. ”Svar mig på det her: Hvad er utroskab?”

”Det er, når en person svigter sin ægtefælle og har et seksuelt forhold med en anden?” svarede jeg.

”Og hvem mon din åndelige ægtefælle bør være?”

”Mener du en anden end min fysiske kone?”

”Ja”.

”Kan det være Gud?”

”Du har ret. Det står der overalt i skrifterne. Israelitterne kaldes *Jehovas Brud* gennem hele Det Gamle Testamente, og kirken kaldes *Kristi Brud* i Det Nye. Både Israel og kirken er symboler på dem, som har lyset fra Guds Ånd i sig. Så hvordan kan en Kristi eller Guds brud begå utroskab?”

”Måske ved at forlade Gud eller ved at støtte sig til eller forene sig med en anden eller en anden Gud.”

”Meget tæt på,” sagde Johannes. ”Lysets broder mærker Guds Ånd i sig selv og har forpligtet sig til at følge den og at blive ét med den ligesom i et ægteskab. Hvis han aktivt søger et tegn uden for sig selv som den vigtigste vejledning, så forårsager det, at han skifter sin opmærksomhed væk fra Ånden. Så bliver hans Gud en falsk Gud uden for ham selv, og den indre Gud ignoreres og svigtes. Han har således begået utroskab mod sin eneste sande vejledningskilde, og det sætter en sort mur op mellem hans personlighed og Gud indeni.”

”Fascinerende,” sagde jeg og følte mig igen som Spock. ”Så new age folk, som altid snakker om den indre Gud – og samtidigt altid søger efter tilfældigheder og tegn – de siger én ting, mens de i virkeligheden gør noget andet?”

”De er ikke alene om det,” smilede Johannes. ”For på den anden side af spektret søger de religiøse også efter tegn i stedet for efter et svar fra Gud gennem bøn, som de ellers siger, de underviser i.”

”Skal vi så søge indad efter alle svar?”

”Nej, ikke helt. Det ville jo betyde, at den ydre verden ikke havde nogen betydning eller noget formål. Formålet med den ydre verden er at stimulere med erfaring, og formålet med den indre er at verificere. Uden den ydre verden er der ikke noget at verificere, og uden den indre er der ingen kilde, der kan finde sandhedskornene, som eksisterer i alle ting.”

”For mig ser det ud, som om de religiøse fundamentalister leder uden for sig selv efter svar, og new age’rne forsøger at se indad; men de koncentrerer sig begge for meget om kun den ene side af pendulsvinget,” sagde jeg.

”Endnu et godt svar,” sagde Johannes og smilede. ”Og nu vil du gerne have, at jeg skal fortælle dig, om du har fundet det rigtige svar.”

”Jeg har været meget nysgerrig hele ugen.” Jeg lænede mig ivrigt fremad.

”Lad os få en kop kaffe mere og udforske dine tanker.”

Kapitel 12

Gud er os

Johannes nippede til den friske kaffe og sagde: ”Fortæl mig så dit svar.”

”Jeg synes, det ville være et godt svar, fordi det er et direkte citat fra Jesus eller Joshua, som du jo kalder ham nu, og du skrev det selv i Johannes Evangeliet kapitel ti. Der står, at Jesus sagde, *I er guder.*”

Johannes smilede og sagde: ”Så hvad er svaret på spørgsmålet – HVEM ELLER HVAD ER DU? ikke *hvad er mennesker?* Tænk nu over spørgsmålet og svar så igen.”

”Jeg mener, at jeg er Gud eller en gud,” sagde jeg.

”Hvilken en af dem? Er du Gud eller en gud?”

Jeg havde ikke regnet med, at svaret ville være så vanskeligt. Jeg prøvede igen: ”Mormonerne siger *en gud*, og new age’rne siger bare *Gud.*”

”Og hvad siger du?”

”Jeg tror, at jeg er Gud,” sagde jeg og følte mig lidt mærkelig.

”Skal jeg så tilbede dig?” lo Johannes.

”Nej! Selvfølgelig ikke!” udbrød jeg.

”Er du så sikker på, at du er Gud?”

”Jeg er ikke sikker,” svarede jeg spagfærdigt. ”Måske er jeg bare en gud.”

”Ok, så er du en gud,” Johannes smilede igen med et blik i øjnene, der viste, at han kendte til ting, der lå uden for min rækkevidde. ”Så må du jo have stor magt. Hvorfor får du ikke lige den servitrice derovre til at svæve og viser mig din magt? Eller endnu bedre, hvorfor knipser du ikke med fingrene og helbreder din kone?”

Hans sidste ord nåede helt ind til mit væsens kerne. Der var ikke noget, der tydeligere viste min hjælpeløshed, end at jeg ikke havde været i stand til at hjælpe min egen kone. ”Jeg er vel nok et fjols,” tænkte jeg ved mig selv. ”Hvis jeg er Gud eller en gud, så burde jeg jo være i stand til at helbrede min kone.” Jeg slog øjnene ned og var følelsesmæssigt dybt berørt. Jeg følte, at jeg var nul og niks, og i hver fald slet ikke en gud.

Johannes så på mig med medfølelse: ”Jeg ville ikke såre dig; jeg ville blot fange din opmærksomhed.”

”Den har du helt sikkert,” sagde jeg. ”Du godeste, hvor jeg dog føler mig som et fjols. Jeg er ikke mere en gud end det askebæger derovre. Hvis jeg

var Guds lilletå, ville jeg have helbredt Elizabeth. Jeg synes ikke, jeg kan gøre noget som helst for hende, og jeg føler mig hjælpeløs.” Jeg var mere følelsesmæssigt berørt, end jeg havde været i årevis.

”Lad ikke følelserne tage dine øjne væk fra sandheden,” sagde Johannes blidt. ”En sand søgende må være delvis Spock, delvis Kaptajn Kirk og med et strejf af Bones.”

Jeg begyndte at le.

”Jeg er glad for, at jeg kan opmuntre dig. Hvad er det, der er så sjovt?”

”Jeg kunne lige se for mig, hvordan Johannes, Jesu apostel, sidder og ser Star Trek. Jeg syntes bare, det var så sjovt – noget lignende som hvis Jesus sang en rap sang.” Det er sjovt, hvordan man nogle gange kan skifte fra en følelse til en anden, når der er noget, der lyder rigtigt.

For første gang i al den tid jeg havde kendt ham, så Johannes lidt forvirret ud. ”Jeg må huske at spørge Joshua, om han har lavet noget rap for nyligt,” sagde han spøgende. ”Lad os komme tilbage til vores emne. Du skal være delvis Spock og delvis Kaptajn Kirk her for at finde sandheden. Følelser vender ofte sandheden på hovedet.”

”Var mit svar om at være Gud så rigtigt eller forkert?”

”Det var ikke det korrekte svar.”

”Så er vi altså ikke rigtigt guder?”

Johannes holdt en pause og sagde: ”Var dit svar om at være et menneske det korrekte svar?”

”Du sagde nej.”

”Men er du et menneske?”

”Ja..... Siger du, at mit svar måske er sandt, men at det er det forkerte svar?”

”Netop. Vi kaldes mennesker, men da mennesker ikke ved, hvem de er, så siger det dig ikke ret meget, når du kalder dig selv et menneske, vel?”

”Næ, det gør det vel ikke.”

”Hvis du siger, at du er Gud, og du ikke ved, hvad eller hvem Gud er, så bliver du ikke meget klogere af det, vel?”

”Nej.”

”Du ved ikke ret meget mere om, hvem du er, end du gjorde, før jeg fortalte dig, at du er Gud.”

”Jeg tror, jeg forstår, hvad du prøver at sige. Du prøver at sige, at jeg skal

besvare spørgsmålet med noget, der virkelig fortæller mig noget om, hvem jeg er. Hvis jeg siger, at jeg er kød, men ikke forstår forskellen mellem kød og silicium, så kan jeg lige så godt sige, at jeg er silicium. Mit svar har ingen mening, hvis jeg ikke forstår, hvad kød er.”

”Det er et godt eksempel, min ven. Det vil jeg måske bruge over for min næste elev. Ja, dit svar skal have mening. Det er måske sandt, at du er et menneske, Gud eller Guds søn, men hvis du ikke kan forklare, hvad ordene dækker over, så er de blot ord uden betydning og uden sand forståelse.”

Frustreret over at jeg stadig ikke kendte svaret, svarede jeg: ”Før vi fortsætter, vil jeg gerne have, at du forklarer mig betydningen af Johannes Evangeliet kapitel ti. Der er stor uenighed blandt de kristne i dag, om Jesus virkelig sagde, at vi er guder.”

”Hvilken konklusion kom du til?”

”Det lyder, som om Jesus virkelig fortæller os, at vi er guder.”

”Du har ret. Jeg var faktisk sammen med Ham flere gange, da Han brugte dette argument. Efter at Han blev en velkendt skikkelse i Jerusalem, kom de religiøse autoriteter ofte til ham, fordi de havde hørt deres tilhængere sige, at Han enten var Messias, en gud, Guds søn eller en gammel profet, som var vendt tilbage fra de døde eller var blevet genfødt. De ville ofte tiltale Ham med ondt i sigte og sige sådan noget som: *Hvem tror du egentlig du er? Guds søn?*

”Så ville Han svare dem noget i retning af: *Og hvad hvis jeg siger, at jeg er Guds søn? Hvorfor synes I, det er noget særligt, når I kaldes guder i Salmernes Bog og i Mosebøgerne? Hvis de mennesker, som blot modtog Den Hellige Skrift, kaldes guder, hvorfor synes I så, det er så utroligt, at jeg skulle være Guds søn?*

”Her, lad os vende tilbage til Salmernes Bog.” Johannes åbnede sin Bibel på Salmernes Bog. ”I det første vers i det omtalte kapitel, står der: *Gud træder frem i gudeforsamlingen, BLANDT GUDERNE holder han dom.* Hvem er de guder, som Han dømmer blandt? Det står der i vers seks: *Jeg har sagt: I er guder, I er alle sønner af den Højeste.*

”Her får vi at vide, at de guder, som Gud dømmer iblandt, er dem, som modtog Den Hellige Skrift, sådan som Jesus sagde. Der er faktisk talrige steder i Mosebøgerne, hvor de mennesker, som dømte andre mennesker kaldes guder. I de nuværende Bibler er oversættelsen ofte forkert, men

hvis du bruger en hebræisk konkordans fra en almindelig kristen boghandel, kan du overbevise dig selv om, at dommerne kaldes guder igen og igen. Jeg skriver lige skriftstederne ned, så du kan slå dem op.”

Johannes kradsede nogle skriftsteder ned og rakte dem til mig. Der stod Anden Mosebog 21:6; Anden Mosebog 22:8-9. ”Alle de steder ordet *dommere* er nævnt heri, stammer det fra det hebræiske ord ELOHIYM, og det er det samme ord, som bruges om den Gud, som skabte himlen og jorden. Interessant nok blev det oversat korrekt i den engelske King James version i Anden Mosebog 22:27.”

Han rakte den til mig og jeg læste: ”*Guderne må du ikke spotte, og dit folks øvrighed må du ikke forbande.*”

Johannes kom med sin tolkning: Folkets øvrighed var Moses, og guderne var Moses og dommerne. Det er derfor, David kalder Gud *den som holder dom midt iblandt guder* i Salmerne.”

Jeg tilføjede: ”De fundamentalistiske kristne mener, at Salmernes Bog 82:7 modbeviser ideen om, at menneskene er guder. Her nu skal jeg læse det: *Dog skal I dø som mennesker, og I skal falde som en af stormændene!* Da det kommer lige efter *I er guder* udtalelsen, siger de, at *I er guder* er en spot.”

”Hvordan synes du, det lyder?”

”For mig lyder det, som om David sagde, at de var guder, som opførte sig, som om de kun var mænd.”

”Det er korrekt. Slå nu op på Anden Mosebog kapitel fire vers seksten og læs.”

Jeg læste: ”*Han skal tale til folket på dine vegne; han skal være din mund, og du skal være gud for ham.*”

Johannes forklarede: ”Her er der tale om Aarons stilling som talsmand for Moses. *Ham* er Aaron, og Moses er guden.”

”Jeg kan godt forstå, at dit liv har været i fare fra liv til liv,” bemærkede jeg. ”Jeg kan forestille mig, at du kan gøre nogle dybt religiøse mennesker ret urolige, når du diskuterer Den hellige Skrift.”

Johannes smilede: ”En sandhed, som man ikke før har set, kan skabe stor forstyrrelse, når den præsenteres klart. Joshua eller Jesus var en mester i at gøre det. Det fremgår ikke engang helt af Biblen, hvor vrede de religiøse autoriteter på den tid blev på grund af ham.”

”Det kan jeg godt forestille mig,” nikkede jeg. ”Ud fra vores samtale indtil

nu ser det ud til, at du mener, at vi er guder, sådan som skriften fortæller, men blot at acceptere det fortæller os ikke meget om, hvem vi er, og derfor er det ikke svaret på dit spørgsmål.”

”Det er korrekt. Du er både Gud og én gud, og ud fra et andet synspunkt er du på vej til at blive en gud, men alle disse udtalelser er blot ord for dem, som citerer dem. Jeg vil give dig et vink, som kan hjælpe dig til at forstå mere om, hvad Gud er. Læs Paulus’ første Brev til Korinterne kapitel tolv, og fortæl mig så i næste uge, hvad du fik ud af det. Her - jeg skriver det ned ved siden af de andre teksthenviisninger.”

”Jeg har lagt mærke til, at du citerer meget fra Biblen,” bemærkede jeg, mens han skrev. ”Hvad mener du om andre hellige skrifter og religiøse filosofier i verden?”

”Jeg bruger Biblen meget sammen med dig, fordi den har stor betydning i denne del af verden. Der findes sandhed i alle hellige skrifter og i alle filosofier i verden. Jeg kender mange af dem og har undervist i mange af dem. Men for nu at komme tilbage til emnet, har du nogle andre ideer om, HVEM ELLER HVAD DU ER, før jeg giver dig den næste antydning?”

Jeg tænkte mig om et øjeblik. ”Så i virkeligheden er alle mine svar korrekte, men de fortæller bare ingenting. Jeg er et menneske, jeg er Ånd, jeg er en sjæl, jeg er Guds søn, ja, jeg er endda en gud eller måske endog Gud på en eller anden esoterisk måde, men ingen af disse udtryk giver mig andet end en svag fornemmelse. Er det rigtigt?”

”Det er helt rigtigt. Kan du tænke på et svar på spørgsmålet, som giver mening for dig?”

”Jeg ved ikke, om jeg kan komme med noget intelligent lige nu. Hvorfor giver du mig ikke bare det næste vink, så tænker jeg over det i den næste uges tid?”

”Godt min ven. Her er det. For bedre at forstå hvem eller hvad du er, kan det hjælpe at forstå, hvad du ikke er. Jeg tror, at du allerede har konkluderet, at du ikke er din krop, og at din krop nærmest er et redskab for den, som virkelig er dig.”

”Ja, det har jeg accepteret.”

”Ligesom du har en bil, som er et redskab for dig, når du ønsker at tage nogle steder hen, og hvor dit virkelige jeg sidder inden i bilen, således har

du også en krop, som ikke er dit virkelige jeg, men et redskab du kan bruge til at komme omkring med. Dit virkelige jeg styrer redskabet. De fleste er ikke klar over, at deres virkelige jeg har flere redskaber end blot den fysiske krop.

”Der er to ting, du ikke er: Du er ikke dine følelser, og du er ikke dine tanker. De er to andre redskaber, du kan bruge, når du gerne vil nogle steder hen.”

”Tilbage står spørgsmålet: Hvis du hverken er din krop, dine følelser eller dine tanker – hvad er der så tilbage? HVEM ELLER HVAD ER DU?”

”Det er interessant,” grundede jeg. ”Mange lægmandsfilosoffer som mig selv er klar over, at vi ikke er vores kroppe, men de fleste ser vores følelser og tanker som en del af vores evige natur. Men du siger, at de ikke er en del af vores virkelige selv, men blot redskaber?”

”Det er rigtigt,” svarede Johannes. ”Tænk nu over det samt de skriftsteder jeg gav dig, og så mødes vi her på Denny’s i næste uge ved midnat.”

”Skal du tilbage til dit klokkererjob?” spurgte jeg.

”Det kan godt være, at jeg bliver nødt til at droppe det resten af sæsonen,” sagde han. ”Joshua har brug for min hjælp til at opbygge beskyttelse mod terrorisme, som har mulighed for at forhindre Guds hensigt på jorden. Uanset hvad der sker de næste par år, må du huske på, at det ville have været meget værre, hvis vi ikke havde grebet ind. Forhåbentligt kan vi få tingene på plads i løbet af de næste par uger. Du skal ikke stille mig spørgsmål om det. Der er ikke ret meget, jeg kan afsløre lige i øjeblikket.”

”Det lyder, som om du er en åndelig James Bond,” sagde jeg smilende. Johannes smilede tilbage.

”Elizabeth bad mig sige, at hun er meget glad, fordi du gav hende håb.”

”Hvordan har hun det?”

”Hun fik sine kræfter tilbage i et kort stykke tid, men nu har hun det ligesom før eller måske endda værre.”

”Spørg hende, om det her fra mig,” sagde Johannes. ”Spørg hende, om hun fundet de uønskede tanker og den frygt, som hun har holdt skjult for sig selv, og om hun lært at anbringe dem på deres rette sted?”

”Jeg skal spørge hende,” sagde jeg.

Johannes rejste sig op, som om han var klar til at gå. Han trak et rødt lommelærklæde ud af lommen og rakte det til mig. ”Sig til hende, at hun skal gnide det her mod sin pande tre gange om dagen. Det vil give hende flere kræfter og gøre livet mere udholdeligt for hende i den næste uge. Men du må give det tilbage til mig i næste uge.”

”Det skal jeg gøre,” nikkede jeg og tog lommelærklædet fra hans hånd. ”Skal du af sted nu?”

”Det er jeg bange for.” Vi betalte og gik ud af døren. På vej ned ad gaden sagde han: ”Din bil holder i den modsatte retning.”

”Det ved jeg godt, men jeg er nysgerrig. Hvor skal du hen, og hvordan vil du komme dertil?”

”Jeg skal til Mellemøsten. Nøjagtigt hvor vil jeg ikke sige. *Hvorledes?* spørger du. Lad os gå om bagved det træ der, så skal jeg vise dig det.”

Jeg gik om bagved et træ sammen med ham, hvor vi ikke kunne ses af forbipasserende. Han stod helt stille, lukkede øjnene, bøjede hovedet let og hviskede et ord meget stille. I samme øjeblik var han væk. Han tonede ikke langsomt væk, som spøgelse kan gøre det i en film. Han var bare væk lige på én gang.

Jeg var ikke sikker på, hvad det var, han sagde, fordi han hviskede det så stille, men det lød, som om det var ”Joshua”.

Kapitel 13

Skjult frygt

På vej hjem tænkte jeg på, at jeg ikke kunne være i tvivl om, at Johannes var et mystisk væsen. Jeg var allerede overbevist om, at han var virkelig på grund af hans undervisnings kraft og den indre åndelige følelse, som han fremkaldte i mig, og når man så ser én forsvinde for sine øjne på den måde, så kan man ikke længere benægte, at der er tale om et højere væsen. Da jeg kom hjem, prøvede jeg på at liste i seng uden at vække Elizabeth, men uden held.

”Klokken er efter tre, skat. Jeg var bange for, at du og Johannes var stukket af sammen.”

”Det er der ingen chance for. Du er heldig, at han var nødt til at tage afsted. Jeg kunne have snakket med ham i dagevis uden at sove. Jeg håber, at du har fået sovet lidt, siden jeg tog afsted.”

Hun var tavs. Det betød, at hun aldrig sov. ”Jeg ville altså ønske, at du ville lytte til mig med hensyn til at hvile dig,” sagde jeg. ”Du har været vågen al denne tid, ikke?”

”Tror du, jeg kan sove, når du er derude og oplever dybe åndelige dramaer?”

”Jeg må indrømme, at jeg heller ikke ville have kunnet sove.”

”Havde du så det rigtige svar? Er vi guder eller hvad?”

Jeg fortalte hende om samtalen mellem Johannes og mig.

”Lad mig lige se, om jeg forstår det rigtigt,” sagde hun. ”Alt det, som alle tror og mener, at vi er, er vi ikke i virkeligheden, fordi det blot er ord og begreber, som ikke siger os noget. Vi er heller ikke vores kroppe, følelser eller tanker. Der er virkelig ikke ret meget tilbage, som vi kan være. Måske er vi bare nogle klumper ingenting.”

”Det lyder som et ligeså godt svar, som noget jeg kan finde på lige nu,” svarede jeg noget frustreret.

”Lad mig prøve det lommeørklæde,” sagde hun.

Jeg trak det frem og gav hende det. ”Han sagde, at du skulle gnide det mod panden, og så ville det give dig kræfter. Jeg ved godt, at det lyder skørt, men efter det som jeg har oplevet med Johannes indtil nu, er jeg villig til at prøve alt.”

Hun tog det og holdt det op til panden. Så gned hun det frem og tilbage, mens hendes hånd tilsyneladende blev mere og mere rolig. Til sidst brød hun ud i et stort smil, som om hun oplevede noget dejligt. Hun så på mig og sagde: ”Elskede, elsk med mig.”

Jeg tror virkelig, at jeg var mere overrasket over hendes ord end over Johannes’ forsvinden. Hun havde slet ikke vist nogen interesse for at elske i nogen tid på grund af sygdommen. ”Er du sikker?” spurgte jeg.

”Meget sikker,” sagde hun med en yderst sensuel stemme.

Vi elskede og gjorde det med en følelse af mere glæde og sensualitet – og på den anden side – mere åndelig følelse, end jeg nogensinde før havde følt i en elskovsakt. Jeg kan kun beskrive følelsen som en forening, som mere hører til blandt guder end blandt mennesker.

Bagefter lå vi tavse sammen og fordøjede oplevelsen. ”Selv hvis jeg aldrig får det bedre,” sagde Elizabeth stille, ”så er dette øjeblik et helt liv værd. Der er mange, som lever et helt liv i sundhed og alligevel aldrig oplever sådan et øjeblik, som vi lige har haft.”

”Det er så sandt, som det er sagt. Men der er selvfølgelig heller ikke andre, der er gift med dig.”

Vi omfavnede hinanden og faldt i søvn i hinandens arme.

Vi stod op næste morgen efter blot et par timers søvn, men alligevel følte vi os begge forfriskede. Elizabeth så ud til at have fået kræfterne tilbage igen og insisterede på, at hun ville lave morgenmad. Efter at vi havde sat os sammen til bordet, spurgte hun: ”Så har du tænkt mere på, hvem eller hvad du er?”

”Lidt.”

”Så hvis vi ikke bare er en klump ingenting, hvad er vi så?”

”Jeg har tænkt sådan her. Hvis min krop forsvinder, har jeg måske stadig følelser og tanker. Hvis min krop og mine følelser bliver taget væk, så har jeg stadig tanker, men hvis de alle tre bliver taget væk, må jeg stadig være noget. Jeg har forestillet mig, at jeg stod ved siden af mine redskaber og kiggede på, hvad der var. Jeg føler og ved, at der er noget - den som bruger redskaberne. Noget levende.”

”Måske er du blot livet selv,” sagde hun.

”Jeg ved godt, hvad Johannes ville sige, hvis jeg sagde det. Han ville spørge, *Hvad er livet?*”

”Og svaret på det har filosoferne diskuteret i århundreder,” sagde hun. ”Måske skulle vi begynde med det nemme,” sagde jeg. ”Johannes bad mig spørge dig, om du har opdaget den frygt og de tanker, som du har haft skjult for dig selv, og om du har lært at anbringe dem på deres rette sted.”

”Jeg må virkelig gemme dem godt, for jeg ved ikke, hvad de skulle være.”
”Har du overhovedet tænkt over dem?”

”Hvad er der at tænke over? Jeg synes, jeg er temmelig åben omkring mine tanker og min frygt. Jeg er faktisk ikke bange for ret meget andet end at blive ude af stand til at fungere på grund af denne sygdom.”

”Jeg har tænkt lidt over det. Hvis du skjuler visse tanker og en form for frygt, så er de måske netop gemt godt for dig selv, sådan som du siger. Så når du leder efter dem, er de svære at finde, fordi du selv har gemt dem for dig selv.”

”Siger du, at jeg har gemt dem så godt, at jeg ikke kan finde dem?”

”Måske er det lidt i den her retning: Lad os forestille os, at du har 100 kr. i overskud og gemmer dem i et syltetøjsglas. Af en eller anden grund glemmer du, at du har gemt dem der. Noget senere har du brug for 100 kr., men du tænker ikke engang på at lede nogen steder, for du kan ikke engang huske, at de nogensinde har eksisteret. Måske har du ikke virkeligt ledt efter disse skjulte tanke- og frygtformer, fordi du ikke tror på, at de findes. Men ligesom de 100 kr. stadig findes i syltetøjsglasset, uanset om du tror på det eller ej, således findes dine skjulte frygt- og tankeformer også, og de venter bare på at blive fundet.”

”Du har vist tilbragt for meget tid sammen med Johannes. Du lyder ligesom ham.”

”Tak for complimenten, men jeg har kendt dig længe, og jeg kan mærke, at du har modstand mod at finde de skjulte tanker.”

”Hvis de er skjult, og jeg ikke ved, at de eksisterer, så har de ikke magt til at skade mig. Hvorfor skulle jeg lede efter problemer?”

”Du har ganske givet ikke ledt efter problemer. Du har tværtimod nok prøvet at undgå dem. Men nu har problemerne fundet dig. Hvis Johannes har ret, bliver du nødt til at se i øjnene, at du må bryde barriererne ned og finde det, du har skjult.”

Elizabeth så ud, som om hun ønskede at slå mig. ”Så hvis du kender mig så godt, så kan du jo fortælle mig, hvad jeg skjuler.”

”Jeg er ikke sikker på, at jeg kan finde dem for dig. Jeg tror kun, det er dig, der vil være klar over, når du har fundet dem, men måske kan jeg hjælpe dig og skubbe dig i den rigtige retning.”

”Så skub mig. Jeg er på bar bund.”

”Jeg har en fornemmelse af, at du stadig har nogen frygt tilbage, som har forbindelse til din tidlige religiøse opdragelse.”

”Det er dumt. Min religiøse tro har ændret sig drastisk igennem årene. Jeg er ikke længere bange for bussemanden, og på samme måde er jeg ikke længere bange for den ild og svovl, som jeg hørte om som barn.”

”Det siger du, men kan det ikke tænkes, at du næsten lægger for megen vægt på ideen om, at du ikke er bange for et brændende helvede og på, at skyldfølelse er noget, du har lagt bag dig?”

”Jeg synes, at ideen om, at Gud vil sende os til et brændende Helvede er latterlig. Det vil en kærlig Gud aldrig gøre.”

”Logisk set er det sandt nok, men de ting, du har lært som barn, kan sagtens have en langt mere dybtgående effekt, end du kan se og indrømme. Var dine forældre ikke dybt religiøse baptister?”

”Jo, jeg skulle gå i kirke hver søndag uanset hvad.”

”Jeg kan huske, at du har fortalt, at din fars yndlingspræst var denne helvedes- og forbandelsesfyr, som elskede at råbe op om Guds straf. Du har sagt, at han betragtede alle mennesker som forfærdelige syndere, som skulle straffes med mere smerte og lidelse, end man kan forestille sig, hvis de ikke fulgte Biblens og dydens vej et hundrede procent.”

”Ja, jeg krymper mig stadig ved tanken om den fyr,” svarede Elizabeth.

”Far tvang os alle sammen til at sidde på første række og lytte til hans forfærdelige og voldsomme udfald. I løbet af ugen sad vi ved middagsbordet og snakkede om gudstjenesten, og om hvordan vi kunne bruge det, der blev sagt, i vores liv. Da jeg begyndte at blive interesseret i drenge, hamrede far virkelig dydens vej ind i mig. Han fik mig til at føle, at hvis jeg nogensinde trådte ved siden af og havde sex før ægteskabet, så ville jeg brænde i Helvede for evigt.”

Jeg tav et øjeblik og sagde så roligt: ”Og de gamle religiøse dogmer generer dig ikke mere?”

Elizabeth rynkede på næsen. ”Selvfølgelig ikke. Som jeg sagde, har jeg lagt dem bag mig sammen med bussemanden.”

”Jeg tror ikke, du har lagt dem helt bag dig. For det første kan jeg se, at mindet om de dage stadig generer dig.”

”Alle har pinagtige minder, som de ikke bryder sig om at tænke på,” sagde Elizabeth og rullede ud af køkkenet i sin rullestol.

Jeg besluttede mig for at ændre samtaleemne i øjeblikket. Elizabeth var ved at gå i defensiven. Jeg stod foran hende. ”Din mor var perfektionist, ikke? Lagde hun ikke meget pres på dig, for at du skulle være det perfekte barn?”

Elizabeth sænkede øjnene. ”Da jeg var lille, prøvede jeg på aldrig at gøre noget, der kunne skuffe mine forældre – f.eks. opførte jeg mig aldrig dårligt eller svarede dem igen. Jeg kan endda huske, at jeg skrev små sedler med undskyldninger, fordi jeg ikke var bedre på nogle måder... Men da jeg blev ældre og mere selvstændig og begyndte at gå ud med drenge, virkede de begge to skuffede over mig.”

”Hvordan skuffede?” spurgte jeg.

”Jeg ved ikke rigtigt, hvordan jeg skal beskrive det... som om deres uskyldige lille pige, deres perfekte barn, voksede op, og på en eller anden måde forsvandt uskylden. Jeg følte helt sikkert seksuel skyld, tror jeg. Min mor udsatte mig for et tredjegradsforhør, hver gang jeg havde været i byen, og min far brød sig ikke længere om at være fysisk kærlig over for mig. Jeg følte tydeligt deres ubehag over for min seksualitet. Måske følte jeg deres seksuelle skyldfølelser i stedet for mine egne.” Efter en lille pause tilføjede Elizabeth: ”Det virkede, som om jeg ikke kunne gøre noget som helst rigtigt.”

”Følte du nogensinde, at de ikke elskede dig, som den du i virkeligheden var, eller at deres kærlighed til dig var betinget af, at du levede op til deres ideer om, hvad der var rigtigt og godt?”

Elizabeths øjne blev fugtige. ”Ja,” svarede hun stille. ”Og jeg kunne aldrig leve op til det, uanset hvor meget jeg prøvede. De lærte mig aldrig rigtigt at kende som menneske og efter et stykke tid, ønskede jeg det heller ikke. Jeg gjorde lidt oprør – jeg løb hornene af mig – og jeg er sikker på, at de heller ikke ønskede at kende den side af mig. Jeg tror, det kunne have slået dem ihjel.”

”Det kan være det!” udbød jeg og knælede foran Elizabeth. ”Hvis dine forældre vidste, hvem du virkelig var, kendte dit rigtige jeg, så tror du, det kunne have slået dem ihjel. Så du straffede dig selv ved at undertrykke dit virkelige jeg.... ved at slå dit virkelige jeg ihjel.”

Elizabeth så lidt bleg ud. ”Du er nødt til at tage på arbejde. Vi kan snakke om det her senere.”

”Arbejdet må vente,” svarede jeg. ”Kan du se, hvordan der kan være en sammenhæng mellem din frygt for at opdage de skjulte ting, din undertrykkelse af sandheden, din skyldfølelse og din sygdom i dag?”

”Hmm, måske,” Elizabeth rynkede panden. ”Jeg synes nu, jeg har arbejdet mig ret godt gennem alt det. Jeg er mig selv nu; jeg har ikke længere brug for mine forældres godkendelse.”

”Men du har brug for din egen,” sagde jeg blidt og tog hendes hånd. Jeg rejste mig op og sagde: ”Jeg synes, vi skal udforske det lidt. Jeg tager på arbejde nu, men du skal love mig noget. Lov mig, at du vil tænke over den skyldfølelse, du måske har fra den tid og din frygt for ikke at leve op til dine forældres krav og forventninger.”

”Hvad skulle det nytte?” Elizabeth så vredt op på mig. ”Det ændrer jo ikke noget.”

”Nej, men at se din frygt i øjnene kan måske ændre dig,” sagde jeg og gav hendes skulder et klem. ”Vil du ikke godt prøve? Det kan måske helbrede din sygdom.”

”Jeg skal se, hvad jeg kan gøre, men jeg tror, det vil gøre mere skade end gavn.”

”Stol på mig. Jeg tror, at det er den rigtige retning.”

Jeg kyssede hende farvel og tog min frakke på, mens jeg håbede på, at jeg havde ret.

Kapitel 14

Hvad vi ikke er

De næste par dage var ret almindelige. Jeg havde på fornemmelsen, at Elizabeth ikke ønskede, at jeg skulle presse hende mere angående hendes skjulte skyldfølelser, så jeg holdt en lav profil på det område. Det virkede næsten, som om der var kommet en vis afstand mellem os, som ikke var der før vores samtale, og jeg kunne ikke finde ud af, hvordan jeg skulle lukke hullet.

Jeg tænkte en hel del over, hvem eller hvad vi er, og jeg glædede mig til mit ugentlige morgenmadsmøde med Wayne. Måske ville jeg få noget ud af at fyre et par ting af på ham igen.

Jeg foreslog ham, at vi skulle mødes på Denny's i denne uge, og vi var heldige at få det samme bord, som Johannes og jeg havde siddet ved. Wayne skulle bare vide, hvem der havde siddet på hans plads for et par dage siden, tænkte jeg ved mig selv.

Wayne startede samtalen.

”Hvorfor var du så opsat på, at vi skulle mødes her hos Denny's? Vi kommer her sommetider, når der ikke er andet, der har åbent, men ikke når vi har vores ugentlige diskussioner.”

”Jeg kan bare lide Denny's bedre, end jeg plejede,” svarede jeg nonchalant.

”OHHH..KAY,” sagde Wayne med et ansigtsudtryk, som fortalte mig, at han ikke var helt tilfreds med mit svar. Han fortsatte: ”Slog du skriftstedet op, hvor Jesus siger, at vi er guder?”

”Ja, det var ret interessant. Jeg fandt også et andet skriftsted, der fortæller, hvad Gud er, og som passer med, hvad du sagde i sidste uge.” Jeg trak en Bibel frem og bladrede frem til Paulus' Første Brev til Korinterne kapitel tolv, som Johannes havde foreslået, at jeg studerede.

Wayne så lidt forbløffet ud. ”Jeg kan ikke huske, at du har båret rundt på en Bibel på offentlige steder før.”

”Jeg har ikke før været klar over, at der er så mange interessante oplysninger i den,” sagde jeg. ”Jeg vil gerne læse noget spændende, som jeg har fundet, op for dig. Her, lad mig læse det her fra Paulus' skrifter. I det Første Brev til Korinterne starter Paulus med at fortælle om Åndens

gaver. Om disse gaver og kræfter siger han: *Der er forskel på nådegaver, men Ånden er den samme; der er forskel på tjenester, men Herren er den samme; der er forskel på kraftige gerninger, men GUD ER DEN SAMME, SOM VIRKER ALT I ALLE. Det, som Ånden åbenbarer, får HVER ENKELT til fælles gavn.... For LIGESOM LEGEMET ER EN ENHED, SELV OM DET HAR MANGE LEMMER, og ALLE legemets lemmer, så MANGE som de er, dog danner ÉT LEGEME, SÅDAN ER DET OGSÅ MED KRISTUS. For vi er alle blevet døbt med ÉN ÅND til at være ÈT legeme, hvad enten vi er jøder eller grækere, trælle eller frie; og vi har alle fået ÉN ÅND at drikke. Et Legeme består jo heller ikke kun af én del, men af MANGE....I er Kristi legeme og hver især hans lemmer."*

Jeg så op. "Hvad får du ud af det?" spurgte jeg Wayne.

"Giv mig lige den Bibel et øjeblik," Wayne tog den og brugte et par minutter på at granske kapitlet. "Det er sjovt," sagde han, "jeg har læst Det Nye Testamente et par gange, men jeg tror, jeg har oversat det her. Der er megen dyb mening i det."

"Ja, det synes jeg også," sagde jeg. "Fortæl mig, hvordan du forstår det."

"Jeg kunne nok bruge en times tid på det."

"Hør her," sagde jeg. "Lad os se på den del, som jeg læste vers for vers. Det begynder med *Der er forskel på nådegaver, men Ånden er den samme; Hvordan vil du fortolke det?*" spurgte jeg.

Wayne sagde: "Det fortæller os, at Gud har én Ånd, og at ethvert menneske har en del af den. Tror du, at den ene allestedsnærværende Gud deler ud af sig selv til alle livsformer? Det er en anden måde at sige det, jeg sagde i sidste uge. Hvis Gud er allestedsnærværende, er Han alle steder. På den ene side er Han delt ud i alle de forskellige livsformer, hver eneste en, og på den anden side er Han ét stort liv."

"Det giver mening." Så læste jeg videre: "*Der er forskel på tjenester, men Herren er den samme; der er forskel på kraftige gerninger, men GUD ER DEN SAMME, SOM VIRKER ALT I ALLE. Det, som Ånden åbenbarer, får HVER ENKELT til fælles gavn....* Det understreger det, vi allerede har sagt. At der grundlæggende er én Guds Ånd, som arbejder gennem hvert menneske."

”Jamen, inkluderer det ikke onde mennesker, mordere, folk der tæver børn, voldtægtsforbrydere osv.? Der står jo faktisk, at Ånden arbejder gennem alle mennesker,” sagde han.

”Jeg tror, at de kristne mener, at *alle* betyder alle kristne.”

”Jamen, der står ikke *alle kristne*. Der står *alle*. Og hvis Gud er allestedsnærværende, så må Ånden være i alle personer, ja i alle livsformer.”

”Det er sandt. Men lad os holde os til Paulus her. Han siger helt klart, at Ånden er i alle mennesker, så må det vel også inkludere onde mennesker.”

Wayne stirrede et øjeblik på mig. ”Hvordan kan et ondt menneske have Guds Ånd i sig og stadig være ondt? Er Gud så ond?”

”Måske er Ånden i alle mennesker, også de onde, men de onde og voldsomme mennesker ignorerer Ånden. Måske ignorerer vi den alle i en vis udstrækning.”

”Det er muligt,” sagde Wayne efter et øjeblik.

Jeg fortsatte: ”Jeg finder det næste vers meget interessant: *Før LIGESOM LEGEMET ER EN ENHED, SELV OM DET HAR MANGE LEMMER, og ALLE legemets lemmer, så MANGE som de er, dog danner ÉT LEGEME, SÅDAN ER DET OGSÅ MED KRISTUS*. Det, jeg finder fascinerende her, er, at hvis vi udskifter ordet *Kristus* med *Gud*, så har vi en beskrivelse af, hvad Gud er.”

”Så du siger, at Gud er ligesom en stor krop, og at hvert eneste liv er en del af kroppen. Jeg har tænkt noget lignende før. Lidt i retning af at jeg kun er én celle ud af millioner af celler i et eller andet stort liv, som er meget højere end jeg selv.”

”Lad os sige, at du er Guds mund, og du siger *Jeg er Gud*. Taler du så sandt eller ej?”

”Min mund siger *Jeg er Wayne*, og den siger sandheden, fordi det er mig, der giver ordrene. Den er en stor nok del af mig til, at den kan sige, at den er mig.”

”Så hvis vi er en celle i Guds krop, er det ikke forkert af os at sige, at vi er Guder. Tror du, det var det, Jesus mente, da han sagde, *I er guder?*” spurgte jeg.

”Sikkert. Selv om de mennesker, som kaldtes guder, langt fra var perfekte, udgør de alligevel en del af Hans liv.”

Jeg så i min Bibel igen. ”Det bekræftes faktisk i det sidste vers, som jeg læste op for dig: *For vi er alle blevet døbt med ÉN ÅND til at være ÉT legeme, hvad enten vi er jøder eller grækere, tralle eller frie; og vi har alle fået ÉN ÅND at drikke. Et Legeme består jo heller ikke kun af én del, men af MANGE. I er Kristi legeme og hver især hans lemmer.* Det passer godt med det, vi siger. Kroppen, som er Gud, er ikke én, men mange. Jeg synes, det er interessant, at Biblen bekræfter den tanke, som du har haft et stykke tid. Vi er en celle i en krop, som er langt større, end vi er. Og hvad der er virkelig interessant er, at Biblen synes at antyde, at vi godt kan påstå, at vi er det større liv, som er Gud.”

”Det er en dybtgående tanke,” sagde Wayne. ”Hvad har du lavet for nyligt, har du læst nogle specielle bøger?”

”Jeg har faktisk læst en del i Biblen for nyligt.”

”Føler du trang til at redde din sjæl?” spøjte Wayne.

”Spøg til side. Jeg har fundet nogle fascinerende ting i den. Vidste du for eksempel, at dommerne på Moses’ tid blev kaldt guder?”

”Det kan jeg ikke huske, at jeg har læst noget om i Biblen.”

”Du kan ikke huske det, fordi det ikke er oversat korrekt. Der er flere vers, hvor der står *guder* og ikke *dommere*, sådan som de fleste Bibler oversætter det. Selv Moses blev kaldt en gud.”

”Det lyder næsten som om Biblen er en new age bog,” sagde Wayne.

”Jo mere jeg læser i den, jo mere synes jeg, den understøtter new age filosofien endda mere end de kristne dogmer.”

”Men hvis du citerer et skriftsted for en new age person, synes han, du befinder dig i middelalderen, som om du er en dum bondeknold, der ikke ved noget som helst. Det er helt ironisk. Biblen indeholder en mængde lys, som de ortodokse kristne ikke ser, og som new age’rne overhovedet ikke vil se på.”

Jeg tænkte, at jeg ville ændre emnet lidt: ”Kan du huske det spørgsmål, jeg stillede i sidste uge: HVEM ELLER HVAD ER VI? Det bedste svar, vi har kunnet finde indtil nu, er, at vi er guder. Og hvad er vi så som guder? Vi er en del af den eneste Guds krop. Ved at identificere os med hele kroppen, kan vi godt sige, at vi er guder. Men problemet er, at selv

om det fortæller os meget, så fortæller det os alligevel kun lidt. Som f.eks. hvad er den eneste Gud overhovedet? Man kan sige liv, men hvad er liv? Jeg har det problem her, at alle universets gåder reduceres til ord, og betydningen af disse ord er også gåder. Så at sige at vi er guder eller liv, betyder ikke noget, hvis vi ikke ved, hvad Gud eller liv er.”

Wayne grinede. ”Så du siger faktisk noget, som jeg har troet det meste af mit liv. Når det kommer til stykket, ved vi ingenting med sikkerhed, så vi skal heller ikke tro på noget med sikkerhed.”

Jeg rynkede panden. Wayne kunne være så kynisk. ”Jeg begynder at forstå, hvorfor du har troet det, men jeg bliver nødt til at følge en indvendig tro, som jeg har. Og det er, at når vi ikke er helt sikre på noget, er det enten, fordi vi er ført bag lyset, eller fordi vi ikke har alle kendsgerningerne. Gud og livet er helt klart noget. Vi har bare ikke alle detaljer med hensyn til, hvad de er,” sagde jeg.

”Hvad med kærlighed? Tror du også, den kan defineres?”

”Jeg tror, at hvis vi forstod kærligheden fuldstændigt, så kunne vi definere den ret præcist. Problemet med kærlighed er, at alle har forskellige opfattelser af, hvad det er. Forældrene synes måske, at det er kærlighed ikke at give barnet slik, og barnet synes måske, at det er kærlighed, når de giver det slik.”

”Så har vi et lignende problem med Gud, livet, og hvem vi er. Alle har forskellige opfattelser.”

”Jeg tror, det lidt er som at gætte på, hvor mange bønner, der er i et glas,” sagde jeg. ”Alle har forskellige bud på antallet, men når man anvender den logiske proces ”at tælle”, så får man et nøjagtigt antal. Når man har fundet antallet, så er der kun ét svar. Alle andre svar er så illusioner. Et af min yndlingscitater er fra bogen A COURSE IN MIRACLES, som lyder *sandheden er sand, og der er ikke andet, der er sandt*. Når det rigtige antal bønner er fundet, er der ikke andet, der er sandt. Når vi opdager og bliver sikre på, hvem eller hvad vi er, så vil det og ikke andet være sandt.”

”Men der kan være mere end én måde at beskrive sandheden på,” sagde Wayne.

”Hvordan det?” Jeg gav tegn til servitricen, at vi ønskede mere kaffe.

”Lad os sige, at der er tusind bønner i et glas.”

”Ja. Der er ikke 1001 eller 1002, men kun et tusind.”

”Det er rigtigt nok, men en anden måde at beskrive antallet på er ti gange et hundrede eller ti gange ti gange ti. Der er utroligt mange måder at sige tallet *et tusind* på.”

”Ja, det kan du have ret i, men det vil stadig være sandt, så længe du får det korrekte antal. Tallet et tusind er det samme tal, uanset om du siger det på dansk, spansk eller som ti gange et hundrede. Det absolutte tal ændrer sig ikke, kun måden det beskrives på. Problemet med filosofi er, at folk beskriver tallet et tusind, og de får det til at lyde som to tusind. Men at tro at der er to tusind bønner i glasset, forøger ikke antallet med et tusind. Glasset indeholder stadig kun et tusind bønner, uanset hvor smart dit sprog er.”

”Du har fundet forklaringen på, hvorfor så få mennesker tænker ens.”

”Men de ville tænke ens, hvis de kunne gennemskue den tåge, som skjuler og fordrejer sandheden om antallet af bønner i glasset.”

”Det kan jeg vist godt være enig med dig i,” sagde Wayne.

”Så hvis vi kunne se det sande svar på, HVEM ELLER HVAD VI ER, så ville det sandsynligvis være tydeligt nok til, at vi kunne være enige om det.”

”Ja, det er rigtigt, hvis vi begge kunne se det uden fordrejninger og forudfattede ideer.”

”Lad os nu sige, at ”vi er guder” ikke er svaret, fordi gud er et ord, som i virkeligheden ikke fortæller os ret meget. Lad os også sige, at vi ikke er vores kroppe, fordi vores kroppe blot er redskaber, som bruges af den, der styrer, og som er vores virkelige jeg. Hvad er der tilbage?”

”De fleste filosoffer er enige om, at vi ikke er vores kroppe,” sagde Wayne. ”Uden vores kroppe er der nogle, der påstår, at vi er ånd eller sjæle.”

”Jamen, det er jo kun ord igen. Folk er jo stadig ikke sikre på, hvad ånd eller sjæl er. Lad os sige, at du har en ud-af-kroppen oplevelse og oplever dig selv svævende oppe over din krop. Hvad kan du præcist sige, at du er i denne tilstand?”

”Hvis vi antager, at sådan en oplevelse er virkelig, så kan jeg vel stadig tænke og føle, og jeg har en eller anden slags bevidsthed.”

”Lad os forestille os, at dine følelser ikke er en del af dit virkelige jeg, men et redskab ligesom din krop. Hvis du nu bliver adskilt fra dem også

– hvad er der så tilbage?”

”Tanke og bevidsthed vel sagtens,” sagde Wayne.

”Lad os så forestille os, at dine tanker heller ikke er en del af dit sande jeg, og at du adskilles fra dem. Hvad er der så tilbage?”

”Hvor har du fået alt det her fra?” spurgte Wayne forvirret. ”Vores følelser og tanker overlever da sikkert døden, hvis der altså er et liv efter døden.”

”Jamen alligevel, forestil dig nu, at de blot er redskaber, og at du adskilles fra dem. Hvad er der tilbage?”

Wayne lænede sig tilbage og strakte sig: ” Det er da nogle usædvanlige tanker – selv for dig. Nå, lad mig se. Alt, hvad der ville være tilbage, var vel liv, bevidsthed måske opmærksomhed. Men på den anden side uden dine tanker og følelser, er du måske bare en klat ingenting. Det er svært at sige.”

Jeg lænede mig fremad: ”Jeg tænkte lidt på samme måde, da jeg først fik ideen, men så eksperimenterede jeg lidt. Jeg mediterede lidt, rensede mig selv for alle tanker og løsrev mig fra alle mine følelser, og jeg fandt ud af, at noget i mig stadig var der. Jeg havde stadig liv og bevidsthed.”

”Måske både tænkte og følte du uden at vide det.”

”Hvorfor prøver du ikke selv? Da jeg gjorde det, følte jeg mig mere levende end nogensinde før.”

”Der ser du. Du sagde, at du følte dig levende. Altså følte du stadigvæk.”

”Jamen, det var en højere oktav af følelse. Det var ikke at føle på den almindelige emotionelle måde. Jeg bruger ordet følelse, fordi jeg ikke tror, vi har et ord for det, som jeg mærkede,” sagde jeg.

”Så hvis jeg spiller dit spil her, så må vores sande jeg være en slags bevidsthed, som kan opfange og bruge data, og som bruger følelserne og tankeprocessen, ligesom du og jeg bruger en computer.”

”Du kom grundlæggende til den samme konklusion, som jeg gjorde. Hvis du skulle gætte, ville du så sige, at vi er bevidsthed?”

”Liv, bevidsthed, opmærksomhed, ånd... Hvem ved? Du bliver skør, hvis du tænker for meget på det. Jeg tror, jeg holder mig til at være en gud. Det virker simpelt og langt sjovere. Wayne samlede sin tomme kop op og vendte sig om. ”Hvis jeg var en gud, ville jeg få mere kaffe til at materialisere sig lige nu. Frøken!”

Servitricen hørte ham og kom med noget kaffe. ”Nå,” grinede jeg, ”du fik mere kaffe på ca. 30 sekunder. Det må være ganske tæt på en guds formåen.”

”Bare det var,” sagde han. ”Nu skal jeg fortælle dig noget. Jeg ved ikke, hvor du får de ideer fra, men jeg glæder mig til at høre, hvad du har fundet på i næste uge.”

”Det gør jeg også,” smilede jeg. ”Jeg ved ikke, hvad det næste bliver, men jeg garanterer for, at det bliver interessant.”

Kapitel 15

Guds navn

Resten af ugen gik uden de store begivenheder. Jeg glædede mig ikke så meget til mit ugentlige møde med Johannes, som jeg plejede, fordi jeg vidste, at jeg skulle give lommeværklødet tilbage til ham. Elizabeth lod det ikke ude af syne hele ugen. Hun havde det på sig hele tiden. Det så ud til at virke. Hun havde fået de fleste af sine kræfter tilbage, og vi gik en lille tur hver dag. Samtidig tog hun sig af det meste af husarbejdet og madlavningen. Jeg var begyndt at føle, at vi var et normalt ægtepar igen, bortset fra at det nu var torsdag, og jeg skulle give Johannes lommeværklødet tilbage.

Elizabeth gik tidligt i seng den aften. Ca. klokken elleve gik jeg ovenpå og så hende ligge og sove fredeligt med lommeværklødet knuget i sin højre hånd.

Jeg puffede til hende med albuen. ”Skat,” sagde jeg. ”Jeg bliver nødt til at tage lommeværklødet nu.”

Hun holdt fast om det. ”Nej,” sagde hun. ”Det giver mig kræfter.”

”Jeg tror, det er bedre at give det tilbage end at beholde det.”

”Spørg Johannes, om jeg må beholde det lidt længere.”

Jeg holdt en lille pause og trak vejret dybt. ”Ok. Jeg skal nok spørge ham, men jeg bliver nødt til at tage det med tilbage.”

”Lad mig beholde det, mens du er væk.”

”Johannes har gjort meget ud af at fortælle mig, at jeg skal lytte til den nøjagtige ordlyd af det, han siger. Jeg synes, jeg skal tage det med tilbage, men jeg skal nok spørge ham, om du må beholde det lidt endnu.”

Jeg syntes næsten, jeg kunne mærke kræfterne trække sig tilbage fra Elizabeth, da jeg tog lommeværklødet. Jeg følte mig som en slyngel, men jeg syntes, det var det bedste. Jeg kyssede hende farvel, gik ud i garagen og satte mig ind i bilen. Netop da jeg rakte armen ud for at sætte nøglen i tændingen, følte jeg en snurrende fornemmelse i hele min krop.

Dernæst befandt jeg mig siddende på gulvet i et sparsomt møbleret værelse. Jeg så mig omkring og fik øje på Johannes, der sad og drak te ved et spisebord. ”Hvorfor kommer du ikke herhen og holder mig med selskab,” smilede han.

Jeg rejste mig op og gik noget desorienteret hen imod ham.

”En kop te?” spurgte Johannes.

”Ja tak. Hvorfor ikke,” sagde jeg. Jeg kiggede ud af vinduet. Solen var i øst. Det så ud som morgen, hvor jeg så end var. ”Hvor er jeg, og hvorfor er solen fremme? Er klokken ikke elleve om aftenen?”

”Her, drik det her;” sagde Johannes og skubbede en kop te hen imod mig. Jeg tog den, satte mig ned og begyndte at nippe til den. ”Wow, der er sandelig liv i den. Hvad er det?”

”Jeg er faktisk ikke helt sikker. Joshua lavede den. Der er flere forskellige blandinger, som Han godt kan lide.”

”Joshua? Mener du Jesus?”

”Det er manden.”

”Var han her?” Jeg troede dårligt nok mine egne ører!

”For et par minutter siden.”

”Kan jeg møde Ham?”

”Det er ikke på dagsorden endnu.”

”Sidder du og siger, at Jesus var her for et par minutter siden, og at Han sad og drak te som en helt almindelig fyr?”

”Det var lige det, Han gjorde.” Johannes så ud, som om han morede sig.

”Jamen er Han ikke steget til himmels eller vandrer rundt et eller andet sted i den næste verden?”

Johannes lo: ”Du har stadig meget at lære, min ven. Men ikke mere hyggesnak. Jeg er presset tidsmæssigt, og vi må se at komme i gang.”

”Du sagde aldrig, hvor jeg er, og hvorfor det er morgen.”

Johannes kiggede indgående på mig et øjeblik. ”Du er i Tel Aviv, og klokken er otte tyve om morgenen her.”

Jeg stirrede på ham. ”Nu skal jeg sige dig noget,” sagde jeg forbløffet, ”hvis jeg ikke troede på dig før, så gør jeg det nu.” Jeg kiggede ud af vinduet igen. Det så ud, som om vi var midt i byen ret højt oppe i en temmelig høj bygning.

Johannes så alvorligt på mig. ”Som du ved, delte jeg nogle af mine minder med dig, da vi begyndte vores forhold. Vil du have noget imod, hvis jeg deler nogle af dine nu?”

Jeg hørte, Johannes spørge, om han måtte få del i mine minder. Jeg tænkte over hans ønske et par sekunder. ”Det vil være fint, men der er et

par pinlige ting, som netop nu dukker frem i min hukommelse, som jeg helst ikke vil dele.”

”Det skal du ikke bekymre dig om,” smilede Johannes. ”Jeg indstiller mig kun på de minder, der har noget at gøre med vores forhold og din undervisning. En sand lærer vil altid kun stille ind på de minder, der frigøres frivilligt. Hold din hånd op.” Fingrene på vores højre hænder mødtes, og jeg følte en svag snurren.

Johannes lænede sig tilbage i stolen og smilede. ”Så langt så godt.”

”Hvad mener du?” spurgte jeg.

”Du har været fristet til at fortælle Wayne om mig, men du modstod fristelsen. Det er godt. De, som ikke kan holde på en hemmelighed, afsløres som regel omkring dette tidspunkt. Du diskuterede den første nøgle med ham, men det forbød jeg heller ikke.”

”Var det så i orden?” spurgte jeg ivrigt.

”Det var mere end i orden. Den slags diskussioner vil forberede dig på din opgave. Du vil komme til at beskæftige dig meget med den slags i fremtiden, hvis du er trofast over for din indre stemme.”

”Du bliver ved med at snakke om en opgave. Kan du fortælle mig mere om den?”

”Hvis du er trofast, vil din opgave omfatte flere ting. Den ene vil være at undervise i nøglerne. Alt, hvad jeg ellers kan sige, vil nærmest distrahere dig på nuværende tidspunkt. Nu må vi videre. Fortæl mig med dine egne ord, HVEM ELLER HVAD ER DU?”

Jeg trak vejret dybt: ”Ok, her er, hvad jeg har tænkt. Hvis jeg ikke er min krop, mine tanker eller mine følelser, og hvis alle de ord og beskrivelser, jeg har fremført for dig, ikke giver mening nok, så tror jeg, at det, der er tilbage, er bevidstheden selv. Jeg er bevidsthed.”

”Ved du hvad bevidsthed er?”

”Bevidsthed er at være levende. Liv.”

”Og hvad er liv?”

”En opmærksomhed.”

”En opmærksomhed i forhold til hvad?”

”Opmærksomhed på hvad der end er derude?”

”Hvad med de ting som er inden i dig selv? Er bevidsthed også opmærksomhed på dem?”

Jeg tænkte mig om et øjeblik. ”Ja, det tror jeg,” sagde jeg.

”Så bevidsthed er opmærksomhed på ting uden for og inden i en selv.”

”Det tror jeg,” sagde jeg usikker på mig selv.

”Så dit virkelige jeg er som et kamera, der tager billeder af, hvad der er uden for og inden i det selv?”

”Jeg er ikke sikker,” svarede jeg svagt.

”Det føles ligesom ikke rigtigt, vel?”

”Nej, det virker dumt, når man tænker på det. Vi må da være noget mere dybsindigt end et kamera,” sagde jeg.

”Endnu engang har du fundet noget, som du ikke er. Et kamera er noget, der bruges af et levende væsen, og det er en anden slags redskab, som dit virkelige jeg bruger.”

Jeg tænkte mig om i et par sekunder: ”Jeg tror, jeg er havnet i en blindgyde. Jeg har prøvet alle svar af på dig, som et menneske nogensinde har overvejet, at han kan være, og ikke et eneste af dem var det rigtige svar.”

Johannes smilede: ”Hvis svaret var indlysende, havde du ikke brug for en lærer. En sand åndelig lærer dukker ikke op for at undervise i det, som man allerede kan læse om i alverdens bøger. Der er i hundredvis af bøger trykt allerede, der handler om menneskets guddommelighed og den ide, at menneskene er guder. Og der findes mange flere, som omhandler de almindelige åndelige ideer. Joshua og de, der arbejder direkte sammen med Ham, giver kun den undervisning, som enten endnu ikke er tydeligt afsløret for menneskeheden, eller som er et aspekt af en tidligere undervisning, som ikke er forstået i nutidens verden. Der er megen undervisning, som endnu ikke er afsløret, og der er også mange ting, som er blevet åbenbaret i fortiden, men som er gået tabt af forskellige grunde. Der vil snart komme en tid, hvor alle de gamle sandheder vil dukke frem på ny, og mange nye vil blive afsløret.”

”Er nøglerne en ny åbenbaring eller tabt viden, der dukker frem på ny?”

”Lidt af begge dele. Det meste vil være ny viden til de søgende; men adskillige af dem er lagt åbent frem i verden i dag, og dog er den fulde betydning ikke forstået. Hver nøgle er oplysning og har nogle sider, som de søgende skal stille ind på. For at løse dem skal du ikke blot finde det rigtige svar, men du skal også demonstrere den korrekte forståelse. Jeg

kan se fra din hukommelse, at du har tænkt lidt over Gud, som Han er beskrevet i Første Brev til Korintherne.”

”Ja. Behøver jeg at fortælle dig om mine tanker, eller kan du læse dem fra min hukommelse?”

Johannes lukkede øjnene et øjeblik og sagde: ”Dine minder giver mig et generelt indtryk af, hvad du har tænkt over. Du er på rette spor, og vi vil snakke mere om, hvem eller hvad Gud er senere. Men vi har ikke meget tid i dag, så vi må gå videre. Bliv ved med at tænke over mysteriet om guddommelighed. På den måde forbereder du dig på fremtiden. Er du ellers klar til din næste antydning?”

”Ja. Jeg er virkelig nysgerrig, for jeg føler, at jeg står i en blindgyde. Jeg kan ikke forestille mig, hvad det næste vink vil være?”

”Den næste hentydning har noget at gøre med mysteriet om Gud, som du har tænkt over. Jeg er sikker på, at du husker historien om Moses.”

”Jeg har set filmen *De Ti Bud*, og jeg har læst historien i Biblen,” sagde jeg.

”Kan du huske, hvad Moses lavede, da han var mellem fyrrer og firs?”

”Han blev jaget ud af Ægypten og blev hyrde i ørkenen. Hvis jeg husker rigtigt, var han omkring firs, da han befriede israelitterne, så jeg vil gætte på, at han var et almindeligt menneske det meste af tiden, da han var mellem fyrrer og firs. Vi ved ikke så meget om den periode af hans liv.”

”Der er ingen del af en persons liv, som går tabt. Alt kan findes frem igen til sidst. Der blev ikke skrevet meget om denne periode, fordi det var en forberedelsestid. Han fandt ud af, at hans svigerfar, Jetro, var en vis mand, som havde kendskab til lærdom, som var blevet givet videre i mange generationer, og han lærte meget af ham og det broderskab, som han tilhørte. Et af de punkter, som Moses diskuterede meget med sin lille konklave i årenes løb, var angående Guds beskaffenhed. Et af de store mysterier, som man diskuterede dengang var, om Gud havde et navn eller ej, og hvis han havde, hvad det så kunne være.”

Johannes fortsatte: ”Grunden til, at Guds navn var så vigtigt dengang, var, at det var en tradition blandt hebræerne og mange af de andre datidige folkeslag at lægge stor betydning i en persons navn. På den tid gjorde man sig stor umage med at navngive børnene, fordi man troede på, at navnet havde forbindelse til eller kunne afgøre barnets skæbne.

”For eksempel betød Abraham *fader til en mangfoldighed*, og det var, hvad han blev. David betød *elsket*, og David blev *elsket af Gud*. Navnet Josef betyder *en person, som forøger* og Josef – som blev solgt til Ægypten – blev verdens rigeste mand og fik rigtig mange efterkommere.

”På grund af denne store interesse for navne, var et af de største mysterier for Moses, hvad Guds navn kunne være. Hvis man kunne opdage Guds navn, ville man også have nøglen til at forstå, hvilket slags væsen, Han i virkeligheden er.”

Jeg nikkede. Johannes tog en slurk af sin te. “I denne fyrre års periode brugte Moses mange dage alene med fårene og sine tanker, og han spekulerede over mange af tidens mysterier. Det mysterium, som optog ham mest, var Guds navn. Han tænkte over det og undrede sig igen og igen.

”Til sidst oplevede han den brændende busk, hvor han kom hen i Guds nærhed og modtog den sjældne chance at kunne stille ethvert spørgsmål, som han ønskede. Kan du huske, hvad spørgsmålet var?”

”Ja,” svarede jeg. ”Han spurgte Gud, hvad hans navn var. Jeg har faktisk tit undret mig over, hvorfor han stillede netop det spørgsmål, men det giver mening nu.”

”Kan du huske, hvad svaret var?”

”Gud sagde, JEG ER DEN JEG ER.”

”Hvad er det for en slags navn?” spurgte Johannes.

”Jeg er ikke sikker. Jeg har altid syntes, at det var et mærkeligt svar. Jeg tror, Gud siger, at HAN bare ER.”

”Sagde Gud, at han ikke havde et navn?” spurgte Johannes.

”Jeg er ikke sikker. Det lyder sådan. Jeg har hørt nogle sige, at hans navn blot er JEG ER.”

”Hvis du var Moses, og Gud gav dig det svar, ville det så tilfredsstillende din nysgerrighed?”

”Hm-m-m, nej ikke rigtigt.”

”Hvis du var Moses, hvad ville du så have svaret?”

”Jeg ville have spurgt, *Hvad er det for et navn JEG ER DEN JEG ER?*”

”Moses var en intelligent mand. Hvorfor tror du, han ikke bad om et tydeligere svar på et spørgsmål, som han havde tænkt over i fyrre år?”

Jeg tænkte mig om et øjeblik: ”Jeg har ikke tænkt på det på den måde,

men du har ret. Jeg tænkte bare, at det var et af Mysterierne.”

”Der er to muligheder. Enten var Moses alligevel ikke så nysgerrig, eller også var han tilfreds med svaret. Hvilken tror du, det var?” spurgte Johannes.

”Du sagde, at Moses havde tænkt over spørgsmålet i fyrré år, så han må have været nysgerrig, men jeg kan ikke forstå, hvordan han kunne være tilfreds med svaret.”

”Du har ret,” sagde Johannes og nikkede. ”Moses var for nysgerrig til at stille sig tilfreds med et delvist svar. Lad os så sige, at Moses var tilfreds med svaret. Hvordan mon det kunne ske?”

”Måske forstod han svaret bedre, end jeg gør.”

”Det er rigtigt. Men han forstod ikke svaret bedre end dig, fordi han var klogere, men fordi han hørte et andet svar end det, der præsenteres i de forskellige oversættelser af Biblen.”

Johannes trak sin gamle Bibel frem igen og åbnede den på Anden Mosebog kapitel tre og bad mig læse vers fjorten. Jeg læste ordene: *Gud svarede Moses: JEG ER DEN JEG ER! Og han sagde: Sådan skal du sige til israelitterne: JEG ER har sendt mig til jer.*

”Det er den almindelige oversættelse i de fleste Bibler, men den er meget dårlig, og de fleste ærlige lærde inden for hebræisk ved det. På hebræisk står der: *Jeg Bliver den, som Jeg Bliver. Gå hen og sig til Israels børn, at Han som Bliver har sendt dig.*

”Gammelt hebræisk er meget forskelligt fra det sprog, som du er vant til. Der var altid huller i teksten, som skulle udfyldes enten af det, der var indlysende, eller ved hjælp af intuitionen. Lad mig nu fortælle dig med almindelige ord, hvilket svar Moses hørte. Som du kan huske, spurgte Moses Gud, hvad Hans navn var. Hertil svarede Gud: *Du spørger om mit navn for at finde ud af, hvem eller hvad jeg er. Det kan jeg ikke sige dig, fordi Jeg Bliver den, som Jeg beslutter mig for at Blive. Gå hen og sig til Israels børn, at Han, som Bliver, har sendt dig.* Johannes holdt en lille pause. ”Sig mig nu, hvordan tror du, Moses forstod dette svar?”

”Jeg tror, du har tændt et lys i mit hoved,” sagde jeg ophidset. ”Jeg ser det sådan her. Som du sagde, så afslørede navnet kerneessensen i individet dengang, og Moses forventede et svar fra Gud, der gav mening. Med andre ord regnede han med at få et svar som *Jeg er den store og mægtige*

eller noget i den retning. Gud sagde til ham, at Han ikke kunne give Moses et almindeligt navn, fordi Han hele tiden ændrer sig og bliver den eller det, Han ønsker at blive. På den måde vil et navn givet på ét tidspunkt ikke kunne anvendes i fremtiden.”

”Godt svaret! Måske har vi alligevel den rigtige mand til jobbet her,” smilede Johannes. ”Du er på rette spor. Gud ændrer altid sit billede over for forskellige folkeslag på jorden og i forskellige tidsperioder. På Moses’ tid f.eks. var Han et billede på en almægtig hersker, som skulle adlydes for enhver pris. På Kristi tid ændrede det sig til den evigt tilgivende og kærlige Gud, som ofrede sin eneste Søn. Det var helt sikkert en ændring i den måde, man opfattede Gud på, men det er ikke rigtigt anerkendt af de fleste kristne. Gud er også fremstillet på andre måder i mange andre religioner, som havde en inspireret begyndelse. Læg mærke til, at hver enkelt religion har et anderledes navn for Gud. Det er, fordi navnet har en speciel vigtig betydning for netop deres bevidsthed, og det vil hjælpe den specielle gruppe eller race med at gøre fremskridt.

”Gud har mange navne, fordi Han er og står for meget forskelligt for mange mennesker i forskellige tidsperioder. Således kunne han ikke give Moses et endeligt navn, fordi Han bliver den, som Han beslutter sig for at blive i forhold til forskellige grupper og individers bevidsthed.”

Jeg nikkede, men en tanke slog ned i mig: ”Jamen er der ikke et skriftsted, der siger, at Gud ikke ændrer sig? Det lyder jo, som om Han faktisk er i konstant forandring.”

Johannes nikkede. ”Da profeterne skrev om Guds uforanderlighed, fortalte de menneskene, at Guds ord kan man stole 100% på – at Han ikke lover menneskene én ting i dag og så bryder løftet i morgen. De sagde ikke, at Han ikke ændrer sig på nogen måde. Det prøvede jeg også at gøre klart i min egen Åbenbaring. Jeg fortalte om Gud, som åbenbarer et nyt navn, at Han skaber en ny himmel og en ny jord, og at Han vil gøre alle ting nye igen. Se på jorden og universet omkring dig, som er Guds krop. Alting ændrer sig konstant og bliver nyt eller fornyet. Alting ændrer sig. Fordi Gud er alting, og alting ændrer sig, så ændrer Gud sig.”

”Nu vi taler om noget nyt, så er det her en helt ny måde at forstå Gud på. Jeg har aldrig hørt noget sådant i min kirke.”

Johannes’ ansigtsudtryk blev alvorligt. ”Verdensreligionerne tror ikke på

nye ting. De vil altid modsætte sig nye lærdomme og forsøge at bevare de gamle, selv om det er videnskabeligt bevist, at de er ukorrekte, ligesom i de dage da kirken forfulgte Galilei, fordi han fortalte, hvad hans øjne så gennem et teleskop.”

”Den konklusion er jeg også selv kommet til. Det er derfor, jeg ikke tilhører nogen form for kirke, selv om jeg grundlæggende tror på Skriften.”

”Det er også en af grundene til, at du blev valgt. Enhver, hvis overbevisninger er fastlåste i dogmer, er ubrugelig som verdenslærer. Det kan godt være, at det lyder sært og er svært at acceptere, men hvis en almindeligt troende, som er fastlåst i et dogme, havde oplevet alt det, du har sammen med mig, og havde hørt det, du lige har hørt, ville han have forkastet mig som en agent for den Onde selv.”

”Også selv om han blev transporteret halvvejs rundt om jorden på et øjeblik?” spurgte jeg.

”Lukketheden hos dem, som er fanget i religiøse dogmer, er utrolig,” sagde Johannes og rystede på hovedet. ”Det blev tydeligt demonstreret af Joshua, da Han vækkede Lazarus fra de døde, efter at han havde været i sin grav i tre dage. I stedet for at omvende de religiøse ledere ophidsede det dem og fik dem til at fremskynde korsfæstelsen. Lederne vidste også uden tvivl, at Kristus var genopstået fra de døde, for Han viste sig for dem efter genopstandelsen, så de ikke havde nogen undskyldning. Selv det omvendte dem ikke, og de kæmpede endnu hårdere mod Hans tilhængere. Når en gennemsnitsperson har låst sig fast på en tro, så er det kun ødelæggelsen af den verden, som er skabt af troen, der kan ændre ham. Det kan ske gennem et indre eller ydre sammenbrud.”

”Jeg har aldrig tænkt over det på den måde, men jeg kan godt se, at du har ret. Det er ikke for at ændre samtaleemne, men hvad er hentydningen så i denne uge?”

”Det, vi lige har talt om, er hentydningen,” sagde Johannes lige ud.

Jeg tænkte mig om et øjeblik og genkaldte mig Bibelversene. ”Kan du ikke give mig noget, der er mere direkte?” tryglede jeg.

”Jeg har givet dig meget at tænke over. Overvej især historien om Moses og Gud.”

Jeg tænkte mig om et øjeblik. ”Jeg har et par andre spørgsmål.”

”Spørg væk. Jeg har et par minutter mere.”

”Du sagde, at du var blevet dræbt et antal gange, én gang under Hitler. Hvordan kunne det ske, når du har magt til at forsvinde? Se, hvad du gjorde med mig. Du teleporterede mig halvvejs rundt om jorden.”

Johannes smilede. ”Intelligent spørgsmål, min ven. Der findes visse love og principper, som styrer, hvorledes menneskeheden kan få hjælp. Jo mere udviklet mennesket er på den åndelige stige, jo mere direkte kan Lysets Broderskab arbejde med dem. Når et medlem fra Broderskabet beslutter sig for at arbejde direkte med mennesker, må han underkaste sig de samme personlige begrænsninger, som den almindelige befolkning lever under. Så da jeg arbejdede direkte med Staufenberg i Nazi Tyskland, udsatte jeg mig for de samme farer, som han gjorde. Den eneste måde, jeg kan være usårlig over for døden på, er ved at arbejde gennem en discipel som dig. Hvis jeg ville arbejde side om side med dig, ville der opstå så megen polemik på grund af arbejdets natur, at vi begge ville blive dræbt, førend arbejdet ville være fuldført. Der er også en anden ting, der gør sig gældende. I forgangne tider kunne jeg bevæge mig fra en del af jorden til en anden, og ingen ville vide noget om det. Med nutidens kommunikationssystemer ville ethvert håb om anonymitet forsvinde, når mit billede blot én gang havde været i ”National Enquirer” eller ”The Star”. Så med alt taget i betragtning har vi besluttet, at det var bedst at arbejde gennem en tilsyneladende almindelig dødelig som dig.”

”Mener du, at jeg blot tilsyneladende er almindelig?” spurgte jeg interesseret.

”Joshua ser mange flere muligheder i dig, end du aner,” sagde Johannes med et smil. ”Selv om dit liv ser ud til at have været ret almindeligt, har du fået mange erfaringer, som har forberedt dig på at være lærer. Du vil selv finde andre, som vil blive vigtige medspillere i denne del af historien. Nogle af dem ville blot have levet almindelige liv, hvis det ikke havde været for den mulighed, som du repræsenterer. Store muligheder fremkalder den menneskelige ånds storhed.”

Wow, det gav mig meget at tænke over, men jeg kunne ikke komme i tanke om, at jeg skulle have haft mange erfaringer, som kunne gøre mig til lærer. ”Det lyder overvældende. Hvad laver du så her i Tel Aviv?”

”Vi har en discipel som dig her og ligeledes i adskillige andre lande i

Mellemøsten. Deres primære mål er ikke at undervise, men at øve indflydelse på de politiske ledere på vejen mod freden. Tro mig, vi står med en vanskelig opgave, især fordi de Mørke Brødre også har deres disciple omhyggeligt placeret. Jeg troede, at jeg kunne have tilbragt nogen tid i Boise med at slappe af og undervise dig i ro og mag, men det ser ud til, at vi har en del kriser på vej, som vi må tage os af. Et af de største problemer er den hurtige spredning af atomvåben til lande i den tredje verden, som ikke vil tøve med at bruge dem. Det er en langt større trussel, end jeres ledere er klar over, og der må gøres noget. Det er alt, hvad jeg har tid til at fortælle dig om det i øjeblikket.”

Jeg var klar over, at min tid var kort, og jeg trak modstræbende lommeværktøjet ud af min jakkelomme og rakte det til Johannes: ”Min kone er meget glad for den lettelse, det gav hende. Er det muligt, at hun må beholde lommeværktøjet lidt længere?”

Johannes svarede blidt: ”Tro mig, jeg føler for hende og også for dig, men de naturlige love skal have lov til at have deres spillerum. Hun er nødt til selv at kæmpe. Lad mig advare dig og sige, at det vil blive langt vanskeligere, end du forestiller dig i de næste par uger, men slutningen vil være god, hvis I begge følger det højeste, I kender.”

”Ja, men det er vel opmuntrende,” sagde jeg uden større begejstring. Elizabeth bliver så skuffet, tænkte jeg.

Johannes klappede mig på ryggen. ”Det er på tide at sende dig tilbage. Måske kan vi tilbringe mere tid sammen i næste uge.”

Det næste, jeg opdagede, var, at jeg var tilbage på forsædet i min bil. Jeg stod ud og gik ret forstumlet ind i mit hjem. Det tog mig et par timer at tage mig sammen til at gå i seng.

Kapitel 16

At blive

Da jeg kom så sent i seng, håbede jeg, at jeg kunne sove lidt længe, men jeg blev vækket ved, at Elizabeth rystede min skulder.

”Mine ben! Jeg kan slet ikke bevæge mine ben!”

”Måske sover de bare,” sagde jeg halvt i søvne.

”Nej. Nej. Det er værre, end det var før. Jeg kan næsten slet ikke bevæge dem nu. Hjælp mig!”

Jeg hadede at føle mig så hjælpeløs, men hjalp hende op i rullestolen.

”Sel!” græd hun. ”Mine ben er fuldstændigt ubrugelige. Selv da de var værst, var der da noget styrke i dem, men nu er det værre end nogensinde. Fik du det lommeværktøj med tilbage?”

”Skat, Johannes sagde, at jeg ikke kunne...”

”Hvad er han for en slags mand? Han giver mig en gave og tager den igen. Nu har jeg det meget værre end før. Jeg ville ønske, jeg aldrig havde set Johannes.” Elizabeth hulkede bittert.

Jeg knælede ned foran hende og holdt hendes hånd fast i min. ”Det må du ikke sige, skat. På grund af Johannes ved du nu helt sikkert, at du har mulighed for at blive helbredt. Han sagde, at hvis jeg løser de første tre nøgler, så bliver du helbredt. Vi må glæde os og se frem til det tidspunkt.” Hun genvandt fatningen et øjeblik og spurgte: ”Har du så fået den første nøgle nu?”

”Ikke endnu. Men jeg nærmer mig.”

”Måske er det her bare en eller anden kosmisk vits, som der ikke findes svar på. Måske er vi ingenting og bliver til ingenting,” sagde hun og begyndte at græde igen.

Jeg omfavnede hende et øjeblik, løftede hendes hage op og så hende dybt ind i øjnene. ”Jeg ved, at der findes et svar. Jeg vil finde det.”

Elizabeth drejede hovedet væk. ”Så bevidsthed var ikke svaret?”

”Nej.”

”Så prøv *ingenting* næste gang. Det kan være ligeså godt som alt andet. Du har gættet på alt andet, som vi kunne være.”

Jeg var overrasket over hendes kulde. ”Jeg har aldrig set dig så negativ.”

”Negativ? Du ved ikke, hvad negativt er,” sagde hun bittert. ”Ring til

doktor Kovorkian, og jeg skal vise dig noget negativt!”

Jeg fik en forfærdelig følelse i hjertet, da hun sagde det. Jeg havde mest lyst til at løbe langt væk fra hende. Det var, som om det ikke var hende, der talte, men et eller andet hadefuldt væsen. Men jeg vidste, at jeg måtte sætte mig ud over følelsen og vise hende al den kærlighed, jeg kunne.

”Du skal nok få dine ben tilbage. Det er blot noget midlertidigt,” prøvede jeg at forsikre hende. ”Vi må tage dig hen til lægen. Måske kan han give dig noget.”

”Lægen kan aldrig hjælpe. Jeg bliver her.”

”Jeg ringer til din mor og hører, om hun kan komme herover, mens jeg viser et par huse frem.”

”Jeg er ikke hjælpeløs. Gå bare, jeg kan godt klare mig selv.” Elizabeth rullede sig selv ud af soveværelset og hen mod køkkenet.

Jeg ringede alligevel og fik hendes mor til at holde øje med hende, mens jeg var nødt til at være væk. Jeg måtte lave en vis mængde arbejde for at overleve økonomisk, og jeg tilbragte al den tid, jeg kunne, sammen med Elizabeth, men lige meget hvad jeg sagde eller gjorde, så det ikke ud til at hjælpe. Hendes humør var det dårligste, jeg nogensinde havde set hende i. Det var næsten, som om hun blev en anden person. Klar over at hun måske ikke havde lang tid igen, brugte jeg ethvert ledigt øjeblik på at tænke over den nyeste antydning og den første nøgle. Jeg fik et par nye ideer og tænkte, at jeg ville snakke med Wayne om dem under vores næste morgenmads møde.

Da det blev søndag, var Elizabeth stadig i meget dårligt humør, og hun syntes slet ikke om, at jeg skulle spise morgenmad med Wayne. Jeg forsikrede hende om, at jeg behøvede én at prøve mine ideer af på og om vigtigheden af at løse nøglerne, men hun opførte sig, som om jeg spildte min tid. Normalt støttede hun mig meget, så denne modstand lignede hende slet ikke. Jeg tog hen og mødte Wayne på trods af hendes kommentarer.

”Jeg kan se, at vi er tilbage på vores normale spisessted,” sagde Wayne.

”Hvordan er din uge gået?”

”Det har været min bedste tid og min værste tid,” sagde jeg og tvang et smil frem.

”Jeg har haft et par uger på samme måde,” sagde han. ”Har du så bestemt

dig for, at vi er bevidsthed, eller har du fundet på noget endnu værre?"

"Jeg har konkluderet, at vores væsens kerne ikke er bevidsthed, men bruger bevidsthed. Bevidstheden er som et kamera, og vores sande jeg er den, som tager billederne."

"Og hvem eller hvad er det så, som tager billederne?" spurgte Wayne.

"Det er jeg ikke sikker på endnu. Du kender filosofen Descartes, som prøvede at udrede, hvad der var virkeligt i mennesket, og han kom med udtalelsen *Jeg tænker, derfor eksisterer jeg.*"

"Ja," sagde Wayne samtykkende. "*Cogito ergo sum* var den latinske sætning, hvis jeg husker rigtigt. Descartes brugte udelukkelsesmetoden og konkluderede, at det eneste, han var helt sikker på, var, at han tænkte, og derfor måtte han eksistere. Det var en af de få ting, jeg lærte på gymnasiet. Jeg finder det interessant, at både Descartes og Gud udtrykte vore virkelige jeg med ordene JEG ER. Måske er vi bare, og det er i sig selv et stort mysterium, som vi aldrig vil kende til bunds eller forstå."

"Det er sjovt, du lige siger det. Jeg har studeret Guds ord til Moses, og udtalelsen "*JEG ER den JEG ER*" er en forkert oversættelse. Den nøjagtige oversættelse er ifølge de lærde *Jeg Bliver den som Jeg beslutter mig for at Blive. Gå hen og sig til Israels børn, at Han som Bliver har sendt dig.* Hvis man tænker over det, kan det være, at Guds inderste væsen, som også kan være vores inderste væsen, har noget at gøre med processen at blive."

"Så skulle Descartes måske have sagt: *Jeg tænker, derfor bliver jeg.*"

"Det ville nok have været mere nøjagtigt," sagde jeg, "men jeg tror, der er et mysterium bag alt det her, som vi simpelthen ikke har set endnu. Vi har en kerne, som bliver, ændrer sig eller udvikler sig, men jeg tror ikke, jeg har fundet løsningen endnu."

"Jeg tvivler på, om vi nogensinde finder den," sagde Wayne. "Vi er bare. Og alt ud over det vil det være umuligt at finde ud af."

"Det kan ikke være umuligt!" sagde jeg med større kraft og mere følelse, end jeg havde haft til hensigt.

Wayne så overrasket ud. "Ok, hvis du mener det, kammerat. Du har ret stærke følelser angående denne opgave, du har sat dig, hva'?"

"Ja, det har du nok ret i. Det var ikke min mening at forskrække dig. Jeg føler mig faktisk under en hel del pres. Elizabeth har det ret slemt igen, mine økonomiske muligheder for at hjælpe hende er begrænsede, og

mine følelser hænger lidt i laser.”

”Jeg føler virkelig med jer begge to. Skal jeg kigge forbi en aften i denne uge og forsøge at opmuntre hende lidt?”

”Det kan vel ikke skade, men ring lige først. Hun har været ret tilbagetrukket på det sidste. Hun opfører sig, som om hun ikke ønsker at se nogen overhovedet.”

”Nogle gange kan det godt hjælpe at få besøg, selv om man ikke lige synes, man er i humør til det.”

”Det har du ret i. For nu lige at komme tilbage til vores snak,” sagde jeg og lænede mig fremad. ”Hvad tror du, det er i os, som bliver. Det kan ikke bare kaldes JEG ER. Der må være et navn på det.”

”Hvis jeg ikke kendte dig så godt, ville jeg synes, at du er ved at blive besat af denne her ide. Her sidder vi og taler om en krise, som din kone er i, og du skifter emnet tilbage til filosofi. Det virker lidt mærkeligt.”

”Ja, du har ret, det virker mærkeligt, men jeg har en god grund til det.” Jeg holdt inde et øjeblik for at finde en god grund, som ikke ville være en løgn. ”Elizabeth er meget interesseret i, at jeg finder svaret. Jeg tror, det kan virke meget opløftende på hende, hvis jeg kan finde et godt svar.”

Wayne så ikke overbevist ud. ”Det virker som en underlig måde at blive opløftet på.”

Jeg holdt en lille pause. Jeg hadede virkelig ikke at kunne være helt ligeud med Wayne. ”Vi har været venner længe,” sagde jeg til sidst. ”Kan du stole på mig nu? Det vil virkelig betyde meget for mig og sandsynligvis også for Elizabeth.”

Wayne så mig i øjnene: ”Jeg har kendt dig længe. Jeg tror, der er noget, du ikke fortæller mig, men hvis det er vigtigt, så skal jeg nok spille med i dit spil.”

”Der er noget, jeg ikke kan fortælle dig. Det eneste, jeg kan fortælle dig lige nu, er, at det er vigtigt, at jeg finder svaret på dette spørgsmål.”

”Nu har du virkelig gjort mig nysgerrig.” Wayne lænede sig fremad og sænkede stemmen. ”Kom nu. Du kan godt fortælle mig det. Du fortæller jo mig alting.”

”Jeg fortæller dig det, så snart jeg kan, bare ikke lige nu.”

Wayne lænede sig tilbage igen. ”Ok. Jeg skal lade være med at plage dig lige nu, men jeg forventer de slimede detaljer snart. Hvorfor får jeg hele

tiden den fornemmelse, at du tror, du har haft en vision eller sådan noget?”

Jeg forsøgte at smile nonchalant. ”Hvem ved? Nu håber jeg, at du vil vride din hjerne og fortælle mig, hvis du har flere dybe tanker om dette emne.”

”Svar mig lige på det her. Tror du virkelig på, at vi er i stand til at finde det rigtige svar?”

”Du ved, at jeg aldrig lyver for dig. Jeg kan fortælle dig det her. Jeg ved tilfældigvis, at vi er i stand til at finde det rigtige svar.”

”Det tror du,” Wayne så direkte på mig.

”Jeg sagde, at jeg vidste det,” sagde jeg med eftertryk.

”Ok,” sagde Wayne. ”Vi fortsætter og regner med, at du har ret, og at vi virkelig kan bevæge os hen, hvor intet menneske før har været. Måske er det et nøgleord her, at Gud sagde til Moses, at han bliver snarere end er. At blive indebærer handling, bevægelse, udvikling, hvorimod JEG ER indebærer en statisk, uforanderlig tilstand. Alle religioner, som jeg kender til, mener, at Gud er perfekt og ikke ændrer sig, men JEG BLIVER indebærer en Gud, som ændrer sig og bevæger sig hen imod en højere tilstand. Det betyder, at Han ikke er perfekt, for hvis Han var, ville Han ikke behøve at udvikle sig mere. Måske er menneskene guder, som nogle siger, simpelthen fordi vi ikke er perfekte, og fordi vi konstant ændrer og udvikler os. Måske er ideen om den perfekte Gud bare noget sludder, som er blevet givet videre gennem tiderne og er fuldstændigt falsk. Måske er Gud fanget i dette univers og prøver at finde hjem, sådan som der står i sangen.”

Pludselig faldt tiøren. ”Godt Wayne! Jeg ved ikke, om du har ret, men du fører os i det mindste i en ny retning. Lad os nu sige, at du er på rette vej med hensyn til, hvad Gud er. Hvis vi virkelig er guder, hvem eller hvad kan vi så være?”

”Den er svær. Måske er vi bevægelse eller handling,” sagde Wayne.

”Det kan faktisk godt være det! Alt andet, hvad folk mener, vi er, er blot redskaber eller instrumenter, som vi bruger, men handling og bevægelse er ikke redskaber. Når videnskabsmændene udforsker den atomare verden, finder de kun bevægelse. De har endnu ikke fundet noget, der kan betegnes som massivt. Når man tænker over det, så består alting af

bølgelængder i bevægelse, derfor må svaret være bevægelse.”

”Det er sandt. Uden bevægelse på det atomare niveau ville der ikke være liv eller form, som vi kender det.”

Jeg stak hånden i lommen efter penge til at betale min morgenmad med.

”Jeg tror, vi er på rette spor. Jeg kan mærke det. Tak for hjælpen, Wayne.

Jeg er ked af at afbryde vores morgenmad, men jeg bliver nødt til at gå.”

Jeg rejste mig og var klar til at gå.

”Hvorfor har jeg på fornemmelsen, at vi kommer til at tale om det her igen?” funderede Wayne, mens vi gik hen til kassen.

”Du har sikkert ret, min ven. Du har sikkert ret.”

Kapitel 17

Mørkets angreb

Jeg havde på fornemmelsen, at jeg ikke skulle lade Elizabeth være alene for længe, og at jeg skulle vende tilbage hurtigst muligt. Jeg fandt ud af, at min anelse var rigtig, da jeg kom hjem og fandt hendes rullestol tom.

”Elizabeth!” råbte jeg.

Der kom intet svar.

Jeg begyndte at lede i alle husets værelser. Til sidst hørte jeg en klynken fra badeværelset. Jeg løb derind og fandt Elizabeth i et hjørne med et forfærdet udtryk i ansigtet og med indtørrede tårer på kinderne.

”Jamen skat, hvad er der dog sket? Hvordan er du dog kommet herind uden din rullestol.”

”Jeg havde brug for dig, og du var gået. Jeg sagde jo, at du ikke skulle gå.”

”Her lad mig hjælpe dig tilbage i rullestolen, så kan vi snakke.” Jeg løftede hende op og bar hende tilbage til hendes stol. Hun klamrede sig til mig og græd stille. ”Sådan nu laver jeg en kop te, og så kan vi snakke.”

Jeg lavede noget urtete til os begge to og satte mig ned over for hende ved bordet. ”Ok. Fortæl mig så, hvad der skete.”

Hun så på mig, og pludselig gled der et udtryk af skræk hen over hendes ansigt. Hun skreg: ”Det er ham!” og begyndte at rulle væk fra mig, så hurtigt hun kunne.

Jeg løb efter hende, fangede hende og tvang hende til at se på mig igen.

”Se på mig! Det er mig. Ikke nogen anden.”

”Jeg så hans ansigt. Dit ansigt blev til hans ansigt!”

”Hvis ansigt?” spurgte jeg, ikke så lidt frustreret.

”Da du tog af sted følte jeg mig træt og faldt i søvn i min stol. Jeg drømte, at jeg var på et loppemarked, hvor der var en hel masse forskellige mennesker, som falbød deres varer. Jeg var der i min rullestol, og jeg kørte rundt fra bod til bod, indtil jeg kom hen til én, som Johannes stod for. Sådan så det i hvert fald ud. Jeg syntes, det var mærkeligt, at han gik rundt med mørke solbriller, og jeg kørte lidt nærmere og så, at han solgte alle mulige slags halstørklæder og fine lommestørklæder. Da han så mig, sagde han straks: *Jeg ved godt, hvad du gerne vil have.* Han tog en gammel

trækasse frem, åbnede den og trak det gamle, røde lommeværkløde ud.

”Må jeg ikke godt få det?” tryglede jeg.

”Selvfølgelig må du få det, min ven. Her, tag fat i det.”

”Han lod lommeværklødet dingle lige foran mig, og jeg greb fat i den ene ende, og straks mærkede jeg min styrke vende tilbage. Jeg var dog forvirret over, at Johannes holdt fast i den anden ende. *Vil du ikke lade mig få det?*” spurgte jeg.

”På én betingelse,” sagde Johannes.

”Og hvad er det?”

”Se ind i mine øjne i seks sekunder.”

”Jeg syntes, det lød som en underlig betingelse, og der var noget ved ham, der slet ikke lignede Johannes. Hans stemme, solbrillerne, betingelsen – det virkede meget mærkeligt. Men ikke desto mindre ville jeg gerne have lommeværklødet, og hans krav virkede harmløst, så jeg sagde ja.

”Så sagde han, *Når du har set mig ind i øjnene i seks sekunder, må du få lommeværklødet.* Han tog solbrillerne af, og til min skræk så jeg, at hans øjne hverken havde pupil eller iris. De var fuldstændigt hvide. Jeg blev meget overrasket, men jeg ville så gerne have lommeværklødet, så jeg så ham ind i øjnene. Pludselig fik jeg den mest onde fornemmelse, man kan forestille sig. Så følte jeg, hvordan jeg blev lammet, mens jeg kunne mærke, at selve min livskraft blev suget ud af min krop. Jeg ville gerne vende mig bort, men jeg kunne ikke. På en eller anden måde følte jeg, at når de seks sekunder var gået, ville jeg være dødsdømt, blive udslettet, ... et eller andet.”

”Så du så på ham i de seks sekunder?” spurgte jeg og var ængstelig for, hvad svaret ville være.

”På en måde forekom de få sekunder jeg så på ham som en evighed, men indvendig havde jeg på en eller anden måde en god fornemmelse for, hvor lang tid der virkelig var gået. I løbet af de første tre sekunder ændrede mandens ansigt sig, og jeg så, at denne person ikke var Johannes. Han var en ældre, kvindagtigt udseende mand med hvidt hår. Da der var gået ca. fem sekunder, smilede han. Det var et smil, som jeg aldrig ønsker at se igen. Det fik en ond gysen til at løbe hele vejen gennem mig. Smilet så ud, som om det tilhørte en masse-morder, som ser sit offer dø, og som nyder det. I det øjeblik anrøbte jeg Gud i mit hjerte om at give mig styrke,

og lige før det sjette sekund fik jeg kraft nok til at vende mig væk, og jeg vågnede op øjeblikkeligt.”

Jeg gav hende et knus og sagde: ” Min stakkels elskede. Sikken en forfærdelig oplevelse.”

”Der er mere,” fortsatte Elizabeth. ”Da jeg vågnede op, forstod jeg, at det var en drøm, der syntes meget virkelig, og jeg trøstede mig selv med, at det blot var en drøm. Men netop da mærkede jeg det samme forfærdelige væsen, ligesom det skete for dig. Jeg prøvede at køre væk fra det, men det følte, som om bremsen var slået til. Jeg faldt ud af stolen og kravlede væk. Jeg vendte mig om og så igen hen imod væsenet, og jeg så et svagt omrids af den hvidhårede mand og hørte hans hviskende ord. *Du er alligevel dødsdømt, hvorfor ikke give dit liv til mig?*”

”Jeg råbte, *NEJ!*”

”Så sagde han noget meget mærkeligt. *Sig til din mand, at jeg ved, hvem jeg er. JEG ER DEN JEG ER. JEG ER SELVET. Jeg, selvet, er det eneste, der betyder noget.* Så forsvandt han, men jeg følte stadig hans nærværelse og kravlede ind på badeværelset, hvor du fandt mig.”

”Føler du stadig hans nærværelse?” spurgte jeg.

”Jeg følte den igen, da jeg så hans ansigt i stedet for dit, men jeg tror, den er væk nu.”

”Det er mærkeligt, at jeg følte ham tidligere, men ikke nu,” sagde jeg. ”Måske skal det onde åbenbares ligesom det gode.”

”Jeg er bare glad for, at du er her,” sagde Elizabeth med et svagt smil.

”Jeg vil ikke have, at du nogensinde skal forlade mig igen.”

Jeg omfavnede hende igen. ”Man skulle synes, at du har fået din del af smerte og lidelse i livet, uden at du behøver at gennemgå sådan noget som det her.”

”Ved du hvad,” sagde hun og sukkede dybt. ”Jeg troede, jeg vidste, hvad frygt var, da jeg fandt ud af, at jeg havde en uhelbredelig sygdom, men det var intet mod den rystende angst, jeg følte i dag. Det var, som om min sjæl var sat på spil, udover at mit liv også var i fare.” Elizabeth rystede stadigvæk, og jeg blev ved med at holde hende tæt ind til mig.

”Ja, jeg ved det godt,” nikkede jeg. ”Jeg har også følt det væsens tilstedeværelse. Man skal opleve det for at forstå, hvilke følelser det vækker i én.” Jeg trak vejret dybt, og slap Elizabeth. ”Jeg synes, vi skal

drikke vores te færdig.”

Vi satte os ved bordet igen efter at have puttet teen i mikroovnen for at varme den, og vi genoptog vores samtale. Jeg spurgte: ”Dette væsen kom med en interessant udtalelse om, hvem han tror, vi er. Hvad sagde han nøjagtigt?”

”Han sagde, at jeg skulle fortælle dig, at *JEG ER. JEG ER DEN, JEG ER. JEG ER SELVET. Jeg, selv, er det eneste, der betyder noget.*”

Jeg svarede: ”Jeg synes, det er interessant, at Johannes sagde, at ”*JEG ER DEN JEG ER*” er en fejloversættelse. Det er interessant at sammenligne de to oversættelser. *Jeg er* viser en statisk tilstand og er en anden måde at sige ”selv” på. *JEG BLIVER* viser en udviklende tilstand, som indebærer, at man ser ud over selvet. På en underlig måde lyder det fornuftigt for mig. For ”de gode” er selvet ikke det højeste, der findes. Det er det, selvet udvikler sig til sammen med andre selv, der er det højeste. Men for ”de onde” eksisterer kun selvet, så deres mål er altid kun at gavne selvet, som de ser det.”

”Hvorfor tror du, hans øjne kun var hvide?” spurgte Elizabeth, som var blevet roligere, selv om jeg kunne se, at mindet om oplevelsen stadig vækkede rædsel hos hende.

”Det er jeg ikke sikker på. Måske er det et symbol på deres blindhed.”

”Tror du, at new age’erne tager fejl, når de siger, at vi skal lede i selvet efter alting?”

”Måske har de bare ikke hele sandheden. På den anden side kan de kristne tage ligeså meget fejl, når de understreger oversættelsen *JEG ER* i stedet for *JEG BLIVER*. Det ser ud, som om både new age’erne og de kristne uforvarende er kommet til at understrege selvet for meget.”

”Det sjove er, at dette onde væsen måske har hjulpet os i stedet for at hæmme os,” sagde Elizabeth og rørte rundt i sin te. ”Er det muligt, at når alt dette er sagt og gjort, at vi så bare er individuelle selv?”

”På en måde er vi individuelle selv, og for de Mørke Brødre er det her, det slutter. Alt hvad de gør, har et selvisk sigte. Men nøgleordet for Lysets Brødre er uselvished. Derfor ser de noget ud over selvet og større end det. Jeg føler, at ordet *BLIVER* er et nøgleord her. Måske er selvet meningsløst for dem, som går i lyset, fordi de er i en tilstand af udvikling. Derfor er selvet i morgen måske et andet selv end det i dag.”

”Og i modsætning hertil er det selv, som ikke udvikler sig det samme i morgen, som det er i dag,” tilføjede Elizabeth.

”Og jeg finder det fascinerende, at det er sådan, de fleste mennesker opfatter Gud – at Han er den samme i går, i dag og for evigt. Når man tænker over det, viser den opfattelse faktisk en meget kedelig Gud, ikke?” funderede jeg.

”Måske er det en af grundene til, at jeg har afvist religionen så definitivt. Jeg har altid syntes om nye oplevelser, hvorimod al religion synes at være centreret om at bibeholde tingene, som de er nu og endelig ikke lave ændringer.” Hun holdt en pause, drak resten af sin te og spurgte så: ”Hvad fandt du og Wayne så ud af med hensyn til den første nøgle?”

”Det ser ud, som om at alt, hvad vi har ment, at vi kan være indtil nu, har været redskaber af en eller anden slags. Selv bevidsthed er som et kamera, som vores virkelige jeg bruger. Så nu har vi endelig fundet noget, som Johannes ikke kan sige er et redskab.”

”Og hvad er så det?”

”Alting er skabt af vibration, handling og bevægelse, så det må også være det, vi er.”

”Det lyder som et mærkeligt svar, synes jeg.”

”Jamen tænk lige over det. Hvis alting var i ro, ville der ikke findes noget samspil, og hvis vibrationerne, som skaber atomet pludselig holdt op med at bevæge sig, ville der ikke eksistere noget overhovedet. Vi må være sammensat af en type vibration i bevægelse; og hvis den holdt op med at eksistere, ville vi også holde op med at eksistere. Derfor må vi være dannet af selve bevægelsen. Det forklarer også, hvorfor vi bliver.”

”Måske og det er en god tanke, men den føles ikke helt rigtig,” sagde Elizabeth og rynkede panden.

”Det er måske ikke det rigtige svar, men det er det bedste, jeg kan finde på lige nu. Jeg har på fornemmelsen, at vi nærmer os. Jeg tror, den næste antydning vil afsløre nøgleordet.”

”Det håber jeg,” sukkede Elizabeth. ”Jeg ved ikke, hvor meget længere mine kræfter kan holde.”

Jeg tog Elizabeths hånd. ”Du skal nok klare det, skat. Når vi løser den tredje nøgle, vil Johannes helbrede dig, som han har lovet.”

”Hvis du bare kunne løse den første nøgle, så ville det være en stor

opmuntring,” sagde hun. ”Du forsøger at finde et svar, som selv de bedste filosoffer i historien ikke har kunnet finde. Hvad får dig til at tro, at du kan opnå mere, end nogen anden har været i stand til?”

”Ingen andre har haft apostlen Johannes til at hjælpe sig,” sagde jeg blidt.

”Jamen, Johannes har vandret rundt på jorden i to tusinde år. Måske har nogen fået hans hjælp. Måske bliver det her sværere, end du tror.”

Godt spørgsmål tænkte jeg ved mig selv, mens jeg prøvede at forsikre hende om, at vi nok skulle løse nøglerne.

Kapitel 18

De mørke brødre afsløres

Da Elizabeth og jeg satte os ned for at spise aftenmad den følgende torsdag aften, spekulerede jeg på, hvordan jeg skulle kontakte Johannes i denne uge, da jeg hørte en banken på døren. Til min overraskelse var det Johannes!

”Jeg håber ikke, jeg trænger mig på,” sagde han.

”Nej... nej, kom dog ind. Skat, se hvem der er her!”

Elizabeth så ud til at være glædeligt overrasket. ”Kom og få noget mad sammen med os.”

”I kan måske overtale mig til det,” smilede Johannes.

”Jeg håber, du kan lide frikadeller,” sagde jeg.

”Det kan jeg i hvert fald, hvis de smager ligeså godt, som de dufter.”

Vi satte os ned for at spise og fortalte ham historien om, hvad der var sket for Elizabeth.

”Jeg tænkte nok, de ville prøve på noget i den retning,” sagde Johannes og rynkede panden.

”Hvad ville der være sket efter seks sekunder, hvis hun ikke havde afbrudt det?” spurgte jeg.

”Denne Mørke Broder ville have stjålet din livskraft for at forøge sin egen vitalitet. Uden hjælp fra Lysets Brødre ville du have været død i løbet af et par dage.”

Elizabeth så rædselsslagen ud. ”Hvad er de fyre for nogle, en slag åndelige vampyrer?” spurgte jeg Johannes, da jeg så hendes reaktion.

”Det er lige netop, hvad de er,” sagde han. ”I mange historier og fabler fra jeres kultur findes der nogle frø af sandhed. Ifølge historierne stjæler en vampyr blod fra sit offer for selv at få fornyet liv. Teoretisk kan han leve evigt, hvis han kan få uendeligt mange ofre. Disse Mørke Brødre tager ikke dit blod, men de tager din livskraft, som fysisk svarer til blodets kraft. Denne stjalne livskraft giver dem mulighed for at fortsætte deres liv.”

”Hvad laver de? Bruger de deres tid på at jage hjælpeløse ofre som Elizabeth?” spurgte jeg og tog Elizabeths hånd.

”Han angreb Elizabeth, fordi han prøvede at ramme dig og sætte en

stopper for dit arbejde. At stjæle hendes livskraft ville have været en gevinst. I virkeligheden får de det meste af deres energi ved at arbejde gennem agenter på jorden.”

”Hvad mener du med agenter?” spurgte Elizabeth.

”Ligesom du snart bliver agent for Det Hvide Broderskab, således findes der også agenter på jorden for det modsatte, for Det Mørke Broderskab. Det Hvide Broderskab oplyser de mange mennesker, som er åbne over for Ånden, og de deler energi ud, mens de Mørke Brødre stjæler energi, fordi de lever af menneskenes energi og kun er interesserede i at hjælpe sig selv.”

Johannes fortsatte: ”Når du er i en mørk agents nærhed, føler du ofte, at du på uforklarlig vis bliver drænet for energi. Nogle gange kan du blive så svag, at du må sætte dig ned. En person under en sådan indflydelse vil oftest ikke kunne tænke klart og bogstaveligt talt kun være i stand til at fremkomme med anerkendende og samtykkende bemærkninger.”

”Jeg har faktisk følt sådan flere gange i mit liv,” afbrød jeg, ”men jeg tror ikke, at de mennesker, som gav mig følelsen, var mørke agenter. Den ene var en religiøs leder af største anseelse, en anden var en offentligt embedsmand, og en tredje var leder af en sammenslutning. De havde alle et ulasteligt ry.”

”Lagde du mærke til, om de alle var omgivet af en usædvanlig autoritativ aura?”

Jeg tænkte på dem et øjeblik. ”Ja. Jeg kan især huske den religiøse leders autoritet. Jeg kan huske, at jeg var uenig med ham og ikke kunne få mig selv til at give udtryk for det. Jeg kunne simpelthen ikke forstå, hvorfor jeg ikke sagde noget.”

Johannes smilede vidende. ”De er nødt til at lukke af for din modstand, før de kan stjæle din energi. Når du giver efter over for deres illusoriske autoritet, bliver du en kilde til deres magt, men deres magt er i virkeligheden ikke virkelig, for den er stjålet. Når menneskeheden vågner op og kræver sin autoritet tilbage, vil de Mørke Brødres magt forsvinde øjeblikkeligt, og de vil blive bundet i over tusind år, som det er forudsagt.”

”Så hvordan befrier man sig for deres kontrol?” spurgte Elizabeth.

”Det er illusionen om autoritet, som giver dem deres magt. De fik magt

til at lukke munden på dig, fordi der var en del af dig, som gav efter for autoriteten. Man kan meget nemt neutralisere en mørk agent ved fuldstændigt at frigøre sig fra hans såkaldte autoritet og kun anerkende én autoritet. Ved du, hvad det er?”

”Gud?”

”Og hvor finder du Gud?”

”Indeni, tror jeg.”

”Ja. Mesteren sagde: *Guds rige er inden i dig*. Hvis du åndeligt underkaster dig en eller anden person uden for dig selv, er du i fare for at miste det sande lys og at blive offer for et falskt.”

”Betyder det, at vi i en perfekt verden, ikke bør have ledere eller offentlige autoriteter?”

”Nej slet ikke. Samfundsstrukturen kan ikke undvære ledere, chefer og nogle offentlige autoriteter. Man kan godt støtte en chef, en borgmester, det lokale politi og andre og på samme tid give Gud inden i dig selv al din åndelige troskab. Der er kun få mennesker, som kan se og forstå forskellen på at samarbejde med en autoritet for helhedens bedste og at give al din magt til en autoritet. Det lærer man kun fuldstændigt, når man neutraliserer en mørk agent. Så forstår den søgende. Det lykkedes for dig, da du neutraliserede den Mørke Broder, som viste sig for dig.” Johannes smilede skævt. ”Tro mig, du overrumplede ham virkelig, da du lo ad ham. Han prøver stadig at komme sig over det. Det er en af grundene til, at han angreb din kone.” Johannes så direkte på mig. ”Lagde du mærke til, hvem han forestillede at være?”

”Ja, han skulle forestille at være dig,” svarede jeg.

”Hvorfor tror du, han gjorde det?”

”Måske fordi du er den højeste åndelige autoritet i vores liv?”

”Ja, og det er uheldigt. Elizabeth har givet mig for meget af sin egen autoritet, og det skabte en mulighed for, at de Mørke Brødre kunne angribe. I skal altid huske: En dør må stå åben, for at de kan komme ind. Når I lærer at holde alle døre lukkede, vil de ikke være i stand til at røre jer på de åndelige og energimæssige planer.”

”Hans øjne var forfærdelige,” sagde Elizabeth og skar en grimasse. ”De var helt hvide og havde hverken pupiller eller iris.”

”Hans øjne virkede hvide, fordi de var drejet indad mod selvet. Det er et

symbol på deres totale selvished. Deres øjne kan se normale ud, når de ønsker det, men når de forsøger at udføre den mest selviske af alle handlinger, som at tage en andens livskraft og bruge den som deres egen, drejer de øjnene indad mod selvet. Det hjælper dem med at tappe din energi til deres forfærdelige formål. Så hvis I nogensinde ser eller drømmer om et væsen, som kun viser det hvide i øjnene, så skal I undgå at se på ham, som I ville, hvis det var selveste Medusa.”

”Har de Mørke Brødres agenter på det fysiske plan også denne evne til at stjæle livskraft?” spurgte jeg.

”De uindviede agenter på jorden har ikke magt til at slå ihjel med negativ energi, men de har magt til at stjæle energi nok til at gøre dig svag. Derudover findes der en håndfuld Mørke indviede, som har mere magt, på det det fysiske plan. De viderekomne Mørke Brødre findes i en anden, astral sfære, ligesom den du netop mødte. Normalt vil man kun møde dem, hvis man udgør en virkelig trussel mod deres planer.”

Johannes fortsatte: ”Agenter under det Mørke Broderskab får ofte materiel succes og prestige til gengæld for at videresende energi til de Mørke Brødre. Selv om de er helliget selvished, findes der stadig åbenlyse grunde til at hjælpe hinanden. Overherrerne i den ikke-synlige verden finder visse agenter nyttige, og de ved, at de må give dem nogle krummer for deres samarbejde, og når de ikke er nyttige mere, får de ikke flere krummer. I modsætning hertil er Lysets Broderskab helliget deres disciple og hele menneskeheden og er altid opmærksomme på, hvor de kan give en hjælpende hånd. Vi er dog ikke helt så magtfulde, som mange tror, og der er begrænsninger for, hvordan vi kan hjælpe. Du er heldig, at jeg har frigjort mig tilstrækkeligt fra andre ting for at kunne undervise dig.”

”Vi er begge beærede over at have dig som lærer,” sagde jeg og fik et samtykkende nik fra Elizabeth. ”Så jeg går ud fra, at mange af vores ledere med stor autoritet, store stillinger og megen indflydelse i virkeligheden er Mørke Agenter.”

”Ja. Mange af dem er. De fleste af dem er ikke klar over, at de er agenter, som udsender mørk energi, men en håndfuld af de farligste er fuldkommen bevidste om det. Vi må selvfølgelig også huske, at ikke alle ledere er mørke agenter. Der findes altid en håndfuld, som ærligt gør

deres bedste for at tjene. Men selv i den sidste kategori findes der mange, som følger vildledende stier, og deres gode hensigter bliver således neutraliseret.”

”Siger du,” indskød Elizabeth, ”at jeg ikke ville have været i fare, hvis jeg ikke havde givet dig for megen autoritet?”

”Det er helt rigtigt,” sagde Johannes.

”Men hvordan kan vi lære fra dig, hvis vi ikke anerkender dig som en autoritet?”

”Svaret,” sagde Johannes, ”er at blive helt klar over, at der kun er én autoritet. Den autoritet er Helligånden, og den kan kun kontaktes indadtil. Men alle mennesker er indbyrdes forbundne ved hjælp af Ånden. Den eneste autoritet, jeg har, er gennem Ånden. Når jeg taler sandt, og I er fokuseret indadtil på Ånden, vil I føle en bekræftelse indadtil. Når I føler den bekræftelse, vil I acceptere mine ord, ikke fordi I ser mig som en autoritet, men på grund af bekræftelse fra jeres egen personlige autoritet.

”Du blev narret af den Mørke Broder, fordi du accepterede mine ord og handlinger uden at checke med Ånden indadtil. Lommetørklædets helbredende kraft overbeviste dig om, at du måtte acceptere mig uanset hvad. Det er den store fejl, som nye disciple altid laver. Selv hvis jeg har ret hele tiden, skal I altid checke; for der kan komme et tidspunkt, hvor den, I tror er mig, alligevel ikke er mig, ligesom det skete, da du blev narret. Så selv det at give sin magt til en sand tjener kan åbne døren for en Mørk Broder, og I kan blive narret.”

”Disse Mørke Brødre giver ikke nogen mening for mig,” sagde Elizabeth og rystede på hovedet. ”Jeg kan ikke forstå, hvorfor de er så destruktive.”

”Den største forskel mellem Lyse og Mørke Brødre er, at den første ser i lyset, og den anden føler i mørket,” svarede Johannes.

Jeg tænkte over denne udtalelse og spurgte: ”Er det en anden måde at sige, at den ene bruger sit indre øje for at opfatte sandheden, og den anden bruger sine følelser for at dække over sandheden?”

Johannes smilede. ”Præcist, min ven. Forestil jer to grupper mennesker, som prøver at finde hjem. Den ene gruppe rejser om natten og den anden i dagens lys. Hvilken gruppe vil have lettest ved at finde hjem?”

”Den som rejser om dagen selvfølgelig,” svarede jeg.

”Alt intelligent liv søger Gud på et eller andet tidspunkt. Selv de Mørke Brødre har gennemgået, hvad begge sider kalder *sjælens lange mørke nat*; og i denne nat fandt de Ham ikke, så de skabte Gud efter deres eget billede samt et system, hvor Gud ikke findes i den Universelle Ånd, men i alle ydre former. I kan så måske forstå, hvorfor de Mørke Brødre overbeviste israelitterne om, at de skulle bygge guldkalven som en kilde til ydre magt. ”Alle på nær nogle ganske få har deres guldkalv, som stjæler deres magt. Men guldets stråleglans må til sidst vige for Sinaibjergets rene hvide lys, som åbenbarer vejen hjem.

”Der er endnu meget, der skal åbenbares og forstås om lys og mørke. Man ser måske korrekt den ene gang, men narres den anden. At forblive i lyset kræver evig årvågenhed. Jeg vil fortælle jer mere om det senere på forskellige tidspunkter.”

Johannes nippede til sin kaffe. ”Min tid er kort, så vi må gå videre med lektien. Har du fundet ud af, hvem eller hvad du er?”

”Jeg tror, at jeg enten har fundet sandheden eller er tæt på,” sagde jeg og lænede mig frem mod Johannes: ”Når videnskabsmændene undersøger materien, siger de, at de ikke kan finde bevis for, at der eksisterer massive partikler. Det eneste, de kan finde på de mindste niveauer, er bølgelængder i bevægelse. Hvis alle disse bølgelængder blev stille og ikke bevægede sig, ville universet rent faktisk forsvinde. Hvis bevægelsen af de bølgelængder, som udgør mig, blev sat i ro, ville jeg sandsynligvis ophøre med at eksistere. Derfor må mit virkelige jeg være bevægelse eller handling af en eller anden slags.”

”Det er virkeligt godt,” sagde Johannes. “Det er en milepæl at være kommet til dette punkt, men du er der ikke helt endnu. Svar mig på det her: Hvad er det, som er i bevægelse, og hvad er den kraft, som skaber bevægelsen?”

Jeg tænkte mig om et øjeblik. ”Hvis der ikke findes massiv materie, så er der ingen bevægelse, hvis det er muligt. Jeg gætter på, at kraften, som driver bølgelængderne, er ren energi.”

”Men,” sagde Johannes, ”hvis der ikke findes massiv materie, så er der ingen bevægelse, som du siger. Siger det så ikke sig selv, at energi ikke er nødvendig for bevægelse, hvis ingenting faktisk er i bevægelse?”

”Måske havde jeg alligevel ret,” smålo Elizabeth. ”Jeg sagde halvt i spøg,

at vi var ingenting, og måske havde jeg ret.”

”I forhold til det materielle plan, har du ret,” sagde Johannes. ”Men fra et højere plan er du et stort noget. Det noget, som skaber al bevægelse i universet, er det store mysterium. Energi er ikke svaret, fordi i virkeligheden er der intet massivt i bevægelse.

Nu vil jeg give jer to større antydninger. For det første: her i hånden har jeg en kuglepen. Nu vil jeg tage kuglepennen og kaste den over i den sofa der.”

Johannes kastede pennen over i sofaen.

”Hvad var det, der fik pennen til at flyve over i sofaen?”

”Det så ud, som om det var dig,” sagde jeg.

”Og hvem eller hvad er jeg? Og lad nu være med at sige *Johannes*.”

”Så det var dit virkelige jeg, der kastede pennen?”

”Ja. Det, som er det egentlige mig, fik pennen til at bevæge sig. Det er den første større antydning. Den anden er en lignelse. Har I begge to et par minutter, mens jeg fortæller den til jer?”

”Jeg tør godt vædde på, at vi ikke går nogen steder hen,” sagde jeg.

Kapitel 19

Lignelsen

Johannes fortsatte: ”Lyt nu omhyggeligt til denne lignelse og skriv den ned med dine egne ord, når jeg er taget af sted. Du skal udgive den senere, og den bliver en inspiration for mange. Hvis du kan mærke Ånden i ordene, kan du gætte, hvor den stammer fra.”

”Jim, Mike, Ron og Dave døde den samme aften. Kort efter befandt de sig på en sti. Det virkede rigtigt at følge stien. Til sidst kom de til et sted, hvor vejen delte sig. Den ene vej gik til venstre; den anden til højre. De stod et øjeblik og tænkte over, hvad de skulle gøre, da der pludselig dukkede en mand i hvidt op og gav dem nogle instruktioner.

”Velkommen venner,” sagde han. ”I nærmer jer jeres nye hjem, og jeg er her for at instruere jer så meget, som det er mig tilladt. Som I ser, er der to stier foran jer: Den ene fører til Himlen, et sted som er smukkere, end I kan forestille jer. Den anden fører til Helvede, et land fyldt med mørke, fortvivlelse og forkrøblede individer. Det eneste, jeg kan fortælle jer, er, at I hver især skal vælge en sti, men når I er nået frem til bestemmelsesstedet, kan I ikke længere vende tilbage. Hvis I når frem til Himlen, skal I blive der, eller hvis I når frem til Helvede, skal I blive der. En ting mere kan jeg sige. I skal ikke være bange, for den belønning I får til sidst, vil være netop den, som I har fortjent. Gå nu tillidsfuldt fremad, hvis I har levet et retfærdigt liv, vil I høste, som I har sået. I må fortsætte fremad én ad gangen, og hver især må I gå alene.”

”Da han havde sagt det, forsvandt manden. De fire stod der forbløffede over denne noget tilfældige metode til at finde Himlen eller Helvede. Til sidst besluttede de sig for at fortsætte, og de trak lod om, hvem der skulle gå først. Jim fik chancen først og valgte stien på højre hånd. Han tænkte, at denne sti måske ville føre ham til Himlen, fordi ”den højre hånd” mindede ham om Trosbekendelsens: ”...siddende ved Gud Faders den Almægtiges Højre hånd...” Men da han gik fremad hørte han rasende lude fra vilde dyr, det så ud, som om skyerne skjulte solen, og det virkede, som om jorden rystede under ham. Han blev meget bange og tænkte: ”Måske har jeg valgt den forkerte sti.” Han vendte om, gik tilbage til de andre og fortalte dem om sin oplevelse. Så besluttede han sig for at prøve stien til venstre. Da han kom lidt frem på stien, fik han øje på flere ildevarslende tegn. Han spekulerede på, hvor langt han mon kunne gå, førend det var for sent at vende om, og for hvert skridt han tog, blev han mere og mere bange, indtil han følte sig tvunget til at gå tilbage til start igen.

"Da de kunne se, at Jim havde svært ved at tage en endelig beslutning om, hvilken sti han ville følge, foreslog Ron og Dave, at Mike skulle vælge. Men Mike var helt lammet af frygt, for ifølge Jims historie, var der ingen af stierne, der lød særligt himmelske. "Jeg vil gerne tænke lidt over det," sagde han. "En af jer må gerne vælge først".

"Så var det Rons tur, og han sagde: "Jeg vælger stien til højre, og jeg kommer ikke tilbage." Som sagt så gjort Ron fortsatte forbi hyden af de vilde dyr og gennem mørket og stormskyerne, indtil han kom til et sted, hvor der var en uforklarlig skønhed og fred. Han gik ud fra, at han var i Himlen og blev der.

"Nu var det Daves tur til at vælge. Jim sagde, at han troede, at han hørte et vildt dyr spise Ron, og de følte alle en kuldegysning gå gennem sig. Dave var ikke sikker på, om han tog den rigtige beslutning, for han valgte stien til venstre. Han tænkte ved sig selv: "Lige meget hvad der sker, vil jeg gå fremad på denne sti og få det bedste ud af det."

"Da han kom længere frem, ændrede lydene og landskabet sig til det værre. Der lød rædselsvækkende skrig fra vilde dyr og stormskyer med truende tordenbrag lød overalt. Men stadig fortsatte han fremad, indtil han nåede et skilt, hvorpå der stod "Helvede". Bag ved ham forsvandt stien, og det var umuligt for ham at gå tilbage. Foran ham lå der et deprimerende sted, mørkt og stormfuldt, fyldt med beboere, som levede i nedslidte, usle hytter. Folkene levede i evig angst for angreb fra dyrene og fra omstrejfende bander, som stjal alt, hvad de kunne få fat i. Lige meget hvor han kom frem, fortalte folk ham, at det her var et land, som var forbandet af djæveln, og at det hele kun ville blive værre i al evighed.

"Dave overvejede længe og grundigt med sig selv. "Jeg lovede mig selv, at jeg ikke ville vende om på denne sti, og at jeg ville få det bedste ud af det. Jeg nægter at bytte til disse dommedagsstemmer. Inden i mig er der intet Helvede, og min samvittighed er ren, så hvorfor skulle der være et Helvede udenfor?"

"Fra det øjeblik fortsatte Dave fyldt med tillid, og han fortalte menneskene, at de ikke behøvede at bo i de usle og nedslidte barakker, og at de kunne ændre forholdene, så de ikke behøvede at leve i frygt. Han stillede også spørgsmål ved deres tro på, at landet var forbandet af djæveln. En lille håndfuld mennesker fattede håb og hyttede, men resten var bange og betragtede endog Dave som en fjende, fordi de frygtede, at han ville gøre tingene endnu værre.

"Dave samlede de mennesker, som var villige til at bytte. De nægtede at acceptere de barakker, som de havde fået tildelt som deres endelige hvilested, og de lavede udkast til nye smukke hjem. Det bedste land, de kunne finde, var en ubeboet sump. De

drænede og udtørrede den og byggede deres hjem og en smuk by med overdådige haver og smukke landskaber. Banderne var ikke et problem for dem, for indbyggerne hjalp, støttede og beskyttede hinanden. De vilde dyr blev deres venner, for menneskene drog omsorg for dem. Selv de mørke skyer og stormene begyndte at lægge sig, og klare, solrige dage blev mere og mere almindelige.

"De mennesker, som var modstandere af Dave, så, hvad der skete, og de tog mod til sig; et efter et blev de andre områder i Helvede omdannet til smukke byer og landskaber. Efter et stykke tid var der ikke andet end skønhed og fred, så langt øjet kunne se.

"Dave betragtede det nu så smukke landskab, og han kom frem til en konklusion: Der var endnu en ting, han måtte gøre. Han gik hen til den oprindelige indgang og fandt det gamle skilt, hvorpå der stod "Helvede", rev det ned, og satte et nyt et op, hvorpå der stod: "Himlen". Idet han gjorde det, viste der sig endnu en todelt sti, og manden i hvidt dukkede op. Hans blik fangede Daves og han sagde: "Jeg tror, du er klar over, hvad du skal gøre".

"Dave så sig tilbage og sagde: "Jeg kan se, at jeg skal til at vælge igen".

"Det er rigtigt," sagde manden.

"Førend jeg fortsætter, kan du så fortælle mig, hvad der er sket med de andre tre?"

"Manden svarede: "Ron befinder sig i en by, der ligner det sted, du har skabt. Han beklager sig kun over én ting: han ville ønske, at han havde været med til at skabe det. Når ønsket bliver stærkt nok, får han chancen for at vælge en anden sti og vil ende et sted, som hedder "Helvede", ligesom du gjorde, og han vil få muligheden for at bygge Himlen.

"Jim og Mike er stadig lammede af frygt og er bange for at tage en beslutning. Det er dem, der i virkeligheden er i Helvede, men før eller siden må de fortsætte fremad."

"Og hvad ligger der foran mig?" spurgte Dave.

"Det ukendte", sagde manden.

"Udtalelsen gjorde Dave bange, men også spændt på samme tid. Og uden at tøve fortsatte han fremad på stien, der gik til højre."

Ingen sagde noget et øjeblik. "Det er en smuk historie," sagde Elizabeth med fugtige øjne. "Jeg skal nok hjælpe min mand med at huske den."

"Det var en glimrende ide," sagde Johannes. "Det første skridt for at løse den første nøgle er at finde det første nøgleord. Det første nøgleord er titlen på lignelsen og på den kraft, der fik pennen til at bevæge sig. Andet

trin af den første nøgle er jeres forståelse af den. I må vise en vis forståelse for nøglen.”

Pludselig var det, som om et lys blev tændt i mit hjerne. ”Jeg har ordet!” udbød jeg. ”Jeg forstår slet ikke, hvorfor jeg ikke har tænkt på det før, men jeg er sikker på, at det er rigtigt denne gang.”

”Du bliver nødt til at vente en uge, før du kan fortælle mig det,” sagde Johannes.

”Du forstår ikke, hvad det er, du beder mig om,” sagde jeg. ”Nu da jeg har fundet ordet, vil jeg gerne snakke om det.”

”Hvis du har ret, så kan du vinde meget ved at overveje ordets fulde betydning og hele princippet i den kommende uge.”

”Jeg kan mærke helt ind til knoglerne, at jeg har ret denne gang. Jeg er bare ivrig for at få det bekræftet.”

”En uge går hurtigt,” sagde Johannes tålmodigt.

”Hvor mødes vi på torsdag?” spurgte jeg ivrigt.

”Denny’s, medmindre planerne bliver ændret. Så vil vi også diskutere starten på din opgave.”

”Nu gør du min ventetid uudholdelig. Du har nævnt en opgave tidligere. Hvad er det nøjagtigt, du har i tankerne?” spurgte jeg ivrigt.

”Det er faktisk mere, hvad Joshua har i tankerne. Han har planer om at give nogle nye oplysninger, en ny lære til verden, og du, min ven, er en del af den plan.”

”Nu har du virkelig gjort mig spændt! Hvorfor bliver du ikke bare her i tre dage og besvarer alle mine spørgsmål?” Jeg følte mig som et barn juleaftensdag, der tiggede om at få lov til at åbne sine gaver før tiden.

”Lige nu er min tid begrænset. Måske kan vi tilbringe tre dage sammen, når Joshua kan undvære mig i et par dage. Indtil da, god fornøjelse med overvejelserne indtil næste uge.” Johannes begyndte at gå hen imod fordøren.

”Lad mig stille dig ét spørgsmål mere, før du går,” bad jeg.

”Fyr løs,” sagde Johannes og vendte sig om.

”At de Mørke Brødre angriber mig, er én ting, men at de er ude efter min kone, det er virkelig uretfærdigt, synes jeg. Er der noget, vi kan gøre for at beskytte hende, indtil vi får lært mere om, hvordan vi kan beskytte os selv?”

”Det er ikke blot din kone, du skal være bekymret for. Der vil komme mange andre – som vil søge lærdom hos lyset, og du vil hjælpe dem – som de Mørke Brødre vil forsøge at distrahere og trække ned på deres eget selviske niveau. Der ER noget, som du, din kone og andre, som slutter sig til, kan gøre for at holde sig konstant i Lyset. Den bedste beskyttelse består selvfølgelig i at blive et med Ånden og at være lydhør og tillidsfuld over for den indre stemme, men kun få kan gøre det i den ønskede udstrækning. Der findes en speciel bøn, som er blevet givet videre fra højere plan, og som vil give stræbende aspiranter og disciple beskyttelse. Vi havde ikke planer om at frigive den lige nu, men det vil måske være passende at give den til dig nu.” Johannes kiggede sig omkring i rummet et øjeblik. ”Jeg har brug for at være alene et øjeblik. Må jeg bruge jeres badeværelse?”

”Ja, selvfølgelig. Ned ad gangen og til venstre,” forklarede jeg nysgerrigt. Da Johannes var gået ind på badeværelset, kunne jeg ikke lade være med at gå tættere på og stirre på revnen under døren. Jeg kunne svagt høre nogle stemmer, men kunne ikke bedømme, om det kun var Johannes eller Johannes og én mere. Det så også ud, som om lyset, som kom ud under døren, blev stærkere. Da stemmerne holdt inde, bakkede jeg, og et øjeblik efter kom Johannes ud.

Johannes så ganske glad ud og han sagde: ”Dagen i dag ligner måske en almindelig dag, men i virkeligheden er denne dag begyndelsen til enden for vores Mørke Brødre. Deres magt vil slutte, ikke fordi vi tilintetgør dem, men fordi de, som er rene af hjertet, ikke længere vil give deres autoritet til dem, og således vil de uskyldige være beskyttet. Når de Mørke Brødre ikke længere kan få fat i den kraftkilde, som ikke tilhører dem, vil de ødelægge sig selv. Sig mig, har du nogensinde hørt om *De 144.000's Sang*?”

”Hvis jeg husker rigtigt, kommer den fra Johannes' Åbenbaring. Jehovas Vidner bruger det tal hele tiden.”

”Find en Bibel, så vi kan læse om den,” bad Johannes.

Jeg skyndte mig at finde en Bibel og gav den til Johannes. Han bladrede om til Johannes' Åbenbaring kapitel fjorten og læste:

”Åb 14:1 Jeg så: Se, Lammet stod på Zions bjerg og hos det stod ét hundrede og fireogfyrré tusind, som havde dets navn og dets Faders navn skrevet på deres pände.

Åb 14:2 Og jeg hørte en lyd fra himlen som lyden af vældige vande og som lyden af voldsom torden, og den lyd, jeg hørte, var som harpespillere, der slår deres harper.

Åb 14:3 Og de synger en ny sang foran tronen og de fire levende væsener og de fireogtyve ældste; og den sang kunne ingen lære undtagen de ét hundrede og firefyrrer tusind, som er købt fri af jorden.

Åb 14:4 Det er dem, der ikke har sølet sig til med kvinder, men er jomfruelige. De følger Lammet, hvor det går. De er købt fri fra menneskene som en førstegrøde for Gud og Lammet.

Åb 14:5 Og der fandtes ikke løgn i deres mund; de er uden fejl.”

Johannes lukkede tankefuldt bogen og så på Elizabeth og mig: ”Det skrev jeg i symbolsk sprog for næsten to tusind år siden. Det lyder, som om sangen skal synges af himmelske væsener, der flyver rundt om Guds trone, men i virkeligheden er enhver her på jorden, som genkender Guds Ånd, som flyder gennem ham selv, meget tæt på Guds trone. Det lyder måske, som om sangen skal synges af jomfruelige mænd, men det vil være af både mænd og kvinder, som er rene af hjertet. Mange har også troet, at 144.000 er et begrænset antal, men i virkeligheden er det antallet i et stort symbolsk kor, ét af mange, som til sidst vil komme fra denne lille planet. Sangen vil heller ikke blive sunget i den almindelige betydning på det fysiske plan, men af aspiranternes og disciples sjæle. Den skal udtales højt og registreres af ånden indvendig. Når ordene genkendes af sjælen, vil en smuk sang blive sendt til Gud, og til gengæld vil den søgende få åndelig beskyttelse og hjælp.”

Kapitel 20

De 144.000's Sang

”Vil du så lære os sangen?” spurgte jeg ivrigt.

”Ja,” svarede Johannes. ”Find papir og blyant og skriv ordene ned præcist, som jeg siger dem. Det her er noget, som du ikke skal udtrykke med dine egne ord, den skal huskes ordret.”

Jeg fandt tingene og var klar til at skrive. ”Jeg er klar,” sagde jeg og var parat til en åbenbaring.

Johannes lukkede øjnene et øjeblik. Så åbnede han dem og udtalte langsomt disse smukke ord:

”Vi takker dig, Fader, at du har åbenbaret for os dit beskyttende, universelle lys; at der i dette lys er fuldstændig beskyttelse mod alle destruktive kræfter, at din Nærværelses Hellige Ånd gennemtrænger os i dette lys, og der hvor vi vil, at lyset skal strømme.”

Johannes holdt en lille pause og lukkede sine øjne. Mens Elizabeth og jeg så til i dyb undren, fik vi øje på et hvidt lys. I begyndelsen var det ganske blødt og svagt, men det voksede i stråleglans omkring en arms længde ud fra Johannes' krop, indtil vi næsten ikke kunne se på det. Nogle få øjeblikke senere bemærkede vi et strålende lys, der begyndte at manifestere sig og danse rundt om vores egen kroppe. Efter ca. et minut mere lignede vi tre glødende sole af lys.

Så talte Johannes igen:

”Vi takker dig, Fader, at du fylder os med din beskyttende Kærligheds ild, at der i denne kærlighed er fuldstændig beskyttelse mod alle destruktive tanker og følelser, at Kristus-bevidstheden løftes op i os gennem din kærlighed, og der hvor vi vil, at kærligheden skal flamme.”

Johannes blev tavs igen, og efter nogle få sekunder så vi klare gule, rosa og røde farver, der blandede sig med hans auras lys. Kort efter bemærkede vi farverne i vores egne auraers lys. Så følte vi kærlighedens enorme ild. Det var en kærlighed og en ild, der trængte hele vejen ind til selve sjælen, og som var særlig vidunderlig selv efter åndelig målestok, noget som vi end ikke kunne udtrykke i ord. Elizabeth og jeg følte begge, at vi alle var fælles om følelsen, og selv om vi aldrig havde følt en sådan intensitet før, virkede det meget naturligt og velkomment.

Mens vi således nød vores livs største oplevelse, åbnede Johannes øjnene og talte igen:

"Vi takker dig, Fader, at du er i os og vi er i dig; at Din Vilje gennem os sendes frem på Kraftens vinger; at Din Hensigt fuldføres på jorden som i himlen; at Dit Lys, Din Kærlighed og Din Kraft manifesteres gennem os for alle Menneskehedens Sønner og Døtre."

Denne gang fremkom der et dybt violet lys med gyldent omrids i hans aura, og det udvidede sig atter og omslutede vores egne lys. Ud over at føle tilstedeværelsen af Ånden og en enorm Kærlighed mærkede vi nu en gigantisk Kraft, som var ganske overvældende. Hvis vi havde tvivlet på eksistensen af Det Højeste Væsen før, forsvandt enhver tvivl, da vi følte en sådan stor tilstedeværelse. Følelsen af kraft var så stor, at det følte, som om den, som ejede den, blot kunne knipse med fingrene og få hele verden til at forsvinde, hvis han ønskede det. Det var i sandhed en oplevelse, som fik os til at føle os ydmyge.

Johannes strakte begge hænder frem, og det så ud, som om lyset cirklede rundt om os alle tre, som om vi var ét liv. Så sagde han stille: "Spørg jer selv..... Når man er i denne tilstand, er det så overhovedet muligt at føle nogen form for frygt? Kan I mærke, at det ville være umuligt for de Mørke Brødre at forstyrre denne fred?"

Jeg så på Elizabeth: "Sådan som jeg har det lige nu, kan jeg ikke engang forestille mig, at der overhovedet eksisterer noget negativt og da slet ikke frygte det." Elizabeth nikkede og smilede samtykkende. Det virkede, som om hun var ude af stand til at tale.

Johannes sænkede armene, og lyset begyndte at svinde, men selv efter at det var væk, følte vi en stor fred indvendigt. Lidt efter talte Johannes igen: "I, mine venner, har netop hørt De 144.000's sang foran Guds trone. Der findes allerede grupper på 144.000, som synger sangen på de åndelige planer, men det her er begyndelsen til den åndelige sang på jorden. Snart vil det være på jorden som i himlen; og der vil være 144.000 og flere, som vil føle Fader-Moder Guds Lys og Kærlighed og Kraft, og som vil tillade sig selv at være en tone, der spilles i sfærernes musik."

Efter at have overvejet det smukke syn, spurgte jeg: "Er det meningen, at vi skal sige denne sang eller bøn regelmæssigt?"

”Ja,” sagde Johannes. ”Sig den sammen mindst én gang om dagen og hver for sig mindst én gang om dagen. Men hver gang I siger den, skal I visualisere alle, som synger sjælens sang, som om de er sammen med jer og nyder godt af lyset og kærligheden og kraften, som I har følt her i aften. Hver gang én ny person lærer sangen, vil helheden blive styrket og få energi.”

Johannes holdt en pause og fortsatte: ”Jeg har kun kort tid, og jeg vil lære jer mere om dette emne en anden gang.”

Vi sagde farvel og så endnu engang Johannes forsvinde i mørket.

Den aften sagde Elizabeth og jeg sangen sammen, før vi gik i seng. Vi så ikke et synligt lys og følte heller ikke ilden, sådan som vi gjorde, da Johannes sagde den, men vi fik en fredelig følelse indeni..... og Elizabeth kunne falde i en dyb søvn uden at frygte et nyt mørkt angreb.

Kapitel 21

Opgaven

I løbet af de næste tre dage fremsagde vi trofast sangen flere gange om dagen, så den fjerde dag blev vi distraherede og glemte at sige den. Vi blev ikke udsat for noget tydeligt angreb, men jeg lagde mærke til, at Elizabeth virkede mere negativ med hensyn til sin sygdom end normalt. Desuden involverede vi os i flere diskussioner, som syntes at bringe os ud af den åndelige stemning. Den femte dag virkede det, som om der hang en stor sky over os. Ved sengetid var der ingen af os, der havde lyst til at sige sangen, men jeg følte, at det var vigtigt, så jeg tilskyndede Elizabeth til at sige den sammen med mig.

Da vi var færdige, sagde Elizabeth: ”Jeg tror, vi lige så stille gled ud af harmoni med vores sjæle. Det var jeg ikke klar over før nu. Lad os sige den igen.”

Vi sagde den igen, og denne gang kunne vi mærke, hvordan vi vendte tilbage til den fantastiske fred, som vi tidligere havde følt. Mens vi nød freden, sagde jeg: ”Denne sang har virkelig en positiv effekt. Vi må huske at sige den hver eneste dag, uanset om vi føler for det eller ej.”

Elizabeth var enig med mig, og vi forpligtigede os mentalt til at sige sangen hver dag.

Bortset fra de to dage hvor vi ikke sagde sangen, gik ugen ret godt. Faktisk syntes den at gå bedre, end den plejede. Jeg solgte to huse uden de sædvanlige problemer og gennemgik, hvad jeg havde forventet skulle være en vanskelig afslutning uden forhindringer. Det så også ud, som om Elizabeth havde mere fysisk styrke, og bortset fra de to negative dage var hendes sindsstemning virkelig forbedret.

Wayne og jeg havde for travlt til vores ugentlige morgenmad. I min fritid i ugens løb tænkte jeg meget over, hvad min opgave mon kunne være og formulerede nogle spørgsmål til Johannes. Ud fra den smule, som Johannes havde fortalt mig, vidste jeg, at jeg på en eller anden måde skulle præsentere hans undervisning og visdommens nøgler for resten af verden; men jeg havde ikke tænkt så alvorligt på det endnu, da jeg jo ikke engang havde fuldført den første nøgle selv. Men han havde sagt, at han ville snakke om min opgave på vores næste møde. Jeg var virkelig nysgerrig.

Denne gang sagde vi sangen sammen torsdag aften. Vi følte begge en stor fred, og ingen af os var bekymrede, fordi hun skulle være alene i et par timer.

Da jeg steg ind i bilen for at køre til Denny's, forventede jeg halvt at blive tryllet væk til et eller andet sted, men der skete ingenting. Uden at der skete noget specielt kørte jeg hen til Denny's, gik indenfor og fandt Johannes i færd med at drikke kaffe og læse den lokale avis i vores sædvanlige hjørne.

Da jeg satte mig, så Johannes op og smilede. "Jeg kan se, at du har sagt sangen," sagde han.

"Hvordan kan du vide det?" Johannes overraskede mig altid.

"Jeg kan se det, som jeg lige sagde."

"Hvad mener du med 'se det'?"

"Dengang da jeg sang sangen for jer, hvad så du da?" spurgte Johannes.

"Jeg så smukke lys, som dansede rundt omkring dig."

"Du så mig altså synge sangen?"

"Ja, det kan man vel godt sige."

"Følte du ikke også, at jeg sang sangen?"

"Jo, vi følte de smukkeste følelser, man kan forestille sig."

"Og du hørte mig udtale ordene, ikke?"

”Selvfølgelig.”

“Når man synger De 144.000 Sang rigtigt, sker det på 3 niveauer: fysisk, emotionelt og mentalt, og det åbner døren til det spirituelle. Du har sunget sangen for nyligt, og jeg kan se dit lys og føle din fred. På den måde kan jeg se, at du har sunget sangen.”

”Kan du fortælle lidt mere om, hvad du mener med at synge på tre niveauer?”

Johannes holdt en lille pause og fortsatte så: ”Hvis en person bare lærer ordene udenad og blot gentager dem på det fysiske niveau, så synger han ikke sangen rigtigt. Vibrationen fra ord, som blot udtales, skaber ikke ret mange resultater. Samtidig med at man siger ordene, må man føle og tænke dem. På en måde bliver man ORDET, som er Gud. Det sidste, man skal gøre, er at synge sangen, som om man er sammen med alle de andre, som også er med i det store kor. Når man gør det, åbner man døren til den spirituelle energi og bliver en sand deltager i sangen, så hjælper man ikke kun sig selv, men også alle andre, som kender og synger sangen. Der er et stærkt samspil og en deling af energien til rådighed for dem, som har Faderens navn skrevet i panden.”

”Jeg har lige et spørgsmål,” sagde jeg. “Da du sang sangen, så vi et synligt lys rundt om os, men da Elizabeth og jeg gjorde det, så vi ikke noget lys. Hvordan kan det være?”

“I så ikke noget lys, men det gjorde jeg. Da jeg så dig komme gående hen imod det her hjørne, lyste du op som en engel. I kunne se lyset sammen med mig af to grunde: Jeg har haft længere tid til at synge sangen i, og derfor var lyset mere intenst. Og for det andet: jeres åndelige syn var mere følsomt den aften. Hvis I udvikler jeres åndelige syn, vil I også kunne se lyset hver gang, I synger den korrekt. I vil komme til at synge denne sang i grupper i fremtiden, og nogle vil kunne se lyset, andre vil ikke, men alle vil kunne føle

en eller anden effekt. De, som ikke er klar, vil føle en negativ effekt og vil forlade koret og ikke synge igen, før de er mere klar.”

”Hvordan kan man endeligt afgøre, om en person er klar eller ej?” spurgte jeg.

”Enhver må være sin egen dommer. Men hvis der er én, som ikke er klar, vil han ikke mærke nogen gavnlig effekt og vil ikke engang forsøge at synge sangen regelmæssigt.”

”Det virker mærkeligt at sige, at vi synger en sang, når vi ikke synger på den normale måde.”

”Fra et højere perspektiv er der ikke ret stor forskel på skønheden mellem at tale og synge. Skønheden i sjælens sang overgår langt selv den smukkeste sang på jorden. Du vil finde ud af, at nogle af de mest spirituelle mennesker på planeten ofte ikke har en god fysisk sangstemme. Det er, fordi de har lagt så megen energi i den indre skønhed. På den anden side er der en håndfuld spirituelle mennesker, som også har udviklet en god sangstemme, så du kan ikke rigtigt dømme et menneskes spirituelle udviklingstrin ud fra lyden af hans fysiske stemme.”

”Sikke en lettelse!” udbød jeg spøgende. ”Jeg ville sikkert ende i Helvede, hvis jeg skulle dømmes efter den måde, jeg synger på.”

”Du synger faktisk meget godt. Hvis du lyttede til hele dit selv, ville du se det.” Johannes smilede.

”Det her er nyt for mig,” sagde jeg. “Jeg har aldrig betragtet mig selv som en god sanger, uanset hvordan man ser på det.”

Johannes nippede til kaffen og spurgte: “Tror du, at du har det første nøgleord?”

”Ja, det tror jeg virkelig, at jeg har.”

”Så lad mig få det.”

Jeg gav ham ordet, som kom til mig ugen før.

”Er du sikker på, at det er rigtigt?” spurgte han.

”Tæmmelig sikker, ja.”

“Du må lære at stole på den indre stemme. Når du er i total samklang med den, vil der ingen tvivl være. Hvad siger dit indre Selv? Har du det rigtige ord eller ej?”

”Jeg er ret sikker, men jeg ville ikke vædde mit liv på det.”

”Der vil komme tidspunkter, hvor du må sætte dit liv på spil og mere end det for at følge din indre stemme. Du må lære at genkende den og så stole på den med alt, hvad du har. Det er den eneste måde du fuldstændigt kan frigøre dig på fra de Mørke Brødre og al den negative energi. Se nu dybt ind i dig selv og svar. Har du fundet det rigtige nøgleord? Ja eller nej?”

Jeg prøvede at stille ind på den lille, stille stemme, men jo mere jeg prøvede på at modtage, jo mere tvivlede jeg på mig selv. Forestillede jeg mig blot bekræftelsen, fordi det var det, jeg ønskede, eller modtog jeg et rigtigt svar? ”Jeg tror, jeg har det rigtige svar, men helt ærligt ved jeg det ikke 100 % sikkert.”

”Det er godt, at du er ærlig, men for at fuldføre din mission må du lære at høre den indre stemme og at stole på den. Spørgsmålet er: Er det nøgleord, som du mener, du modtog, blevet bekræftet af din indre stemme eller ej?”

Johannes satte sig op og lænede sig fremad. “Hvis du ikke kan give mig det rigtige svar i løbet af de næste par minutter, så slutter vores forhold her, og du vil ikke se mig igen i dette liv.”

Hans ord lammede mig og gjorde mig helt fortumlet, og jeg følte, hvordan jeg blev rød i hovedet: ”Hvad? Efter alt hvad jeg har gennemgået, vil du blot kaste mig væk, hvis jeg ikke kan give dig det rigtige svar her og nu?” Jeg kunne slet ikke tro på hans ord!

Johannes studerede mit ansigt et øjeblik. “Jeg vil ikke kaste dig væk, men hvis du ikke kan modtage og stole på Åndens indre stemme efter alt det, du har gennemgået, så må jeg finde en anden til jobbet. Det er ikke noget personligt, men jeg har et job, der skal gøres, og

jeg skal bruge én, som stoler på den lille, stille stemme. Nu vil jeg give dig fred et øjeblik, og så må du give mig dit svar.”

Johannes blev tavs, og jeg prøvede at stille ind på stemmen, men syntes ikke at modtage noget. Johannes' udtalelse gjorde mig modløs, men jeg prøvede at fokusere. Efter nogle øjeblikkes frustration, spurgte Johannes: ”Hvad er dit svar?”

Jeg var vred på mig selv, fordi mine forsøg på bekræftelse ikke gav resultat. Jeg besluttede at gætte: ”Ja. Jeg har det rigtige svar. Jeg holder fast ved det.”

”Bekræftede din indre stemme det for dig?” spurgte Johannes.

Jeg holdt vejret et øjeblik af frygt. Aldrig i mit liv havde jeg ønsket at lyve så meget, men hvis jeg fortalte Johannes, at jeg modtog noget, ville det være en løgn, og han ville sikkert vide det. Jeg fortalte ham forpint sandheden. ”Jeg prøvede at få en bekræftelse, men fik intet. Er jeg dumpet?”

”Ikke endnu. Brug lige et par minutter på at overveje intenst. Er du sikker på, at du har det rigtige ord? Har du fået det bekræftet af din sjæl, og stoler du på det? Dit næste svar vil være afgørende. Jeg går lige på toilettet. Jeg forventer at få dit svar, når jeg kommer tilbage.”

”Tag dig bare god tid,” sagde jeg til Johannes, da han gik.

Aldrig før havde jeg følt mig under sådan et pres. Førhen når jeg ønskede indre vejledning, prøvede jeg altid at være i en situation, hvor der ikke var forstyrrelser, men det var umuligt nu. Alligevel forsøgte jeg at rense mit sind og at høre min indre stemme: ”Jeg tror, at jeg har nøgleordet. Er det rigtigt? Kære Gud, hjælp mig. Vær nu sød og fortæl mig, hvis det er rigtigt!”

Der kom ikke noget svar. Ingenting. Aldrig før i mit liv havde jeg fundet så lidt. Her sad jeg med måske den største chance, noget menneske havde haft i to tusind år, og jeg var ved at lade den glide mig af hænde. Desuden ville jeg sikkert miste Elizabeth, fordi jeg

aldrig ville finde de første tre principper. Jeg var lige ved at græde, men jeg holdt tårene tilbage og tvang mig selv til at fortsætte. Johannes kunne komme tilbage, hvad øjeblik det skulle være.

Jeg skubbede mig bagud på stolen, lukkede øjnene og tænkte tilbage på torsdag aften, da Johannes fortalte os lignelsen og lærte os sangen, og da nøgleordet kom til mig. Ganske kort genoplevede jeg disse vidunderlige øjeblikke. I samme øjeblik indså jeg, at jeg havde det svar, som Johannes ønskede. Netop i dette øjeblik kom Johannes ud fra toilettet. Han satte sig skødesløst ned på stolen, tog en slurk kaffe og spurgte: ”Har du et bekræftet svar?”

”Ja. Det har jeg.”

”Hvad er det, min ven?”

”Jeg fik ingen bekræftelse her i aften, fordi jeg allerede modtog bekræftelsen, dengang jeg modtog nøgleordet. I det øjeblik jeg modtog det, var jeg fuldstændig sikker, men i løbet af ugen vaklede min tillid, og jeg blev usikker og tvivlede på mig selv. Da jeg gik tilbage til det øjeblik i sidste uge, forstod jeg igen, at jeg helt sikkert havde modtaget det rigtige nøgleord. Mit svar er ja. Jeg er sikker på, at nøgleordet er rigtigt, og at det er blevet bekræftet af mit indre selv.”

”Så du har ingen tvivl?” sagde han.

”Jeg er sikker nu,” sagde jeg bestemt.

”Hvad nu hvis jeg fortæller dig, at du tager fejl?”

Jeg følte et gys af frygt gå gennem mig et øjeblik, men genvandt så fatningen. ”Så ville jeg sige, at du tager fejl, fordi jeg ved, hvad den indre stemme bekræftede for mig, og ikke engang Gud kan tage det fra mig.”

For første gang i den tid jeg havde kendt ham, var Johannes synligt påvirket. Hans øjne blev fugtige, idet han greb min højre hånd med begge sine og sagde: ”Den lange søgen efter sandhed er ovre,

broder. Du er klar til at hjælpe med at bringe et stort lys til jorden. Velkommen til Broderskabet.”

Johannes og jeg sad der i stilhed og holdt hinandens hænder. Det føltes som en hel time, men jeg vidste, at det hele kun tog et øjeblik. Jeg behøvede ikke at spørge ham, om nøgleordet var rigtigt. Det vidste jeg, at det var. I løbet af dette øjeblik skete der også noget andet, jeg så historien om Johannes’ liv igennem de sidste to tusind år. Jeg var forbløffet ud over alle grænser over de strabadser, han gennemgik for at hjælpe menneskeheden. Men det, der påvirkede mig mest, var, at hans arbejdede igen og igen ikke lykkedes på grund af mangel på samarbejde fra dem, han havde undervist. Nogle gange var de, der skulle forestille at arbejde for Lysets Broderskab, simpelthen dovne; andre gange søgte de hæder og ære til sig selv, nogle gange var de lammet af frygt; og desværre var der andre gange, hvor lysarbejderne mistede deres lys og begav sig over på mørkets side og forsøgte at ødelægge alt, hvad der bragte frihed og lys til menneskeheden.

Engang imellem – med flere hundrede års mellemrum – så jeg, at Johannes havde en trofast medarbejder eller to, og hans hjerte glædede sig, og hans håb for menneskeheden fik fornyet kraft. Efter dette følte jeg det fuldstændigt overvældende, at Johannes havde sådan et håb og sådan en forventning til mig. I det øjeblik afbrød jeg kontakten.

”Du forventer mere af mig, end jeg forventer af mig selv. Jeg ønsker ikke at skuffe dig, som andre har gjort det.”

”Du må aldrig, aldrig lade frygten for fiasko forhindre dig i at handle. Husk på belæringen i lignelsen. Du skal altid handle ud fra de højeste principper, du kender, så vil du lære af dine fejltrin og til slut få succes.”

Jeg ventede, indtil klumpen i min hals forsvandt, og sagde: ”En ting, som generer mig, er, at du, som er sådan en storslået lærer og

et fantastisk menneske, har haft fiasko igen og igen i løbet af de sidste to tusind år. Tror du virkelig på, at det vil lykkes for os denne gang?”

”De sidste to tusinde år har været en tid med træning og forberedelse for lysarbejderne. Vi er nu lige ved indgangen til en ny tid og en ny energi. Grundtonen i de sidste to tusind år har været ”offer”, og det begyndte med ofringen af Kristus. Nu er vi på vej ind i en helt ny periode, hvor vi kan nyde ofringens frugter. Den nye grundtone er ”tjeneste”. Et af de vigtigste citater, der er nedfældet fra Joshua er, at den største i Himlens rige bliver den største tjener. De største blandt Det Hvide Broderskab er dem med den største evne og den største villighed til at tjene.

”Det så ud, som om det mislykkedes for os hele tiden i de sidste to tusind år, fordi vi lærte og demonstrerede offer, men nu er det bestemt, at vi skal lære og demonstrere tjeneste. For at kunne tjene må tingene lykkes for os, derfor er det vores skæbne, at tingene vil lykkes for os denne gang. Der vil være hindringer her og der, men vores succes er så godt som sikker,” smilede Johannes til mig, som om jeg var en del af denne succes.

”Så jeg går ud fra, at jeg har bestået en eller anden test her?” spurgte jeg.

”Ja, det har du. Det er vigtigt at lære nøglerne, men det er endnu vigtigere at lære at stole på, hvad Ånden bekræfter for dig. Når du modtager en bekræftelse, får du som regel ikke en anden, førend du viser din tillid til det, som du allerede har modtaget. I torsdags fik du en bekræftelse på nøgleordet, og du var fristet til at tvivle på det. Så da du prøvede at få en bekræftelse igen, fik du ingenting. Tvivl skaber en mur mellem dig og din sjæl. Du gjorde det helt rigtige, da du valgte at gå tilbage til det tidspunkt, hvor du modtog bekræftelsen og se på den igen. Du gjorde det samme, da De Mørke Brødre forsøgte at narre dig, du tænkte tilbage på, hvorledes

den sande stemme fra Ånden var og sammenlignede den med din drøm. Det er en proces, som kun få har mestret. Næsten alle ønsker at få sandheden bekræftet igen og igen i stedet for at stole på den bekræftelse, de allerede har modtaget. Hvis du ikke stoler på den bekræftelse, du fik i går, hvordan kan vi så vide, at du vil stole på den fornyede bekræftelse i dag?”

Johannes fortsatte: “Den sande discipel vil ikke lede efter bekræftelser igen og igen. Han vil finde dem naturligt, når han lever i overensstemmelse med det højeste lys, som han allerede har modtaget.”

Johannes lænede sig fremad og sænkede stemmen, da servitricen var færdig med at fylde vores kopper: ”Lad mig gentage mig selv. Det her er måske det vigtigste råd, du nogensinde vil modtage: Lev altid i overensstemmelse med det højeste lys, du allerede har modtaget. Hvis du gør det, vil du modtage mere - verdener uden ende. Hvis du ikke gør det, vil din fremgang gå i stå og vil ikke fortsætte, førend du går tilbage, genoplever det sidste lys, du modtog, og så lever dit liv i overensstemmelse med det lys.”

Jeg tænkte mig om et øjeblik. “Det har jeg altid prøvet på at gøre, men jeg er først nu blevet klar over, hvor vigtigt og nødvendigt det er. Sig mig så, er jeg færdig med en første nøgle eller hvad?”

”Du har fundet det første nøgleord. Dit næste trin er at forstå selve nøglen. I løbet af den næste uge vil jeg gerne have dig til at tænke over, hvorfor dette ord er en visdomsnøgle, og hvordan den identificerer din eksistens inderste kerne. Hvorfor er det årsagen til al bevægelse i universet lige fra en planet til en kuglepen og et atom?”

”Jeg føler mig privilegeret over at få lov til at fortsætte efter den forskrækkelse, du lige gav mig,” sagde jeg og lo af lettelse.

Johannes smilede beroligende: ”Ikke nær så slemt som den forskrækkelse du gav mig. Jeg tror, at det ville være værre for mig

at miste en elev med den opgave, som du skal udføre, end det ville være for dig at miste muligheden. Når alt kommer til alt, så har jeg langt mere kendskab til konsekvenserne af det hele, end du har.”

”Ja, du skulle fortælle mig mere om opgaven ....” pressede jeg på.

”Ja,” sagde han. “Der er flere trin i den, og det hele vil ikke blive afsløret på én gang. Vi vil gerne have dig til at koncentrere dig om den opgave, du skal udføre i stedet for en eller anden fremtidig begivenhed, som kan forekomme helt umulig i øjeblikket.”

”Hvad er så første trin?”

”Første trin er, at du skal skrive flere bøger, som indeholder ny undervisning og nøgler og give dem til verden.”

Jeg kløede mig i hovedet. “Jeg er ikke sikker på, du forstår, hvor travlt jeg har. For at kunne betale alle mine regninger inklusiv Elizabeths medicinudgifter arbejder jeg 7 dage om ugen, ofte 12 – 16 timer om dagen. Og det er ikke bare, at jeg må arbejde som en gal for at skaffe penge, men jeg skal også sørge for alt arbejdet i huset, siden Elizabeth blev syg. Jeg vil hellere end gerne gøre alt, hvad du beder om, hvis du blot kunne materialisere et par guldbarrer, så mine hænder kunne være mere frie.

Johannes smilede: “Jeg kan huske de få, søde år med Mesteren – hvordan vi ofte gav Ham sådan nogle svar. Ved du, hvad Han sædvanligvis sagde tilbage til os?”

”Hvad?”

“Oh, I med så lille en tro.”

Jeg smålo. ”Til mig burde det være noget i retning af *Oh, du med så lidt tid*. Der er jo kun et vist antal timer i døgnet.”

”Siger du til mig, at det er umuligt for dig at finde tid til at skrive en bog?”

Jeg tænkte mig om et øjeblik. ”Nå, hvad pokker. Ok. Ingenting er umuligt. Jeg vil finde ud af det på en eller anden måde.”

”Lad os se på de praktiske muligheder først. Kan du belåne dit hus for at skaffe penge, som kunne skaffe dig noget tid?”

Jeg rynkede panden. “Laver du sjov med mig? Huset er belånt til op over skorstenen!”

”Hvad med venner og familie. Er der nogen af dem, der vil og kan hjælpe?”

”De fleste synes, at jeg allerede er for langt ude. Nej. Ingen af dem vil låne mig penge til at skrive en bog. Jeg ville være nødt til at lyve for dem, og jeg ved, at du ikke ville bryde dig om det.”

”At håndtere den materielle side af livet er noget selv de højeste lærere har et problem med,” sagde Johannes eftertænksomt. ”Men specielt i denne tidsalder ser vi, at det er en nødvendighed. Alt hvad du behøver at gøre er at finde tid til at skrive den første bog eller to. På grund af visse spirituelle love kan vi ikke bare materialisere en guldbarre eller anden form for rigdom til dig, men vi tror på, at mange mennesker vil være interesseret i din undervisning og vil være villige til at købe bøgerne. Når det sker, vil du have indtægter nok til at frigøre dig, så du kan bruge al din tid som studerende, lærer og forfatter.”

Jeg drak langsomt en mundfuld kaffe. “Måske kan jeg blive oppe en ekstra time eller to hver aften, indtil jeg får bogen færdig. Jeg finder ud af det på en eller anden måde. Jeg må dog advare dig om, at jeg har planlagt at skrive i flere år, men jeg har simpelthen ikke kunnet finde tid til det, dog erkender jeg at det her er vigtigt. Hvornår regner du med, at jeg begynder?”

”Med det samme.”

”Jamen jeg er jo ikke engang færdig med den første nøgle.”

”Det behøver du heller ikke. Den første bog vil handle om dit møde med mig, om dine erfaringer og om, hvad du har lært indtil dette øjeblik. Du skal ikke afsløre det første nøgleord i den første bog. En af grundene til det er, at du kommer til at forære mange

kopier af den første bog gratis væk ved at give adgang til den på Internettet eller på andre måder, som du selv synes. Så kan de søgende hente kopier og få en fornemmelse af, hvad der videre kommer. Hvis de så er interesserede, kan de enten købe en rigtig bog eller en af dine fremtidige bøger. På denne måde vil du få penge nok til at frigøre din tid og påbegynde andre projekter, som vi har i tankerne til dig.”

”Så jeg skal begynde at skrive med det samme og skrive alt ned, nøjagtigt som det er sket? Problemet med den ide er, at ingen vil tro på det. Folk vil bare tro, at det er en drømmers fiktive arbejde.”

”Du har faktisk mere ret, end du selv ved. Vi har tidligere forsøgt to gange at få nye tanker ud til verden i en ligefrem form, og begge forsøg mislykkedes totalt. Vi fandt ud af, at new age guruer, som bare opfandt alt ud fra deres egen underbevidsthed, havde større succes end vores to disciple. Det var også et problem, at vores to disciple var så ærlige og ligefremme, at de var kedelige.”

”Jeg er sikker på, at du ikke beder mig om at være uærlig.”

”Langt fra. Selv Joshua ville bevæge sig væk fra lyset, hvis han bad dig om det.”

”Så hvad er det, du beder mig om?”

”Vi beder dig om at skrive en roman, en skønlitterær bog.”

”En skønlitterær bog? Men ingen af disse fantastiske ting, som er sket, er fiktion,” udbrød jeg.

”Nej. Men nogle af dem er for utrolige til, at du kan skrive om dem, og der er andre ting, som mangler den glans, der er nødvendig for at tiltrække publikum. Derfor vil vi gerne have, at du skaber de personer eller begivenheder, som du synes er nødvendige for at gøre bogen interessant. Da du udgiver bogen som fiktion, vil det ikke være uærligt at opfinde de nødvendige personer, situationer eller begivenheder, der skal til for at skrive en interessant historie. Der er dog et kriterium, som du må holde fast ved.”

”Hvad er det?” spurgte jeg.

”Hele formålet med bøgerne er at præsentere den undervisning, som er vigtig i den kommende tidsalder, som er en fredens tidsalder. Derfor er det strengt nødvendigt, at du ikke ændrer den undervisning, som du modtager fra mig eller fra en hvilken som helst anden fremtidig åndelig lærer. Du skal præsentere undervisningen så klart og så ærligt, som du er i stand til. Selv om du udgiver bøgerne som fiktion, vil der være mange, som opfanger undervisningen, og mange som gerne vil vide mere.”

”Den mest utrolige del af hele eventyret er dig,” smilede jeg. “Skal jeg fortælle hele historien om dig?”

”Det vil vi lade være op til dig. Du bliver nok nødt til at ændre mig noget eller måske endda meget. Hvis det er nødvendigt, kan du sige, at du mødte Herkules, månedronningen eller hvem du nu synes vil skabe en god historie. Husk blot at være sandfærdig over for den undervisning, som du har modtaget.”

”Både du og Kristus er langt klogere, end jeg er. Hvorfor overlader I sådan en vigtig afgørelse til mig?”

”Undervisning til menneskeheden må komme gennem menneskeheden, gennem almindelige dødelige som dig. Hver gang vi har brudt den regel i jordens historie, er det endt med en katastrofe.”

”Jeg troede, I åndelige lærere var ufejlbarlige. Det lyder, som om Kristus selv kan begå en fejl.”

”Sand fuldkommenhed består i at have evnen til at fuldføre en opgave med succes. Når man forsøger at fuldføre et arbejde, vil der altid være fejltagelser, men det forhindrer ikke, at slutproduktet bliver perfekt. Se engang på denne verden og dens indbyggere. Der findes megen ufuldkommenhed her skabt af Gud selv, men slutresultatet vil være så perfekt, at vi ikke engang kan forestille os det.”

”Hm-m-m interessant,” tænkte jeg. ”Så du er tvunget til at støtte dig til almindelige dødelige som mig for at sprede budskabet?”

”Ja. Det nærmeste, jeg kan komme dig, er som lærer, og selv da må du være en aktiv deltager og stille spørgsmål og finde svar. Du skal virkelig ønske at vide besked med hvert eneste skridt, mens du gør fremskridt.”

”Jeg må indrømme, at jeg har en stærk motivation, fordi min kones liv afhænger af det.”

Johannes smilede. ”Jeg tror, du ville stræbe efter at kende sandheden med ukuelig iver, også selv om hendes liv ikke afhang af det.”

”Måske. Det finder vi jo nok ud af, når hun bliver helbredt.”

”Jeg har stor tiltro til, at du vil hjælpe hende med at opnå den helbredelse. Husk blot på altid at følge den højeste sandhed du kender. Dette princip gælder også inden for al helbredelse. Lige nu venter hun faktisk spændt på, at du skal komme hjem. Du må hellere tage hjem, så hun kan sove med ro i sindet.”

”Du har sikkert ret,” sagde jeg. ”Jeg skal prøve at få skrevet første kapitel, inden vores møde i næste uge.”

”Du skal ikke tage noget med, førend hele bogen er færdig,” sagde Johannes.

”Hvorfor ikke?”

”Jo mindre indflydelse jeg har på den, jo stærkere vil den virke, også selv om du skriver den, når du føler dig mest svag og menneskelig. Jeg vil gerne læse den, når du er færdig, men jeg vil være tvunget til ikke at komme med rettelser.”

”Vil du i det mindste ikke fortælle mig din mening om den?”

”Jeg vil fortælle dig, om jeg synes om den eller ej. Når du er færdig, finder vi ud af, hvor meget mere jeg kan afsløre.” Han rejste sig op for at gå og sagde: ”Vi har vist gjort nok for i dag.”

”Ser jeg dig i næste uge?” spurgte jeg forhåbningsfuldt.

”Vi mødes blot her hos Denny’s igen, hvis ikke du hører andet.”

”Det glæder jeg mig til.”

Johannes vendte sig om og så mig i øjnene. ”Der er én ting, jeg vil bede dig om, når du nu begynder på denne opgave.”

”Hvad er det?” spurgte jeg.

”Skriv en god bog. Lad så vidt muligt være med at lade mig fremstå pinlig.”

”Jeg vil gøre dig større end livet,” svarede jeg smilende.